

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VII legislatura

Quart període

Sèrie P - Número 35

Dimecres, 23 de febrer de 2005

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. ERNEST BENACH I PASCUAL

Sessions núm. 43 i 44

Í N D E X

Sessió núm. 43

Situació

de compatibilitat o d'incompatibilitat dels diputats Sra. Núria de Gispert i Català (tram. 234-00013/07)
i Sr. Josep Lluís Fernández i Burgui (tram. 234-00014/07) (p. 3)

Sessió núm. 44

Proposta de resolució

per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei de modificació de la Llei de l'Estat del 8 de juny de 1957, sobre el Registre Civil (tram. 270-00010/07) (p. 4)

Proposició de llei

per la qual es crea l'Oficina de Control Pressupostari de Catalunya (presa en consideració)
(tram. 202-00036/07) (p. 8)

Proposta de resolució

per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei de no-acumulació de les rendes amb la pensió de viduïtat per a les persones vídues (presa en consideració) (tram. 270-00007/07) (p. 15)

Interpellació

al Consell Executiu sobre la política lingüística (tram. 300-00933/07) (p. 22)

Interpellació

al Consell Executiu sobre la política d'ajuts a les pensions (tram. 300-00934/07) (p. 25)

Interpellació

al Consell Executiu sobre l'educació postobligatòria, especialment pel que fa a la formació professional
(tram. 300-00935/07) (p. 30)

Preguntes

al president de la Generalitat sobre la valoració dels resultats del referèndum sobre el Tractat constitucional europeu del 20 de febrer de 2005 i de les conseqüències que tindrà en l'acció de govern (tram. 317-00103/07) (p. 34)

al president de la Generalitat sobre la situació política actual a Catalunya (tram. 317-00104/07) (p. 35)

→

al president de la Generalitat sobre la situació política actual a Catalunya (tram. 317-00105/07) (p. 37)

al president de la Generalitat sobre l'activitat política del Govern (tram. 317-00106/07) (p. 37)

al president de la Generalitat sobre l'actualitat política (tram. 317-00107/07) (p. 39)

al Consell Executiu sobre els motius del retard en l'inici de les obres del Centre Penitenciari Brians II (tram. 310-00173/07) (p. 40)

al Consell Executiu sobre quines són les raons per les quals els col·legis d'advocats no han signat el conveni sobre l'assistència jurídica gratuïta, i sobre l'increment econòmic proposat (tram. 310-00184/07) (p. 41)

al Consell Executiu sobre l'activitat del Consell Català d'Associacions (tram. 310-00240/07) (p. 42)

al Consell Executiu sobre la construcció de residències per a gent gran a les comarques de la Catalunya central (tram. 310-00251/07) (p. 43)

al Consell Executiu sobre quines gestions ha fet per a la promoció exterior de la cultura catalana (tram. 310-00253/07) (p. 44)

al Consell Executiu sobre quina opinió li mereix al conseller de Justícia la gestió del torn d'ofici del Consell de Col·legis d'Advocats i dels col·legis que en formen part (tram. 310-00254/07) (p. 45)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la reforma del sistema sanitari de Catalunya (tram. 302-00100/07) (p. 46)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el sistema sanitari català (tram. 302-00101/07) (p. 49)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el suport al sector del cava (tram. 302-00102/07) (p. 54)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les beques (tram. 302-00103/07) (p. 58)

NOTA

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

SESSIÓ NÚM. 43

La sessió s'obre a les deu del matí i dotze minuts. Pre-sideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major i el lletrat Sr. Pau i Vall.

Al banc del Govern seuen el conseller de Justícia i la consellera d'Interior.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

Punt únic: Situació de compatibilitat o d'incompatibilitat dels diputats. Tram. 234-00013/07. Sra. Núria de Gispert i Català. Tram. 234-00014/07. Sr. Josep Lluís Fernández i Burgui. Debat i votació del Dictamen de la Comissió de l'Estatut dels Diputats. (No es transcriu.)

(Atès que aquesta sessió és secreta, no se'n fa la transcripció i tot seguit se'n reproduïxen els acords, conformement a l'article 61.3 del Reglament del Parlament.)

Situació de compatibilitat o d'incompatibilitat dels diputats

Tram. 234-00013/07 i 234-00014/07

PLE DEL PARLAMENT

El Ple del Parlament, en sessió tinguda el dia 23 de febrer de 2005, ha estudiat el dictamen de la Comissió de l'Estatut dels Diputats i, d'acord amb l'article 7.2 del Reglament, ha adoptat la següent

RESOLUCIÓ

1. D'acord amb la legislació vigent i amb les dades relatives a la professió i als càrrecs públics manifestats per la diputada d'acord amb l'article 7.2 del Reglament, el Ple del Parlament estableix la situació de compatibilitat de la diputada Sra. Núria de Gispert i Català.
2. D'acord amb la legislació vigent i amb les dades relatives a la professió i als càrrecs públics manifestats pel nou diputat d'acord amb l'article 4.1. segon del Reglament, el Ple del Parlament estableix la situació de compatibilitat del diputat Josep Lluís Fernández i Burgui.

Palau del Parlament, 23 de febrer de 2005

La secretària primera	El president del Parlament
Anna Miranda i Torres	Ernest Benach i Pascual

La sessió s'aixeca a les deu del matí i catorze minuts.

SESSIÓ NÚM. 44

La sessió s'obre a un quart d'onze del matí. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major i els lletrats Sr. Pau i Vall i Sr. Vintró i Castells.

Al banc del Govern seuen el conseller en cap, el conseller de Relacions Institucionals i Participació, el conseller de Justícia i les conselleres d'Interior, d'Educació i de Benestar i Família.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de Llei de modificació de la Llei de l'Estat del 8 de juny de 1957, sobre el Registre Civil (tram. 270-00010/07). Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana. Debat i votació del Dictamen de la Comissió (BOPC 148).
2. Proposició de Llei per la qual es crea l'Oficina de Control Pressupostari de Catalunya (tram. 202-00036/07). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació de la presa en consideració.
3. Proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de Llei de no-acumulació de les rendes amb la pensió de viduitat per a les persones vídues (tram. 270-00007/07). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació de la presa en consideració.
4. Interpellació al Consell Executiu sobre el finançament de la ciutat de Barcelona, especialment pel que fa a les despeses de capitalitat, suplència i subsidiarietat (tram. 300-00932/07). Sr. Rafael López i Rueda, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Substanciació.
5. Interpellació al Consell Executiu sobre la política lingüística (tram. 300-00933/07). Sra. Marina Llansana Rosich, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.
6. Interpellació al Consell Executiu sobre la política d'ajuts a les pensions (tram. 300-00934/07). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.
7. Interpellació al Consell Executiu sobre l'educació postobligatòria, especialment pel que fa a la formació professional (tram. 300-00935/07). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.
8. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la reforma del sistema sanitari de Catalunya (tram. 302-00100/07). Sr. Joan López Alegre, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació.
9. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el sistema sanitari català (tram. 302-00101/07). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació.
10. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el suport al sector del cava (tram. 302-00102/07). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació.
11. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les beques (tram. 302-00103/07). Sra. Pilar Dellunde i Clavé, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació.
12. Preguntes amb resposta oral.

El president

Comença la sessió.

La llista de preguntes que s'han de respondre oralment en el Ple és inclosa dins el dossier de la sessió. D'acord amb l'article 133.3 del Reglament, seran substanciades aquesta tarda a les quatre.

Proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de Llei de modificació de la Llei de l'Estat del 8 de juny de 1957, sobre el Registre Civil (tram. 270-00010/07)

El primer punt de l'ordre del dia és el debat i votació del Dictamen de la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana sobre la Proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de Llei de modificació de la Llei de l'Estat del 8 de juny de 1957, sobre el Registre Civil. Atès que no hi ha esmenes, per fixar la seva posició té la paraula, pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'honorable senyora Maria Eugènia Cuenca.

La Sra. Cuenca i Valero

Molt honorable president, senyores diputades, senyors diputats, a algú li podria semblar avui que comencem a debatre un tema nou en aquesta cambra, però em sembla que és la sisena vegada que parlem d'aquest tema, sobre la modificació de la Llei del Registre Civil, per tal que els assentaments puguin ser fets en la llengua pròpia nostra, que és la llengua catalana. Dic sis vegades perquè en la darrera legislatura es va aprovar la presa en consideració, es va aprovar també la Resolució de modificació per anar a defensar-la al Congrés de Diputats, però en acabar-se la legislatura va decaure la iniciativa. Aquesta iniciativa també ha estat objecte de debat dues vegades en el Congrés, dues vegades també en el Senat; en el Senat, concretament, el passat mes de novembre.

I ens trobem amb la situació següent: la Constitució espanyola reconeix la llengua catalana, com altres llengües, l'èuscar, i també el gallec, són llengües oficials a l'Estat, juntament amb el castellà, i és el fet que, en el tema del Registre Civil, és vigent una llei de 1958, no del tardofranquisme, del franquisme, que encara segueix vigent. Aquesta Llei s'ha modificat, la Llei del Registre Civil, des de l'any 58, en diverses ocasions –el 92, el 99–, però mai se'ls ha acudit, ni als legisladors espanyols que tenen majoria, ni tampoc als diferents governs, ni del PSOE ni del PP, procedir a la modificació per tal que els assentaments puguin ser fets en la llengua catalana o en la llengua de les diferents nacionalitats de l'Estat. No només això, sinó que, si un ciutadà hi va per fer una manifestació del contingut d'un assentament, tampoc resulta que ho pot sol·licitar ni l'hi donen en llengua catalana, en aquest cas.

Deia que s'ha modificat la Llei del Registre Civil en dues ocasions; una, per poder informatitzar els registres. Això va ser l'any 92, i el conseller de Justícia ens va dir l'any passat, dotze anys després, que havia sig-

nat un protocol amb el ministre de Justícia per a la informatització dels jutjats. A algú li podria semblar que això és una novetat, però és que és vigent des de l'any 92, i des de l'any 92 no s'havia fet absolutament res. Vostès diran: «És que ara ho hem fet nosaltres.» Sí, però jo no he vist ni els recursos per fer això, ni si realment s'ha informatitzat, ni tampoc altres aspectes del protocol, com era que el ministre podria donar ordres als diferents registres civils per tal que ja, sense modificar la Llei, poguessin procedir a la inscripció i als assentaments en català.

I ara faig una intervenció diferent del dia primer de la presa en consideració, perquè és que quasi que estic indignada, no?, en llegir la Llei del Registre Civil del 58, perquè en l'article 9 diu que depèn del Ministeri de Justícia i de la Direcció General dels Registres i del Notariat, i diu que els encarregats dels registres, de tots, han de complir totes les ordres i instruccions del Ministeri de Justícia; o sigui, no cal ni protocol, no cal ni projecte de decret. O sigui, aquí hem estat debatent, en altres ocasions, que si era necessari un decret per modificar el reglament del notariat del 58, però resulta que la mateixa Llei habilita amb una cosa tan senzilla com és una ordre, una instrucció, qualsevol càrrec del Ministeri de Justícia als diferents registres. I això resulta que no ha pogut ser. Per tant, és que ara no ens creiem absolutament res. En l'anterior Govern de Convergència es va arribar a enviar fins i tot la traducció dels fulls dels llibres del Registre Civil en català per facilitar la feina, i tampoc va ser possible.

El dia abans de la presa en consideració, del debat en aquest Parlament, i *por aquello de que se acuerdan de santa Bárbara cuando truena* –i perdonin l'expressió–, ens van explicar aquí que hi havia un projecte de decret que ja resolvia tot això, resulta que ho complicava més, i la nit abans, en el Consell General del Poder Judicial, es va aturar aquest decret. Ara tinc notícies que s'està preparant un altre decret, però això no és suficient per retirar aquesta iniciativa, atès que, primer, no coneixem el projecte de decret..., em sembla que és també *santa Bárbara cuando truena*, perquè resulta que cada vegada que tenim un debat sorgeix que hi ha un projecte de decret que «corre, corre, que ara s'aprovarà el decret». Per tant, esperem el decret, esperem a veure si el contingut és satisfactori, però no obstant, i per a més seguretat, crec que s'ha de modificar la Llei.

La Llei s'ha de modificar no en el sentit de variar-ne un article, sinó de complementar-lo, d'addició, en el sentit de dir que els assentaments es faran en castellà i que es faran també en la llengua pròpia de la comunitat autònoma que sigui cooficial. Per tant, independentment de si el decret ara és satisfactori o no, esperem no sé quina vegada, però independentment crec que aquesta iniciativa, avui, i com que no hi ha hagut esmenes en la Comissió, doncs, serà aprovada per unanimitat, que pugui reeixir i que la puguem defensar en el Congrés de Diputats, a veure si finalment s'aprova i algun govern –no sé quin serà, si el socialista o el del Partit Popular– fa cas del que diuen les Corts espanyoles i procedeixen a modificar la Llei del Registre Civil, perquè realment és indignant que s'hagi modificat en successives ocasions i resulta que no es pugui fer ni tan sols la petició de

manifestació de contingut d'un assentament del Registre Civil en la llengua pròpia.

Per tot això, senyores i senyors diputats... I per què demanem això? És que no estem demanant una cosa que no ens correspon: és que l'article tercer de la Constitució espanyola, que tantes vegades citem i que ja està passat de moda de tant citar-lo, perquè serveix per a poca cosa, perquè després no es veu complet allò que recull el precepte; també l'Estatut d'autonomia de Catalunya; la Llei del 1983, de normalització lingüística, que preveia un conveni amb l'Estat que no va ser possible; la Llei del 89, de política lingüística, que també preveia la possibilitat de fer-ho en una llengua o en l'altra, a petició de l'interessat, cap d'aquestes normes han servit perquè els jutges, que són els encarregats del Registre, facin cas i compleixin i apliquin les lleis del Parlament de Catalunya. Esperen una instrucció de qualsevol director general del Ministeri de Justícia que els digui que han de fer els assentaments en català. Em sembla que és una manca de respecte al Parlament de Catalunya, una manca de respecte a la Constitució –per tant, una inconstitucionalitat– i a les lleis d'aquest Parlament de Catalunya, i m'indigna pensar que els jutges, en lloc d'aplicar les lleis del Parlament de Catalunya, estan esperant una instrucció d'un director general de Madrid.

Senyores i senyors diputats, crec que per tot això, a part de la unanimitat, avui, que crec que assolirem, hauríem de ser militants i perseguir que realment el que diu aquesta Resolució no només s'aprovi a Madrid, sinó que sigui immediatament reformada la Llei per tal de complir la Constitució, l'Estatut d'autonomia i les lleis d'aquest Parlament.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies, honorable diputada. En nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'illustre senyor Àlex Masllorens.

El Sr. Masllorens i Escubós

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, de fet avui estem repetint, com deia ara la senyora Cuenca, un diàleg que aquesta cambra ja ha tingut en diverses ocasions, i pràcticament sempre per unanimitat; o sigui que, d'alguna manera, hauríem d'acabar molt de pressa. Però el que sí que és certament nou és que en aquest moment coincideixen diverses actuacions que s'estan fent sobre aquesta matèria, això sí que és nou –alguns potser no ho han entès molt bé, entre altres coses potser tampoc tenen clar qui fa les lleis i qui fa els decrets, que tenen normalment vies diferents. I aquesta coincidència, en aquest moment, de diverses actuacions, unes per part del Govern de José Luis Rodríguez Zapatero, unes altres per part de les Corts Generals i algunes, una vegada més, per aquesta cambra on estem nosaltres, fa pensar que probablement en qüestió de setmanes o de mesos estarà resolta una qüestió que és veritat que ve de lluny, tan lluny com que ve de l'any 57, però que en qualsevol cas és perfectament resoluble i estem en el camí de fer-ho.

Per un costat, aquesta cambra, com dic, en la legislatura anterior –també ens ho recordava la senyora Cuenca– va aprovar per unanimitat –fins i tot el Partit Popular també, que llavors ocupava el Govern a Madrid, doncs, hi va donar suport– aquesta iniciativa. Vam ser designats tres diputats –més ben dit, dos diputats i una diputada– per anar a defensar això a les Corts de Madrid, i aquest diputat que els parla –o sigui jo, sense eufemismes– va ser l'únic dels tres que hi va anar. Hauríem de preguntar al diputat de Convergència i Unió per què no va venir, i a la diputada del PP; en tot cas, només jo vaig tenir la sort i l'honor de poder defensar aquesta iniciativa, que a més a més va ser aprovada també allà per unanimitat, i, per tant, demostrava una vegada més la voluntat de resoldre aquesta qüestió.

Qüestió que, hi insisteixo, no solament no està encallada –la senyora Cuenca ho sap: en aquests moments hi ha un procés, que és un procés legislatiu, que està desencallant les diverses esmenes–; per un altre costat, com també s'ha dit, encara que pel que sembla amb alguna reticència, per part del Govern del president Zapatero, que té molt clara aquesta qüestió, com ha demostrat des del primer dia –i només cal veure tot el que ha fet en aquesta matèria en pocs mesos–, en realitat s'està fent no solament el que li demanem aplicat al Registre Civil, sinó que, com deu saber també la senyora Cuenca, s'està fent extensiu al Registre Mercantil i Hipotecari i als registres de la propietat, qüestió de la qual jo crec que ens podem felicitar, perquè, d'alguna manera, va més enllà del que demanava aquesta cambra.

A més a més, però, tampoc hem d'obviar que, com s'ha dit, hi ha hagut la signatura d'un protocol, en el qual es pot confiar més o menys –jo particularment i el meu Grup hi confiem plenament–, entre el Departament de Justícia i el Ministeri per fer no solament el que es demana aquí, sinó també, com vostè ha dit, totes les actuacions per posar al dia també la qüestió de la informatització dels registres civils, que és especialment important tenint en compte –i només cal entrar-hi de tant en tant– quina és la situació física, també, d'aquests registres aquí en el nostre país. Per cert, no sembla que el Govern anterior tingués tampoc en aquesta matèria una pressa especial per dignificar aquests registres, també, des del punt de vista físic i dels immobles on estan situats.

Per tant, s'estan duent a terme tràmits necessaris per promoure les reformes legislatives, com dic, i estan molt avançades, i no per mèrit d'un sol grup ni d'uns grups, sinó de tots els grups d'aquesta cambra i del Congrés i del Senat. I també les reglamentàries, com li he dit, perquè les certificacions es puguin fer en català, que és, al final, el que suposo que a tots els que estem aquí ens interessa.

El protocol que van signar el Departament de Justícia i el Ministeri preveu que la Direcció General dels Registres i del Notariat, mentre no s'hagi dut a terme ja aquesta modificació efectiva de la Llei del Registre Civil..., que vostè deia: «No entenc com no s'ha fet»; doncs, perquè segueix un tràmit parlamentari, i això no ho pot fer només el Govern, s'està fent per part del Parlament. Però, mentre això no es produeixi, és, com li dic, aquesta Direcció General la que dictarà les instruccions oportunes per garantir aquesta cooficialitat del

català en l'àmbit del Registre Civil a Catalunya i, naturalment, perquè amb això tinguin després validesa les certificacions que emeti, que al final és el que ens interessa.

Per impulsar aquestes actuacions previstes al protocol que van signar el Ministeri i el Departament de Justícia, s'ha creat ja un grup de treball, que està format per representants del Ministeri, del Departament, i també per jutges encarregats dels registres civils i secretaris judicials, i aquest grup comptarà també amb la col·laboració del Ministeri Fiscal. Haig de dir que aquest grup ha elaborat ja un avantprojecte i que es modifiquen els reglaments del registres civils, l'hipotecari, com li deia, també, i de la propietat. Tot això permetrà ja aquesta redacció d'assentaments en català, fins i tot abans que entri en vigor aquesta normativa que pressuposa un canvi de la Llei de l'any 57.

Com que estem, tots els grups, d'acord amb això, evidentment, avui també hi votarem afirmativament, amb el benentès que ens trobarem –i crec que ho sabem tots, i potser ens hauríem de replantejar si cal fer-ho tan sovint com ho estem fent– que de ben segur que d'aquí a uns mesos haurem de retirar, probablement en un altre Ple, aquesta iniciativa que avui aprovarem, perquè les Corts hauran aprovat ja la modificació que avui els estem demanant que facin. Però, bé, això sembla que ja tots els grups estan d'acord que es produeixi, i, per tant, així ho farem.

El president

Gràcies, senyor diputat. En el nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'illustre senyor Miquel Àngel Estradé.

El Sr. Estradé i Palau

Moltes gràcies senyor president, senyores i senyors diputats, la veritat és que els ciutadans que em sentin, que puguin seguir en directe aquest debat, doncs, el primer que es preguntaran és: encara estem així? Encara, després de tants anys de democràcia, d'Estatut i de Constitució, encara hem de sortir en aquesta tribuna a parlar de drets fonamentals?, de drets bàsics? Encara hem de dedicar una part del temps, hem d'esmerçar una part del temps a poder garantir petits avenços? I això, la veritat, és una mica lamentable que aquests ciutadans s'ho preguntin, perquè tenen tota la raó. És a dir, encara hi ha una Espanya monolítica, una Espanya centralista, una Espanya al·lèrgica a la diversitat nacional, una Espanya intolerant que, fins i tot, en qüestions tan elementals i tan bàsiques com aquesta es resisteix a evolucionar i es resisteix, doncs, a progressar. És a dir, el que hauria estat lògic, el que hauria estat normal, el que hauria estat correcte és que, ja fa anys, des de la Direcció General corresponent de Registres i Notariat, s'hauria d'haver dictat, amb tota la normalitat i sense cap estridència i sense donar-hi més importància, una ordre, una circular ordenant o recomanant els jutges i els secretaris judicials encarregats dels registres, que simplement utilitzessin, amb tota naturalitat, les llengües oficials vigents en totes aquelles comunitats autònomes en les quals, a més a més del castellà, també és oficial una altra llengua.

Doncs, bé, això que hauria estat normal, això que hauria estat lògic, això hauria sigut una demostració que alguna cosa havia canviat, que veritablement es vol avançar cap a una democratització i cap a un estat federal, doncs, això no s'ha produït. I avui hem de comparar aquí els representants dels cinc partits o de les cinc forces amb representació en aquesta cambra per tal de presentar una proposició no de llei que reculli aquest dret bàsic. Doncs, evidentment que ho farem, ho farem per unanimitat, ho farem amb satisfacció, però sempre et queda una mica la impressió que no hi ha cap petit avenç, no es dona ni una sola passa endavant en tot el que fa referència a la normalització de les llengües oficials que no són el castellà, si no hi ha darrere un impuls, una voluntat política i això, la veritat, és que dol una mica de constatar-ho.

És cert que s'ha constituït un grup de treball, integrat per un representant del Ministeri, per un representant del Departament de Justícia, per uns representants també dels jutges encarregats dels registres i per representants dels secretaris judicials que ha fet una sèrie de recomanacions i que, a més a més, ha presentat un text que segurament servirà per dictar un reial decret que ja permetrà l'ús, doncs, en el cas de Catalunya, del català en els assentaments dels registres civils i en el que fa referència a l'expedició de tota mena de certificats i de documents.

És cert que aquest grup de treball ha fet la seva tasca, i és cert també que el Departament de Justícia, aquest octubre passat, va signar un protocol amb el Ministeri que sembla que també pot garantir o que acabarà garantint l'ús del català amb tota normalitat als registres civils.

Però, és clar, estem parlant d'un grup de treball que s'ha constituït fa uns mesos, estem parlant d'un protocol que es va signar fa poc més de cinc mesos i veritablement això ens obliga a preguntar-nos per què fins ara, doncs, no s'havia pogut arribar en aquests acords, no s'havien pres aquestes decisions tan fàcils i tan senzilles, i per què encara hi segueix havent aquestes resistències, aquests obstacles, aquests entrebancs a tot el que signifiqui la normalització del català.

Jo no hi afegiria res més, i diria només en nom del nostre Grup que evidentment hi votarem a favor, però que ens seguirà una mica quedant la impressió, o sigui, seguirem mantenint una mica la impressió que, fins i tot els avenços més elementals, més petits en aquest país, o en aquell país, tristament, no són possibles si darrere no hi ha una insistència, si no hi ha una perseverança, si no hi ha una reivindicació constant.

Per tant, als qui, de vegades, ens acusen d'estar massa obsessionats en aquestes qüestions, o que hi tenim una mena de dèria, casos com aquests demostren que no és veritat, que no és cap dèria, que no és cap obsessió, perquè si darrere no hi ha un impuls tenaç de totes aquestes qüestions, les coses no canvien mai.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'il·lustre senyor Jordi Montanya.

El Sr. Montanya i Mías

Bé, gràcies, president. Il·lustres diputats i diputades, bé, a raó de les intervencions que m'han precedit, doncs, fan que imperativament haguem de modificar el contingut de la nostra intervenció. Perquè nosaltres, en definitiva, no estem d'acord amb les qüestions que de manera majoritària avui s'han posat o s'han fet manifest. Efectivament, el Partit Popular, el Grup Parlamentari del Partit Popular, com no pot ser d'una altra manera, dona el total recolzament al dictamen de la Comissió i pel que fa a la proposta de la resolució, això ja ho vam fer palès també en la presa en consideració i per tant aquesta és una postura que, en els anteriors debats que s'han produït sobre aquesta qüestió també ens hi vam manifestar favorables.

Ara bé, aquí ens trobem amb una qüestió, amb un debat que té tres vessants, que té la vessant estrictament política, la jurídica i la social. Nosaltres creiem que aprofundir en la jurídica ja ho han fet les altres intervencions i no volem aprofundir o tornar a posar de manifest els protocols que s'han signat últimament, els acords a què s'hagi pogut arribar amb els col·legis de Notaris i Registradors, però sí que entenem, entenem que s'ha d'entrar en el que és el debat social, la realitat social a Catalunya, perquè, senyor Estradé, a nosaltres ens sembla molt bé i hi hem apostat des del primer moment perquè es modifiqui aquest article de la Llei de l'any 57, de Registre Civil. Però, i un cop modificat, què? Un cop modificat, què?

Efectivament, els ciutadans de Catalunya podrem exercitar un dret constitucional, un dret estatutari i, si em permet també, un dret que la Llei de normalització lingüística també ens dona a tots els catalans o ciutadans de Catalunya o a totes les persones que vagin al Registre a fer la inscripció o l'assentament corresponent.

Ara bé, la realitat social de Catalunya és la que és, i, per tant, nosaltres volem treure dramatisme o catastrofisme en aquest debat, i entenem que no podem parlar d'una Espanya intolerant, intransigent i monolítica. És que les coses són com són en el nostre país, i la situació del Registre Civil està profundament vinculada al que és la situació de l'Administració de justícia a Catalunya. I aquesta no és una qüestió estrictament jurídica o estrictament política, sinó que és una qüestió on hi ha molt de debat social, i el cert és que a l'actual Administració de justícia a Catalunya hi ha un tant per cent elevat o molt elevat de funcionaris d'altres comunitats autònomes, i això fa que el català vagi més alentit pel que fa a la seva normalització que en altres àmbits de la vida social o cultural i, en aquest cas, jurídica de Catalunya, tot i els lloables esforços, que hi són, tant dels col·legis professionals d'advocats, de procuradors, com també del Departament de Justícia i també de la Direcció General de Drets i d'Identitats Jurídiques, però la realitat és que els factors jurídics, els justiciables i els ciutadans, quan acudeixen al Registre és quan acudeixen a l'Administració de Justícia es troben o ens trobem amb un tant per cent elevadíssim de jutges, de magistrats, de fiscals, de funcionaris que provenen d'altres comunitats autònomes.

I el nostre discurs, senyor Estradé, és: escolti, això de la intolerància, no, de la intransigència, tampoc, i potser hauríem de parlar del que ens és més còmode, o el

que els és més còmode, del que els és més fàcil o ens és més fàcil, i del que ens és o els és, en aquest cas, més accessible. I aquesta és la realitat, i entenem que el debat catastrofista sobra, o és sobrer en aquesta qüestió. Escolti, modificarem aquest article: perfecte! I la situació es modificarà? Escolti, la situació és modificarà pas a pas, a poc a poc, com s'ha estat fent aquests darrers anys, no perquè ara modifiquem aquest article de la Llei del Registre Civil, passarem del que vostè ha citat o mencionat, senyor Estradé, a la intolerància, a la intransigència. Escolti, no, la realitat continuarà sent exactament la mateixa, l'únic que els ciutadans de Catalunya podem, d'una vegada per totes, fer les inscripcions en la nostra llengua, i dic d'una vegada per totes, perquè l'empament legal ja hi és, i no hi serà a partir de l'aprovació o la modificació d'aquest article, hi serà més, si vostè vol, però l'empament el tenim per la mateixa Constitució, com ja s'ha posat de manifest; el tenim per l'Estatut d'autonomia, com també s'ha posat de manifest, i el tenim, fins i tot, per la Llei de normalització lingüística, però és que fins i tot si apurem el debat, el tenim per la disposició derogatòria tercera de la Constitució espanyola, on diu textualment que «queden derogades totes les disposicions que s'oposin al que estableix aquesta Constitució», i, escolti'm, com que la Constitució estableix de manera clara i rotunda en el seu article 3.2 que «les altres llengües espanyoles també seran oficials en les respectives comunitats autònomes», i l'article 3.2 «que l'idioma oficial de Catalunya és el català», l'habilitació legal, l'habilitació jurídica ja hi era. Aquí sí que potser ha faltat sensibilitat, que potser sí que ha faltat voluntat, però no fem res més amb l'aprovació o amb la modificació d'aquest article, que –si se'm permet l'expressió– tancar el cercle per evitar que hi hagi qualsevol tipus de buit o de possibilitat que s'impedeixi el lliure exercici del dret dels ciutadans de Catalunya com és el dret d'utilitzar la llengua pròpia o la llengua que és cooficial a Catalunya.

Per tant, com ja vam posar de manifest en la presa en consideració, i com no pot ser d'altra manera, el nostre Grup Parlamentari hi votarà afirmativament.

Res més, senyor president, gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, la il·lustre senyora Dolors Clavell.

La Sra. Clavell Nadal

Gràcies, senyor president. Bé, estem davant d'una proposta de resolució en què tots els grups parlamentaris estem d'acord, segurament perquè és un tema del més elemental sentit comú. No sembla raonable que s'interpreti una norma preconstitucional de forma contrària al plurilingüisme que reconeix la mateixa Constitució i les lleis posteriors. Des del nostre punt de vista no hauria d'haver estat necessària la modificació d'aquesta Llei, senzillament, interpretant-la a la llum de la Constitució no hauríem de tenir cap problema, però bé, si la forma de resoldre aquesta esperpèntica situació que venim vivint des de fa anys és modificar la Llei per tancar interpretacions que són irracionals i errònies, senzillament, doncs, fem-ho, modifiquem aquesta Llei.

Deixem clar també que entenem que des del nou Govern de Catalunya s'està fent un esforç important des del primer dia per avançar en la línia d'acceptar el català en els registres, a través, entre altres, d'aquest protocol que ja es mencionava, del 22 d'octubre del 2004, amb el Ministerio, que pretén assegurar als ciutadans l'ús del català en els registres civils, però també la plena informatització en aquesta línia que nosaltres hem dit en alguna ocasió, que volem una administració en català, però que també volem una administració moderna, una administració del segle XXI, i no volem oblidar, també, aquesta part del problema. I, per tot plegat, esperem que la nova etapa política d'Espanya i de Catalunya sigui l'oportunitat per veure que es van resolent tantes qüestions que són de sentit comú, com deia inicialment, però que tant costen de fer entendre. Per tant, hi anunciem el nostre vot favorable.

I voldria fer una petita referència al fet que nosaltres no compartim les referències del Grup Parlamentari del PP a aquesta certa comprensió de la manca d'utilització del català en la nostra Administració. Segurament, cal una mica més de contundència en els nostres posicionaments en defensa de la utilització del català, en defensa del que ens sembla raonable. Probablement, hauríem de ser tots plegats una mica més contundents i no fer aquestes manifestacions un tant ambigües entorn una cosa que, si estem d'acord que és de sentit comú, senzillament, en aquest cas no cal fer-hi aquests matisos, sota el nostre punt de vista.

Res més. Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada.

Cridarem a votació.

(Pausa llarga.)

Posem, doncs, a votació el Dictamen de la Comissió.

Comença la votació.

La Proposta de resolució per la qual s'acorda presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei de modificació de la Llei de l'Estat, del 8 de juny de 1957, sobre el Registre Civil, ha estat aprovada per 117 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

Proposició de llei per la qual es crea l'Oficina de Control Pressupostari de Catalunya (presa en consideració) (tram. 202-00036/07)

El segon punt de l'ordre del dia és el debat i votació de la presa en consideració de la Proposició de llei per la qual es crea l'Oficina de Control Pressupostari de Catalunya. Té la paraula per a la seva presentació, i en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'honorable diputat senyor Antoni Fernández Teixidó.

El Sr. Fernández i Teixidó

Senyor president, senyores i senyors diputats, voldria presentar davant de tots vostès la iniciativa de Convergència i Unió per tal que aquesta cambra voti a favor d'una oficina de control pressupostari.

Si em permeten, els en voldria plantejar els antecedents. Els antecedents d'aquesta Oficina de Control Pressupostari són els següents: la disposició addicional 98 de la Llei 20/2001, del 20 de desembre, de pressupostos de la Generalitat de Catalunya, que obligava el Govern a crear en un termini màxim de tres mesos una oficina de gestió i control parlamentari. I aquesta seria la primera qüestió que jo desitjaria que la cambra pogués retenir. Ho decidia un ple parlamentari, ho decidia per als pressupostos del 2002, i és ben obvi que avui resta sense materialitzar-se aquella petició per part del Parlament.

Sé que no és usual, però jo, en nom de Convergència i Unió, que aleshores tenia la responsabilitat de govern respecte a aquesta resolució, els demano excuses: hauríem d'haver pogut materialitzar aquesta Oficina de Control Pressupostari.

Dos. El Govern tripartit, en el pacte del Tinell, incorpora la creació d'una oficina pressupostària. El que ens diu el tripartit és exactament per a les mateixes coses per a què aquella resolució va ser aprovada. El Govern, en el seu pacte del Tinell, diu: «Creem una oficina pressupostària.» Hem estudiat el Pla de govern, el Pla de govern presentat per vostès, 2004-2007. Hi formalitzen la petició perquè es materialitzi una oficina pressupostària del Govern.

El Govern d'Espanya, amb el Decret 838/96, del 10 de maig, creava una oficina pressupostària que, aquesta vegada, no depenia del parlament espanyol, però depenia de presidència, i que s'ha demostrat, si més no, un instrument útil.

I, finalment, el president del Congrés de Diputats, el senyor Marín, destacat dirigent socialista, reclamava ben recentment la creació d'una oficina parlamentària de control, aquesta vegada dependent del parlament.

De l'anàlisi de tots els antecedents, conclusió: penso que hi ha un consens ampli que aquesta és una mesura imprescindible per a la cambra. Aquest és el consens. Els avanço que penso que anem amb retard, i ja m'he excusat per les responsabilitats anteriors de no tenir materialitzada aquesta qüestió. Anem amb retard, però estem davant d'una necessitat objectiva amb un consens generalitzat. Totes les forces polítiques, el Partit Popular, Convergència i Unió, Esquerra Republicana, Iniciativa per Catalunya - Verds i el Partit Socialista, han votat a favor d'una proposta d'aquestes característiques.

Dit això, per què actualitzar una demanda d'aquestes característiques? Aquest és el debat: per què actualitzem i presentem a la cambra avui una iniciativa d'aquestes característiques? Bàsicament, per dues raons. La primera, per tot allò que compartim. La primera raó per què presentem això és per tot allò que els grups parlamentaris d'aquesta cambra compartim. A saber, l'article 1 de la Proposició que els presentem, on demanem què? Demanem que des de la visió de la transparència dels treballs de la cambra i des de la voluntat política de control pressupostari del Govern els diputats i les diputades d'aquestes cambra, els grups parlamentaris d'aquesta cambra, tinguem un instrument eficaç. Qui es pot negar –qui es pot negar– que diputats i diputades d'aquesta cambra i els grups parlamentaris, per

desenvolupar la seva tasca, tinguin un instrument com l'Oficina de Control Pressupostari?

I la segona qüestió: on resideix la importància d'aquesta Oficina ara, en aquest moment en concret? Doncs en una preocupació que aquest Grup Parlamentari ja ha esmentat en diversos debats parlamentaris: que si de veritat ens creiem l'Acord marc sobre competitivitat i de veritat ens creiem que aquest ha de ser un instrument al servei de les empreses, dels treballadors i del país, plegats, des de la comissió de seguiment –però millor comissió de seguiment que aquesta, el seu Parlament...–, hem de «fiscalitzar», hi poso cometes, l'activitat per part del Govern en aquest àmbit. És a dir, que no apel·lem a la cambra només amb consideracions de caràcter general, de caràcter objectiu, de bones intencions i per facilitar la feina dels diputats i les diputades; hi apel·lem des d'un punt de vista polític més estricte, més exigent. Si de veritat es creuen que l'Acord marc de competitivitat del nostre país, signat el dia 16 amb tots els agents socials per part del Govern de Catalunya, ha de ser útil al país, des d'aquesta cambra hem de ser garants del compliment d'aquest Acord.

D'això hem tingut l'oportunitat de parlar-ne amb els agents socials ben intensament, tant amb els empresaris com amb els sindicats, i tothom entén que la comissió de seguiment és imprescindible, però resulten tan imprescindibles com la comissió de seguiment les tasques que pugui realitzar aquesta Oficina Pressupostària. Dit d'una altra manera: el nostre compromís amb els agents socials, empresaris i treballadors passa també per donar garanties del compliment de l'Acord marc de competitivitat.

Anem al punt cabdal que jo penso, doncs, que presidirà les intervencions dels grups parlamentaris que donen suport al Govern, l'objecció fonamental. Jo he tingut l'oportunitat de parlar amb algun i alguna diputada dels grups que donen suport al Govern, i l'objecció que ens plantegen és: «Escolti'm, això ho podrem decidir en el Reglament de la cambra.» Aquest és l'argument central: com que estem amb els treballs del Reglament, quan tinguem el Reglament enllestit, tindrem una oficina de control pressupostari.

Si em permeten, jo voldria deconstruir aquest tipus d'argument. Primer, ara per ara, nosaltres no podem donar cap tipus de garantia de quan tindrem el Reglament d'aquesta cambra. Més enllà, l'experiència d'aquest diputat amb els reglaments parlamentaris a totes les cambres, segurament la d'alguns diputats també, és que van per llarg, acostumen a anar per llarg. Segon, si tinguéssim un instrument d'aquestes característiques, el tindríem avançat, no hauria de ser un obstacle respecte al Reglament; podríem tenir el que és l'Oficina de Control Pressupostari i recollir-la després en el Reglament. I, tercer, tenim antecedents plantejats pels grups que donen suport..., a l'oposició, en aquesta cambra. A saber: la Proposició de Llei 26/07, la Proposició de Llei 33/07, aprovades en el Ple del Parlament el dia 3 de febrer del 2005. És a dir, dues propostes portades pels grups majoritaris i els minoritaris que donen suport al Govern en aquesta cambra van ser aprovades amb el seu vot amb un objectiu: avançar-nos a la presència d'aquestes iniciatives en el Reglament. Per què no podrí-

em fer quelcom semblant ara mateix amb una iniciativa d'aquestes característiques?

Bé, dir-los les característiques d'aquesta Proposició, les més destacades. De l'article 1, n'hem parlat; a l'article 2, si vostès tenen l'amabilitat de llegir-lo, hi veuran com a criteris la independència i l'objectivitat d'un òrgan d'aquestes característiques; en l'article 3 hi comprovaran l'autonomia administrativa i econòmica que és necessari que una oficina d'aquestes característiques tingui; l'article 4 recull la plena capacitat d'obrar; l'article 5, els informes periòdics, trimestrals sobre el seguiment del pressupost, anuals sobre la liquidació del pressupost i un d'inversions específiques per a Catalunya; l'article setè recull, finalment, a part de les disposicions addicionals, els òrgans, que serien el president, que el president de la Comissió de Sindicatura de Comptes seria el president de l'Oficina, el Consell Rector, amb un diputat per grup, el Consell Assessor, amb membres nomenats pel Parlament, i un director o directora general.

Curt i ras, penso que tenim una bona oportunitat, ple-gats, per avançar en el camí de la transparència, del control pressupostari del Govern i de l'eficiència de la tasca parlamentària.

I els voldria fer un plantejament breu, però directe, personal i sincer. Quan els grups de la cambra, senyor Boada, quan els grups de la cambra, senyor Carbonell, quan els grups de la cambra, senyor de los Ríos, demanaven aquí –no vostès, vostès també i companys de vostès– en passades legislatures la creació d'una oficina pressupostària, jo els creia –jo els creia. Creia que, evidentment, des de l'oposició, tenir una oficina de control pressupostari que pogués garantir el control de l'acció de govern, que donés transparència a la cambra i que, a més, permetés avançar en l'eficiència dels treballs dels parlamentaris havia de ser una conquesta per part de tots els diputats i totes les diputades d'aquesta cambra. Quan jo recordo intervencions de vostès a l'oposició demanant aquesta Oficina, jo me'ls creia, i entenia que era un bon instrument.

Vostès, la primera reflexió que poden fer és dir: «Escoltin, i vostès això perquè no ho van acabar d'enllestir?» Ja ens n'hem excusat, d'això. Jo ara desitjaria que vostès tornessin a valorar aquella transparència que reclamen, aquell control del Govern que volen i votin això favorablement.

Senyor Boada, per exemple, per tenir un interlocutor: no li resultaria, a vostè, còmode tenir una cambra que veritablement fiscalitzés l'acció de l'Executiu? Innegable. Qui de vostès..., senyor Carbonell, seria impressionant... Qui de vostès, senyor Carbonell, podria negar que tinguessin, com a diputades i diputats, els instruments que ens permetessin fer el control pressupostari del Govern, que estic, amb tota seguretat..., vaja, absolutament convençut que vostès desitgen.

I, si veritablement els demostro que tindrem Reglament quan el tinguem i tindrem feina feta, quin argument hi ha per no plantejar ara el «sí», a la Proposició que els fem? (*Remor de veus.*) Jo desitjaria no haver de canviar d'opinió respecte a la sinceritat de les seves posicions quan estaven a l'oposició. (*Veus de fons.*) Els ho

torno a repetir: desitjaria no haver de canviar d'opinió respecte a com de sincers eren vostès quan ens reclamaven aquesta Oficina de Control Pressupostari. Se'ls veu a la cara que volen mantenir la sinceritat. (*Veus de fons.*) Tenen la gran oportunitat de fer-ho. Tenen la gran oportunitat de votar a favor. N'estic absolutament convençut, tret que vostès no hagin canviat d'opinió i que desitgin que aquesta cambra, ara, no tingui cap control respecte a l'acció del Govern, per una petita diferència però molt notable: avui governen vostès i nosaltres estem a l'oposició.

Gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'illustre senyor Jordi Carbonell.

El Sr. Carbonell i Sebarroja

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, impressionats..., senyores i senyors diputats, pels canvis de criteri que finalment, després de vint-i-tres anys, hi ha un grup polític que està disposat al fet que hi hagi transparència en el sistema democràtic català. I, com que mai és tard si les conseqüències són bones –una traducció literal, eh?, feta per mi, en català, naturalment–, jo diria que estem molt satisfets com a Grup Parlamentari, en nom del Grup Socialista, i n'estic convençut, com tots els grups de la cambra, d'aquest canvi de criteri, perquè rectificar és de savis. Malauradament, jo li he de dir que quan vaig arribar a aquesta cambra, que sóc nou en aquesta legislatura, estava convençut que aquesta Oficina ja existia, i la meua sorpresa va ser quan, realment, després de múltiples promeses i més promeses, doncs, aquesta Oficina, una i una altra vegada, era negada i es votava en contra pel Grup que llavors era majoritari.

(*El president s'absenta del Saló de Sessions i el vice-president segon el substitueix en la direcció del debat.*)

Bé. El fet és que ens trobem amb una nova tessitura. El nou Govern catalanista i d'esquerres, ja ho ha dit, en nom de millorar i reforçar la nostra transparència democràtica, farem en el si del Reglament, del treball del Reglament d'aquesta cambra, l'Oficina de Control Pressupostari. Ho ha dit l'Acord del Tinell, ho ha dit el president de la Generalitat en seu parlamentària el mes de setembre en el debat de política general, i nosaltres ho estem fent juntament amb tots els grups en el treball del Reglament.

Fixi's si som coherents que fins i tot el Grup Popular, que el vull citar, va tenir a bé, en el seu moment, en la Comissió d'Economia, de retirar una proposició no de llei, perquè lògicament van entendre, com tots nosaltres, que això ho estaven treballant conjuntament en el mateix treball del Reglament d'aquesta cambra.

Per tant, el lògic i convenient seria, en nom de la coherència i al treball que estan fent també els representants del seu Grup, que retiressin aquesta Proposició de llei, perquè naturalment, si no, els l'haurem de votar en contra, perquè aquesta feina, per sort, l'estem fent, i aquest Reglament sortirà, i tindrem finalment una ofi-

cina de control pressupostari com es mereix aquesta cambra i el poble de Catalunya.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor Carbonell. En nom d'Esquerra Republicana, té la paraula el diputat il·lustre senyor Sergi de los Ríos.

El Sr. de los Ríos i Martínez

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, de fet, avui, senyor Fernández Teixidó, estarem d'acord amb diversos aspectes dels que ha plantejat, però no amb la forma amb què vostè els vol resoldre.

De fet, quan ens centrem en l'exposició de motius estem absolutament d'acord amb el principi de la transparència. És un principi que nosaltres, des d'Esquerra Republicana sempre hi hem fet molt esment, i, de fet, en el mateix Acord de govern, doncs, vam tenir una participació molt activa a poder incloure'l en tots i cadascun dels aspectes de funcionament del Govern.

Però no només són paraules, són també fets. I l'exemple d'un any de govern, doncs, ja ens aporta algunes demostracions d'aquesta transparència: l'Informe econòmicofinancer, on va situar la imatge fidel a 31 de desembre de l'any 2003, per exemple; exercici de transparència, on, en comptes d'aquell superàvit que bé se'ns deia, vam descobrir que hi havia un dèficit, la qual cosa ens va obligar a anar a un pla de sanejament.

L'Informe d'avaluació de gestió..., un altre exercici de transparència. La manera de presentar els pressupostos..., l'annex d'inversions..., quan havia estat més clar que ara? Quan en anteriors legislatures aquest annex d'inversions, els grups parlamentaris havien de passar-los a uns programes i tractar-los per poder veure exactament de cada comarca quines inversions realitzaven els diferents departaments de la Generalitat o bé empreses públiques.

La mateixa utilització de les lleis de mesures... Una bona utilització..., aquell calaix de sastre on fins i tot es posaven lleis senceres, ara ja no s'utilitza per això; per tant, un altre exercici de transparència.

Major nombre de compareixences de consellers, aquí al Parlament..., un altre exercici de transparència. Publicació de les dades dels càrrecs de confiança i les seves remuneracions..., un altre exercici de transparència. Per tant, en el principi de transparència com a inductor d'aquesta Oficina de Control Pressupostari, absolutament d'acord –absolutament d'acord.

També, absolutament d'acord, amb la necessitat de la mateixa creació. No entrarem en aquesta discussió. Ja..., crec que ha sigut molt clar, i nosaltres hem estat molt clars, en altres legislatures i en aquesta mateixa, i fins i tot quant a la mateixa Comissió, doncs, vam tenir oportunitat de parlar-ne, sobre la necessitat de la creació d'una oficina de control pressupostari.

De fet, ja ho ha dit, el mateix Acord de govern, el mateix Pla de govern ja preveu la creació d'aquesta Oficina de Control Pressupostari en el si del Parlament de

Catalunya. I precisament aquí ve la nostra discrepància, com bé ja vostè anunciava, i entenem que aquesta Oficina ha de ser en el marc de la Ponència del Reglament del Parlament on s'ha de discutir. És en aquest marc on nosaltres entenem que s'ha de discutir i és el mateix Parlament qui l'ha de crear, mitjançant, doncs, les fórmules que es puguin derivar d'aquest debat en el si de la Ponència

I, entrant molt telegràficament al contingut de la Proposició de Llei, entenem que de la manera que ho plantejen, podria arribar a duplicar algunes funcions, a duplicar algunes funcions del que serien els organismes ja existents. Entenem, doncs, que existeixen mecanismes de control intern, com la mateixa intervenció de la Generalitat, el control extern, amb la figura de la Sindicatura de Comptes, el rendiment de comptes al Parlament... Per tant, les funcions d'aquesta Oficina hauríem d'entrar en el detall d'on haurien d'anar per no caure en una duplicació. És a dir, una bona idea, una idea que compartim, que no caiguéssim en una duplicació.

Però, ho repeteixo, des d'Esquerra Republicana entenem que aquest debat s'ha de produir precisament en la Ponència del Reglament –en la Ponència del Reglament del Parlament. I en aquesta legislatura n'hi ha, de Ponència, s'està treballant. En la passada legislatura, no n'hi havia, de Ponència del Reglament; ara sí que n'hi ha. Per tant, tenim el marc on discutir, on parlar, on veure quina..., fins a on ha d'arribar aquesta oficina de control i següent pressupostari.

Per tant, entenem i anunciem el que ja hem dit: no donar suport a aquesta presa de consideració.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula la il·lustre diputada senyora María Ángeles Olano.

La Sra. Olano i García

Gràcies, senyor president. Senyors diputats i diputades, com s'ha dit ja per part dels parlamentaris que m'han precedit, realment, aquesta és una qüestió que sembla reiterada i que veiem que no és objecte, no només d'aquesta legislatura, sinó també de l'anterior.

I el representant de Convergència i Unió feia referència als antecedents, i nosaltres, com no?, també volem parlar d'aquests antecedents, sobretot perquè amb la Proposició de Llei que avui se'ns presenta, i a la qual ja anunciem que el Partit Popular de Catalunya hi donarem recolzament, fa referència a la Llei 20/2001, del 28 de desembre, que aprovava els pressupostos de la Generalitat de Catalunya del 2002, i feia, en concret, referència a aquesta disposició noranta-vuitena –disposició addicional– en la qual es recollia la creació de l'Oficina de Control Pressupostari.

(El vicepresident primer substitueix el president en la direcció del debat.)

Doncs, bé, casualitats de la vida, si vostès agafen aquesta disposició addicional veuran que respon a una esme-

na, l'esmena 102 del Partit Popular de Catalunya, amb la qual vam introduir la necessitat de la creació d'aquesta Oficina de Control Pressupostari.

També, l'any 2001 va ser aprovada, el 24 del 10 del 2001, la proposta del Partit Popular de Catalunya, en Proposició no de llei, de la creació d'aquesta Oficina de Control Pressupostari.

Com també ha dit el senyor Carbonell, el 24 d'octubre, nosaltres vam retirar de la Comissió d'Economia i Finances i Pressupostos, la Proposició no de llei de creació de l'Oficina de Control Pressupostari. Però la vam retirar per dues qüestions: primer, perquè era veritat que amb el Pacte del Tinell ja se'ns havia anunciat que es portaria a terme la creació de l'Oficina. Després, en el Pla de govern també ho veiem, però no perquè no estiguem d'acord amb el fet que l'Oficina la necessitem ja. És a dir, la necessitàvem, i la continuem necessitant. Amb la qual cosa, al Partit Popular de Catalunya li sembla que vostès estan utilitzant excuses de mal pagador. Que realment vostès tenen l'oportunitat, avui –no avui, ja fa mesos, des que vostès han començat a governar–, de fer la creació d'aquesta Oficina de Control Pressupostari. I que, sincerament, el fet que durant vint-i-tres anys no s'hagués creat, doncs..., escolti'm, avui estem aquí per parlar del present de Catalunya, no del passat. Per tant, si vostès continuen tota la legislatura tirant-se calaixos, i dient que els uns ho han fet i els altres no... Nosaltres sí que podem dir que nosaltres la vam proposar, que es va aprovar al Parlament i que sort que no es va portar el control d'execució d'aquesta, perquè, si no, realment, em sembla que a tots avui ens donaria vergonya que a data d'avui no estigués aprovada.

Per tant, la via del Reglament, sincerament, ens sembla una excusa. Vostès tenen avui l'oportunitat de crear aquesta Oficina, amb el contingut hi podríem discutir, si realment ens fa satisfacció o no la redacció que hi ha donat Convergència i Unió. Però la veritat és que han fet una cosa que vostès no han fet, i és que han agafat i han començat a treballar per crear aquesta Oficina.

El Partit Popular també ho ha fet, i ja n'hem comentat abans els antecedents, però vostès no sabem si no saben, si no volen o no poden, no ho sabem.

La primera vegada ens van dir que els pressupostos eren prorrogats, la segona ens van presentar uns pressupostos que no hi havia per on agafar-los. Avui tenen l'oportunitat de crear-la, posar-la una mica en marxa, i després tenir-la preparada per quan vostès ens presentin de nou els pressupostos, però sembla que això no ho volen. I no volen perquè per a vostès és més fàcil, més còmode, la via del Reglament, perquè, com han dit molt bé, aquesta és una via llarga, una via que no sabem si, fins i tot, en aquesta legislatura ho aprovem. Per tant, els ho tornem a reiterar que és una bona excusa.

Sobretot, no ens parlin de transparència. Si volen exercir avui la transparència, que, com hem vist, doncs, és una característica que manca molt en aquest Govern, ho hem vist des del punt de vista informatiu, avui ho veiem des d'un punt de vista econòmic, si vostès llegeixen els índexs i llegeixen i escolten, tal com ens ha comentat, els empresaris, els sindicats, els inversors..., avui, el Govern de Catalunya –avui, el Govern tripartit– no està transmetent confiança.

No està transmetent confiança. Això, si ho lliguem amb la fórmula màgica de la inflació, senyors diputats i diputades, tenim una bomba a punt d'esclatar. Vostès van gaudir de... (*Remor de veus.*) Van gaudir del *soufflé* de l'economia de quan el Partit Popular governava i governava bé. (*Rialles en un sector de l'hemicicle.*) I el *soufflé*, ja saben vostès que només està ben fet quan no baixa, i ja està començant a baixar.

Per tant, senyors diputats i diputades, i sobretot adreçant-me al tripartit, avui tenen una bona oportunitat, realment, per fer un exercici de transparència. I no cal dir: «Ja ho farem...» No, no; és que estan governant ara. Hem vist que també en la Llei de successions i donacions ens van dir: «Ja ho farem.» Es va comprometre aquí, en seu parlamentària, el conseller, a presentar-la el 20 de gener. Oh! Quan es va presentar l'avantprojecte i es va aprovar? Ahir. Estem a finals de febrer, no?, potser? O ho fan amb retard o posen l'excusa que «ja ho farem». Això no és governar. I només cal veure... –parlo d'Economia perquè és la Comissió de què que sóc portaveu–, no només en economia, sinó realment en moltes àrees, veiem quin és el tipus d'impuls del seu Govern.

Per tant, torno a reiterar el que ja ha anunciat el portaveu de Convergència i Unió. Si realment ens creiem l'Acord de competitivitat que han presentat vostès, realment, des del Partit Popular de Catalunya els volem dir que tenen una bona assignatura pendent, que és la fiscalitat i l'economia catalana. Sense això no ens en sortirem.

I avui tenen una bona oportunitat per demostrar que realment ens interessa, per realment demostrar que tenen prioritats. Perquè governar és decidir, equivocant-te o no, però és decidir. I, realment, els ciutadans i ciutadanes de Catalunya i, sobretot, els mercats no tenen confiança en la situació.

Si realment vostès volen contribuir a fer aquest exercici de transparència no només dintre de la seu parlamentària, sinó també adreçats a la societat catalana, avui hauríem de recolzar aquesta Proposició de llei, i, si no, com a mínim, esperem que, amb el terme de tres mesos, com sempre els hem demanat quan hem presentat una Proposició no de llei, vostès facin els deures i ens presentin quina és l'estructura i quina és la filosofia i els objectius d'aquesta Oficina de Control Pressupostari.

Moltes gràcies, senyors diputats i diputades, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Olano. En nom d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, té la paraula l'illustre diputat senyor Joan Boada.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, jo sempre havia dit que, políticament, les intervencions del senyor Fernández Teixidó tenien una certa excitació, o em provocaven a mi, no? –políticament, sempre estic parlant. I ara, a més a més, les de la senyora Olano encara més –políticament parlant, jo no voldria... Perquè no entenc absolutament res, senyora

Olano, de la seva intervenció. Ja m'ha costat, la del senyor Fernández Teixidó; vostè encara ho ha posat més difícil.

Perquè ens podem fer aquesta pregunta: tenim oficina de control pressupostari i de gestió i control pressupostari a Catalunya i a l'Estat espanyol? No, no en tenim. Vint-i-tres anys de govern de Convergència i Unió i no hem tingut la capacitat per fer-ho. Vuit anys de vostès, del Partit Popular, a l'Estat espanyol, al Govern espanyol, tampoc.

Però no és solament això, sinó que en els pressupostos, com diu l'exposició de motius de la proposta de Convergència i Unió, del 2001, a la disposició addicional 98, diu: «El Govern ha de crear en un termini màxim de tres mesos una oficina de gestió i control pressupostari.» El 2001!

Senyora Olano, vostès varen tenir capacitat també per incentivar el Govern de la Generalitat, governat per Convergència i Unió, perquè el 2002 i el 2003 pogués crear aquesta oficina de control pressupostari? No, se'ls va oblidar dir-los que creessin això.

Però, bé, tot això és història. I el senyor Fernández Teixidó, cosa que l'honora, diu que és veritat, que ho haurien d'haver fet, no varen tenir la capacitat o... Bé, suposo que jo crec que estaven pensant que s'havia de fer a través del Reglament del Parlament i en aquells moments no s'estava massa en condicions de reformar el Reglament del Parlament.

Però és que estem reformant el Reglament del Parlament, tenim un text que estem fent i, senyor Fernández Teixidó, vostè deia: «Una de les primeres raons, el Reglament, ja ho veurem..., *ad kalendas graecas*.» No... O els membres del seu Grup Parlamentari que estan a la Ponència del Reglament no li han explicat quina és la situació, cosa que estic convençut que sí, perquè treballen i treballen molt bé, els senyors Orriols i Puigdomènech, o vostè ho ha dit perquè li ha vingut bé.

De la proposta de Reglament hi ha uns 180 articles..., estem al 151. Home!, Déu n'hi do el que tenim avançat en primera lectura. Però amb molts d'acords –amb molts d'acords–; jo crec que amb molts acords. I precisament la setmana passada un dels temes que ja començàvem a parlar, o podíem començar a parlar, era l'Oficina de Control Pressupostari, que hi ha un text –que hi ha un text! És un text que no s'ha discutit, però hi ha un text, està escrit ja. Miri si anem avançats en el tema del Reglament, i que jo crec que en aquest cas em sembla que ha estat exagerada la seva posició.

Senyora Olano, haurà de dir al senyor Sirera també a veure..., o si el senyor Sirera li ho ha explicat exactament, perquè en tot cas quan vàrem parlar d'això en la Ponència el senyor Sirera estava d'acord que no s'havia de tirar endavant aquesta llei perquè ho estàvem fent, ho estàvem parlant, ho estàvem discutint. A mi em dóna una certa desautorització per part de diputats de Convergència i Unió i del Partit Popular per a les persones que han intervingut avui en aquest cas; a mi em sembla que això podria ser.

Diu: «Amb la Llei avançaríem.» No, per tècnica parlamentària ho ha de fer el Reglament. És una ponència...

Vostè em deia: «Oh!, ja ho vàrem fer en l'elecció dels càrrecs», que tampoc és que m'agradés excessivament el procés que vàrem fer –li ho dic i ja ho vaig dir–, però en tot cas sí que hi havia... (Pausa.) No, no, ho explico. Hi havia un punt que potser sí que havia de passar per llei, perquè segons el que decidim haurem de canviar la Llei de constitució de la Sindicatura de Comptes, perquè allà no ho especifica.

Per exemple, si nosaltres volguéssim, no ho sé, entrar la revocació, també, que ho poguéssim fer des d'aquí, les lleis aquestes no ho permeten i llavors només ho podem canviar amb una llei i no només a través del Reglament. Aquí hi havia una escletxa que potser sí que necessitava passar per una llei, que ho discutirem a la Ponència, que ho discutirem, encara no hem decidit res, ho discutirem, i em sembla molt bé, però, en canvi, aquesta altra no, no fa falta, no cal.

Escolti, jo..., em sembla que hauria estat molt, molt coherent que vostès haguessin fet la intervenció aquí apellant a la transparència, que no varen tenir durant molt de temps, però que ara la tenen, i que em sembla molt bé, benvinguts, que nosaltres també la tenim. Hi coincidim tots els grups parlamentaris, i és que tots els grups parlamentaris que estem a la Ponència del Reglament, i som tots els mateixos aquí, ja hem decidit que ho discutíem allà i ho tractàvem. Per què no fem una intervenció aquí –que em sembla molt bé..., senyora Olano; és igual, ja tothom ha dit el que ha dit– i la retirem? Perquè tots estem disposats a fer això, tots ho estem treballant; no ho treballarem, no, ho estem treballant, senyora Olano, ho estem treballant ara. I fixi's que jo no he utilitzat ni l'Acord del Tinell..., sinó que estem fent el que estem fent ara, tots plegats, no els grups que donen suport al Govern, sinó els cinc grups parlamentaris.

A mi em sembla que és sobrerera tota aquesta intervenció, però en tot cas vostès facin el que creguin convenient. Però nosaltres, i apellava a aquell altre esperit, tenim la consciència molt tranquil·la perquè no treballarem, no, estem treballant en la Ponència del Reglament sobre l'Oficina. I estic segur que la setmana que ve, aquesta setmana ens havíem de reunir, avui era impossible, però ja hauríem parlat d'aquest tema i d'altres; en primera lectura, però ja ho hauríem fet.

Jo apello a la consideració que aquest treball s'està fent, estarà fet en poc temps, abans de l'estiu el Reglament del Parlament estic convençut que estarà aprovat i tindrem una oficina de control pressupostari ja per controlar els propers pressupostos, no perquè ho digui jo o altres grups, sinó perquè ho hem decidit els cinc grups parlamentaris a través de la Ponència del Reglament.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Boada. Senyor Fernández Teixidó, per què em demana la paraula?

El Sr. Fernández i Teixidó

Senyor president, per contradiccions, per al·lusions i per un requeriment en concret.

El vicepresident primer

Té un minut.

El Sr. Fernández i Teixidó

Gràcies. *(Pausa.)* Si li hagués dit una sola cosa també m'hauria donat un minut?

El vicepresident primer

O trenta segons...

(Rialles.)

El Sr. Fernández i Teixidó

Gràcies, gràcies, senyor president. La primera qüestió, senyor Carbonell, si vostè és tan amable..., quan vostè deia a aquesta cambra que nosaltres havíem votat en contra de l'Oficina Pressupostària... És senzillament fals, no només hi vàrem votar a favor, ho vàrem fer plegats. Si m'hagués escoltat, hauria sentit que jo li parlava de la resolució noranta-vuitena dels pressupostos, on tots –tots–, no nosaltres o vostès, tots, vàrem votar plegats. Ja els he plantejat quines eren les dificultats que nosaltres vàrem tenir respecte a això.

Dos, en el capítol de les al·lusions. Senyor Boada, jo prenc de la seva al·lusió un compromís explícit d'aprovació, li he sentit a dir, immediata del Reglament. Això és el que vostè ens ha vingut a dir des d'aquesta tribuna, «abans de l'estiu». Doncs, en prenem nota, eh?, de la promesa que vostè, formalment, en nom dels grups que donen suport, a la cambra, ens plantegen aquí. Si més no, això és el que ens ha dit avui aquí.

Sàpiga, senyor Boada, que una de les inexistents intencions d'aquest modest diputat és excitar-lo. En cap sentit. Pot vostè tenir tota la seguretat, senyor Boada; seria la meua darrera intenció pensar a excitar-lo de qualsevol mena o de qualsevol tipus d'excitació. *(Rialles.)*

I per acabar, deixi'm dir una cosa, senyor president, per acabar, brevíssimament, perquè vostè no hi era. Jo desitjava que, de les intervencions d'avui dels grups majoritaris de la cambra..., no hagués hagut de canviar d'opinió respecte a la sinceritat dels plantejaments anteriors. Avui li dic, senyor president, que, malgrat tot, haig de canviar d'opinió.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies. Senyor diputat, tingui en compte que la Presidència, a la cambra, sempre hi és, i la solidesa institucional d'aquesta Mesa fa que ho sapiguem i estiguem assabentats de tot.

Senyor Carbonell, per què em demana la paraula?

El Sr. Carbonell i Sebarroja

Per al·lusions, també, senyor president.

El vicepresident primer

Trenta segons, senyor Carbonell.

El Sr. Carbonell i Sebarroja

Em sembla que el representant de Convergència tampoc m'ha escoltat a mi. Jo li he dit... –se sent? *(pausa)*–, li he explicat que durant vint-i-tres anys no hem tingut l'Oficina. Jo em pensava que me la trobaria, i que a la resolució que hi fa referència, ja ho ha dit molt bé el senyor Boada, tenien tres mesos per posar-la en marxa i no s'ha fet.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Per tant, això és el passat. I el present és que, el Reglament, el tindrem, hi estem treballant, i això és el que desitgem tots plegats.

Moltes gràcies.

El president

Senyora Olano, també demana la paraula? *(Pausa.)* Intueixo que és per contradiccions..., trenta segons.

La Sra. Olano i Garcí

Senyor Boada, davant del meu company senyor Sirera, membre de la Ponència del Reglament, torno a ratificar el que aquesta diputada li ha dit. Realment, a la Comissió de Reglament no s'ha pres cap decisió del tema referent a l'Oficina de Control Pressupostari, ni s'ha votat.

Per tant, torno a repetir-li-ho, gran excusa –gran excusa– per no aprovar avui aquesta Proposició no de llei; manca de confiança –manca de confiança–, i, sobretot, no voler fer el que realment es va aprovar.

(El Sr. Boada i Masoliver demana per parlar.)

El president

Senyor Boada, i tanquem el tema...

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. No, només una cosa... Senyora Olano, per respecte al senyor Sirera, no li donaré contesta del que ha dit en aquest moment.

(Forta remor de veus.)

El president

S'ha acabat. *(El Sr. Sirera i Bellés demana per parlar.)* Senyor Sirera, és que no veig... *(Veus de fons.)* Clar, aquest debat podria ser interminable.

I, per tant, deu segons..., o sigui, en deu segons... I no cal que demani ningú més la paraula perquè passarem a votació.

El Sr. Sirera i Bellés

Gràcies, senyor president. Per agrair el respecte del senyor Boada, en tot cas, ratificar el que diu la diputada del meu Grup.

Òbviament, en la Comissió que estem..., en la Ponència que està elaborant el Reglament no ho hem acordat encara ni hem arribat a aquest tema; hem parlat que s'ha d'abordar. Però, òbviament, això no obsta perquè des del Ple del Parlament es pugui votar aquesta...

El president

Gràcies, senyor Sirera.

Posem a votació la Proposició de llei.

Comença la votació.

La presa en consideració de la Proposició de llei per la qual es crea l'Oficina de Control Pressupostari de Catalunya ha estat rebutjada per 46 vots a favor i 70 vots en contra.

Proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei de no-acumulació de les rendes amb la pensió de viduitat per a les persones vídues (presa en consideració) (tram. 270-00007/07)

El tercer punt de l'ordre del dia és el debat i votació de la presa en consideració de la Proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei de no-acumulació de les rendes amb la pensió de viduitat per a les persones vídues. Té la paraula per presentar-la, pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'il·lustre diputat senyor Josep Lluís Cleries.

El Sr. Cleries i González

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el Grup Parlamentari de Convergència i Unió hem presentat aquesta proposta de resolució per a presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la proposta de llei de no-acumulació de les rendes amb la pensió de viduitat per a les persones vídues.

Malauradament, el nombre de famílies monoparentals com a conseqüència de viduitat és elevat. Si mirem el conjunt de l'Estat serien unes 2.100.000 persones, i si mirem el total de Catalunya, 354.600. Però, pel que afecta aquesta Proposició, el nombre de pensions de viduitat a persones menors de seixanta-cinc l'octubre del 2003 a Catalunya era d'unes gairebé 71.000 persones, i el total de l'Estat, 409.000.

Actualment, aquest col·lectiu, per la seva pròpia naturalesa, pateix una desigualtat vers la resta de famílies, tant en termes fiscals com quan sol·liciten percebre algun tipus d'ajut. Per què? Doncs, perquè fiscalment les famílies monoparentals conseqüència de viduitat tenen una acumulació de rendes en addicionar-se l'import rebut en concepte de pensió de viduitat a la resta de rendiments que obté el contribuent vidu, fet que implica un augment de la progressivitat en l'IRPF.

A més, el fet d'acumular les rendes no només afecta aquestes famílies pel que respecte a l'IRPF, sinó que també els suposa una discriminació quan sol·liciten algun tipus d'ajut social. Succeeix que l'acumulació dels rendiments obtinguts per la persona vídua amb la pensió de viduitat que percep provoca que moltes vegades els seus ingressos superin el límit màxim d'ingressos per a tenir dret a aquests tipus d'ajuts. L'actual legislació que s'aplica en aquesta temàtica no preveu cap minoració en la tributació per l'IRPF per aquestes famí-

lies. Des de Convergència i Unió creiem que per raons de justícia social i de no-discriminació cal modificar el Reial decret legislatiu 3/2004, del 5 de març, pel qual s'aprova el text refós de la Llei de l'impost sobre la renda de les persones físiques, per tal que no s'acumulin les quantitats percebudes en concepte de pensió de viduitat amb els rendiments obtinguts per la persona vídua. Concretament el que proposem, doncs, és una modificació de l'article 65 d'aquest Reial decret legislatiu 3/2004, com també la modificació de l'article 76.

L'objectiu, quin és? Doncs és compensar aquesta desigualtat respecte a la resta de famílies, tot reduint la càrrega impositiva que pesa sobre les famílies monoparentals conseqüència de viduitat. Ens trobem que inicialment la família, per exemple, pot fer declaració separada de l'IRPF, i que en el moment de la viduitat només pot fer una única declaració, com després explicaré més detalladament.

A més a més, estem segurs que aquesta proposta de resolució anirà endavant perquè precisament un altre grup parlamentari d'aquesta cambra que dona suport al Govern de la Generalitat, concretament el Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, el passat 29 de juny de 2004, un mes després de presentar nosaltres aquesta proposta aquí, al Parlament de Catalunya, la presentava –diferent en l'exposició de motius, però amb l'articulat, doncs, idèntica a aquesta que es presenta– al Congrés dels Diputats. I per tant, doncs, veiem que hi ha una perfecta coincidència amb aquest Grup Parlamentari, la qual cosa celebrem i segur que portarà a un bon acord i a poder tirar endavant aquesta iniciativa.

Precisament l'exposició de motius presentada al Congrés dels Diputats destaca el paper del Pacte de Toledo, que precisament va ser una iniciativa de Convergència i Unió, i el gruix i contingut de la Proposició de llei, com dic, és exactament igual a aquesta iniciativa presentada per Convergència i Unió al Parlament un mes abans. L'única diferència seria la lingüística, ja que aquesta està presentada en català aquí, i evidentment la presentada al Congrés dels Diputats ho és en llengua castellana.

De vegades parlen més els exemples que tot el que jo pugui explicar. Jo citaré dos exemples d'una forma molt breu, que hem fet, doncs, aplicar en els programes informàtics per calcular, doncs, el que tocaria pagar de renda a ambdós models de família; diré el model de família, no explicaré tot el procés, però diré el resultat final. Per exemple, una família on els pares treballen fora de casa, l'home percep com a rendiment de treball 18.000 euros, mentre que la dona percep 24.000 euros, tenen dos fills o filles als seus càrrecs de vint-i-tres i vint-i-cinc anys sense independència econòmica, fent tot el càlcul econòmic d'aquesta família amb uns exemples concrets, el seu tipus impositiu, pel fet de passar a la situació de viduitat significaria passar d'un tipus impositiu, de l'IRPF, del 6,5 per cent al 9,3 per cent, el que significa un creixement relatiu del 43 per cent.

O si fèssim uns càlculs similars, però en el cas d'una família on els dos membres tinguessin unes rendes de treball de 30.000 euros cada un, amb fills majors de vint-i-tres anys sense independència econòmica, després d'una situació de viduitat la situació econòmica de

la unitat familiar passaria a ser, el tipus impositiu de l'IRFP, del 13,2 al 15,9 per cent. La quantitat a pagar en concepte d'IRPF passaria de 3.970,60 euros a 7.729,89 euros, la qual cosa suposa que la unitat familiar pagaria un 83,3 per cent més. Aquest pagament significaria que hauria de destinar a pagar, l'impost de l'IRFP, un 21,2 per cent de la pensió de viduitat.

Per tot això creiem que cal fer aquestes modificacions, com he dit, per un tema de justícia social, de no-discriminació d'aquestes famílies, que a més a més que es troben en aquesta situació de dificultat la majoria de despeses que ha d'afrontar la unitat familiar continuen pràcticament essent les mateixes i, en canvi, a nivell impositiu se'ls requereix molt més.

Per tot el que he dit, i amb la seguretat que..., a més a més havent-hi altres grups d'aquesta cambra també, que han demostrat la seva voluntat d'arribar a un acord d'aquest tipus, estem segurs que els diferents grups parlamentaris donaran suport a aquesta proposta que el que persegueix és que s'apliqui i es faci patent una justícia social cap a aquestes famílies monoparentals com a conseqüència d'una viduitat. Per tant, els demanem el suport a aquesta proposta de resolució.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula per fixar posició, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, la il·lustre senyora Núria Segú.

La Sra. Segú i Farré

Gràcies, senyor president. Prenc la paraula en nom del nostre Grup Parlamentari per posicionar-nos entorn a la presa en consideració d'aquesta proposta de resolució per tal de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats una proposició de llei de no-acumulació de les rendes amb la pensió de viduitat per a les persones vídues.

L'objecte d'aquesta proposta és reformar la Llei de l'impost sobre la renda de les persones físiques; bàsicament té una finalitat: que no s'acumulin les quantitats percebudes en concepte de pensió de viduitat amb els rendiments propis del treball de les persones viudes, dels viudots o de les viudes.

És cert que avui tenim una realitat al nostre país, que tenim una sèrie de famílies formades per persones viudes, que són treballadors en actiu, amb ingressos laborals propis per tant, i que en molts casos tenen fills i, per tant, importants càrregues familiars, i que, fruit d'aquesta situació, tampoc hi ha una diferència substancial de la situació anterior a la viduitat amb allò que fa referència a les despeses del conjunt de la família. Per tant, la falta d'un dels progenitors fa que es vegin reduïts els ingressos de la família, del nucli familiar, i que les despeses continuïn bàsicament molt en la mateixa línia que anteriorment a aquest fet. Per tant, això per una banda.

Per altra banda, hem de recordar que hi va haver una sentència del Tribunal Constitucional que establia que teníem un sistema tributari inequitatiu, amb manca d'equitat quan obligava a les dos persones d'una mateixa

família, en aquest cas a dos conjugues, a tributar conjuntament i establia la possibilitat que les persones, les famílies podien escollir la tributació individual o la tributació conjunta per tal de garantir l'equitat d'aquest sistema. Això, una persona, una família viuda no pot decidir-ho. Bàsicament, per tant, actualment la càrrega tributària d'un vidu o una vídua és més alta que la d'una persona casada o la d'una persona soltera. Això per una banda.

Ara bé, és cert que avui les pensions de viudetat en la nostra societat fan dues funcions: en alguns casos en funció de la renda de la persona que està en actiu fan funcions de garantia de supervivència per a la família, però en altres casos, quan les rendes del treball de la persona en actiu són mitjanes altes, no constitueixen avui una garantia per a la supervivència.

Dit això, hem de dir que nosaltres compartim en bona part, doncs, els arguments que fan, que motiven la presentació d'aquesta proposta. Ara bé, també hem de dir que tenim dubtes. Tenim dubtes perquè aquesta realitat de manca d'equitat en la tributació no es produeix tan sols en les famílies o en les persones viudes, sinó que tenim altres casos. Parlant de pensions n'esmentaré dos. Hi ha persones que tenen, que estan cobrant una pensió per invalidesa parcial pel seu treball i que alhora poden treballar en un altre treball que no és l'habitual, per tant, tenen una pensió d'invalidesa parcial pel seu treball habitual, però tenen una altra..., poden desenvolupar i desenvolupen un altre tipus de treball, per tant tenen també dos ingressos, el del seu treball propi, que és un altre que no és l'habitual, i la pensió fruit del seu treball habitual. Tenim persones, també, que cobren pensions no contributives per discapacitat i que estan treballant, que són treballadors en actiu; per tant, és la mateixa situació. Per tant, creiem que s'ha de fer una reflexió global per tal que si s'han d'establir mesures contemplin tots els casos, que no és el cas, com deia, d'aquesta proposta.

Alhora també tenim dubtes sobre si aquesta proposta ha de ser caràcter universal, perquè, com ja he dit, no totes les pensions de viudetat fan aquesta funció de garantia de supervivència, per tant, entenem que la mesura de caràcter universal..., també hi posem un interrogant.

I per últim, també dubtem, també tenim dubtes sobre si l'equiparació de la pensió de viudetat amb les anualitats per aliments per a fills és la forma més idònia. Tenim dubtes també si aquesta és la proposta més idònia.

A això, a aquests dubtes s'afegeix una altra qüestió. Aquesta, com bé ha dit el diputat que m'ha precedit en l'ús de la paraula, no és una proposta aïllada. Hi ha dos grups més de la cambra, dos grups més, a més a més de Convergència, que han presentat una iniciativa d'aquest tipus al Congrés dels Diputats: Esquerra Republicana, ja s'ha esmentat, i també Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa han presentat una proposta a la cambra, al Congrés dels Diputats, que va en aquesta línia. I l'han presentat, senyor Cleries, al lloc on entenem nosaltres que s'ha d'aprofundir força en aquest debat, que és al Congrés dels Diputats, perquè estem parlant de reforma de l'IRPF. I nosaltres creiem que, vist que hi ha iniciatives que encara no s'han substanciat al Con-

grés dels Diputats, que el lloc idoni on debatre amb profunditat això és al Congrés dels Diputats, però vostès ens ho presenten avui i aquí. No creiem que sigui el lloc idoni per debatre-ho.

Alhora, també, hem d'afegir això: que el Govern socialista a Madrid ja ha anunciat la seva voluntat d'encarar una reforma de l'IRPF. Aquesta mesura es podria incloure, entenem, perfectament, en aquesta voluntat, en aquesta proposta de reforma de l'impost sobre la renda de les persones físiques.

Però tot i així, tot i els dubtes i totes aquestes circumstàncies que he esmentat anteriorment, nosaltres votarem a favor, perquè entenem que és una proposta, com li he dit, en què compartim l'anàlisi i el diagnòstic que fa, sobre la que se sustenten, ara bé, no podem deixar d'esmentar aquesta política que fa el Grup de Convergència i Unió en busca del titular fàcil, per denominar-la d'alguna manera. Primer, com ja he dit, vostès s'avancen al debat, el presenten avui aquí per tenir..., en aquest cas, per poder capitalitzar aquestes demandes, quan saben que aquí endeguem un procés que serà llarg.

Nosaltres ja anunciem que, fruit d'aquests dubtes que he esmentat, presentarem esmenes per tal que puguem avançar en la resolució d'aquests tres interrogants que he esmentat *grosso modo*.

I alhora, per últim, senyor Cleries, vostès l'any 2003 –no fa tant de temps– van votar en contra d'una proposta igualaleta que aquesta, en aquesta línia. Van votar en contra en aquesta cambra –en aquesta cambra– una proposició no de llei presentada pel Grup d'Esquerra Republicana. Com a mínim coherència! Fa poc temps van votar en contra una proposta que anava, que tenia com a objectiu aquesta mateixa finalitat, que ja li dic que nosaltres compartim i per això votem en contra, tot i els dubtes i els interrogants que puguem tenir de si és la millor fórmula i si és la universalitat la millor decisió que podem prendre.

Nosaltres, en aquest cas, per coherència també amb el vot de l'any 2003, en què vam votar a favor de la Proposició no de llei presentada per Esquerra Republicana, també hi votarem a favor, però els agrairia que deixessin de fer aquesta política de busca de titulars fàcils i centressin el debat allà on s'ha de centrar, i els esforços de tots els diputats d'aquesta cambra..., treballessin per superar situacions de manca d'equitat en els diferents col·lectius, aquesta cambra, i no a buscar un titular fàcil i donar tombs als temes, aquí, a Madrid, a tot arreu, bàsicament per poder fer ressò i no poder avançar res. Perquè vostè sap que la decisió es prendrà al Congrés dels Diputats, fruit de la negociació que hi hagi entre els grups polítics que han presentat la iniciativa i el Govern de Madrid. I serà aquesta, la voluntat que tirarà endavant.

Res més. Moltes gràcies, senyores i senyors...

El president

Gràcies, senyora diputada. En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula la il·lustre senyora Carme Capdevila. (*Veus de fons.*) Perdó, Carme Porta.

La Sra. Porta i Abad

Sí, gràcies, senyor president; era un error del nostre Grup, que no havíem avisat del canvi. D'entrada, a nosaltres el que ens agradaria dir és que, evidentment, anunciem el nostre vot favorable a aquesta Proposició de llei, i, com molt bé ha dit el senyor Cleries, perquè no podia ser d'una altra manera, no? De fet, nosaltres tenim una proposta igual al Congrés dels Diputats; val a dir, si hem de fer carreres, que no és que sigui un mes abans o un mes després: resulta que és el 6 de juliol que aquesta proposta que avui debatem és admesa a tràmit per la Mesa del Parlament, i el 6 de juliol es publica al *Butlletí Oficial* del Congrés dels Diputats la Proposició de llei de Convergència. Per tant, aquesta resolució, en tot cas, és paral·lela. Suposo que bevem de les mateixes fonts i anem a cobrir les mateixes demandes, però en tot cas no es tracta de fer carreres, a veure qui fa abans les coses, perquè..., ja li detallaré qui feia abans les coses.

En tot cas, nosaltres hi votem favorablement perquè som conscients de la situació de dificultats i pobresa de moltes persones vídues, especialment les dones, perquè viuen amb pensions baixes. I dic que especialment les dones perquè els homes acostumen a tenir una altra pensió de jubilació, fruit de la cotització que els permetria el seu treball, o moltes vegades tenen treballs molt millor remunerats, tot i que moltes vegades aquests treballs i aquestes pensions, evidentment, també poden ser baixes, però normalment no és la mateixa situació. I només cal anar a veure els diferents informes de la Fundació «Un sol món», o de Càritas, que precisament el que ens fan veure és aquesta discriminació que pateixen les dones grans, que és bàsicament econòmica, no? –que no deixa de ser una violència–, en què el perfil de la pobresa és una dona major de seixanta-cinc anys i que viu sola. Per tant, nosaltres és evident que pensem que s'ha de millorar aquesta situació i que tot el que fem ha d'anar en aquesta direcció.

Aquesta situació que pateixen les vídues, de fet, es va començar a arreglar –encara que no sigui l'ideal que nosaltres i alguns grups defensem– fa uns dies, precisament al Congrés de Diputats, quan diferents iniciatives de diferents grups parlamentaris van trobar un consens, un consens que s'aprovarà en pocs dies. I nosaltres el que valorem positivament és el que anomenaríem «la transversalitat catalana», no? Els grups catalans vam pressionar en una sola direcció i vam aconseguir que el SOVI i la pensió de viduitat fossin compatibles, amb uns topalls, però que fossin compatibles. I aquest és un èxit conjunt, un èxit del catalanisme polític que ningú pot voler adjudicar-se en exclusiva. I és precisament aquest èxit conjunt el valor afegit d'aquesta iniciativa i d'aquest consens.

Els diferents grups parlamentaris que vam liderar iniciatives similars vam ser els detonants, i, tot i que alguns grups fa més temps que altres que demanem el mateix –per tant, ho seguim fent amb coherència–, hem de celebrar-ho conjuntament. A nosaltres només ens cal recordar que, quan Convergència i Unió era al Govern de la Generalitat, era un suport necessari als diferents governs de l'Estat i, de fet, es necessitava el seu vot per aprovar o per rebutjar les qüestions al Congrés dels

Diputats, doncs, això no es va aprovar mai, i en canvi, amb el Govern catalanista i d'esquerrres i amb un nou equilibri parlamentari al Congrés de Diputats, això ha estat possible.

També ha estat possible, en la mateixa línia de transversalitat catalana, la compatibilitat amb els complements de pensions per part del que en diuen «comunitats autònomes». I de fet això és una proposta que ja Esquerra va defensar l'any 98 en aquesta cambra, la va defensar l'any 2000, i vostès hi van votar en contra, tot i que després ho van aplicar en any electoral.

Bé, ara som davant d'un tema molt similar però amb certes diferències, perquè estem parlant de pensions de viduitat i rendes del treball. Evidentment, això vol dir que afecta persones més joves en general, que solen tenir infants i persones dependents a càrrec i que tenen com a principal font d'ingressos el salari fruit del treball productiu, o bé una pensió de jubilació, i que han de suportar des del punt de vista impositiu una sèrie de càrrecs.

També és veritat que moltes vídues ja grans han de seguir mantenint una certa activitat laboral, mentre puguin, perquè amb la pensió no en tenen per sobreviure, i que en aquests casos estem parlant d'edats en què amb molta facilitat es tenen persones dependents a càrrec, amb tota la despesa que això comporta, a més a més del treball, no visible, de cura de les persones. Tenint en compte que moltes es van veure obligades per la legislació franquista a deixar la seva feina i que no tenen prou anys cotitzats, ens trobem de nou davant d'una nova discriminació pel fet de ser dones.

Aquest sector que vostès ens presenten amb aquesta Proposta de resolució està afectat per una discriminació tributària, atès que la pensió de viduitat és considerada una renda del treball i fa que la base de l'IRPF augmenti significativament a l'hora de confeccionar la declaració de renda. Nosaltres, com a força d'esquerrres, estem d'acord amb la progressivitat de l'IRPF, tot i que som conscients també que en aquest cas podria ser una lesió important. I de tota manera pensem, com ja ha anunciat la senyora Núria Segú, els grups parlamentaris que donem suport al Govern pensem que possiblement caldrà esmenar aquesta Proposta de resolució, perquè hauríem d'establir un topall màxim per tal que no es cometi també, precisament, una injustícia amb altres grups, amb altres col·lectius desfavorits, com famílies monoparentals que no siguin fruit de la viduitat, sinó per altres raons, simplement per opció pròpia, perquè són mares solteres. I, per tant, patirien d'alguna manera, també, una situació de discriminació en aquest cas, perquè nosaltres haurem de parlar d'escals diferents en funció dels ingressos, precisament, perquè s'ha d'actuar de forma diferent en casos diferents; és a dir, sota el criteri d'igualtat d'oportunitats, donar el reconeixement a la diferència a tot tipus de famílies, que és el que nosaltres sempre hem fet.

És evident que quan es compatibilitza la pensió de viduitat amb altres rendiments o ingressos de renda o capital, o altres tipus de pensions, es pot crear un efecte lesiu a qui la rep i desnaturalitzar el sentit finalista amb el qual es va crear la pensió. De fet, la pensió de viduitat no sempre —ho sabem— és una garantia de subsis-

tència per a les persones beneficiàries, i, en els casos de rebre rendes de treball, ajuda a mantenir un nivell de vida semblant al que es tenia quan es vivia amb la parella. No es tracta d'una exempció fiscal, sinó de reduir el tipus de gravamen i minorar la càrrega que suposa l'IRPF, per tal que es pugui declarar separatament.

Així doncs, el nostre vot és conseqüent i és coherent amb el que sempre hem defensat, i de fet fa uns moments la diputada Núria Segú parlava del titular fàcil; jo, d'alguna manera, aniria en el mateix sentit. Nosaltres tenim aquesta Proposició de llei presentada al Congrés dels Diputats el 6 de juliol; per tant, era evident que, d'alguna manera, es volia fer entrar aquí en algun tipus de contradicció. Però també teníem una proposició no de llei en la passada legislatura que proposava el mateix en un dels seus punts, i anava encara més enllà: parlàvem de pensions d'orfenesa i parlàvem de despeses per custòdia de fills a càrrec i persones dependents. I aquesta Proposició va ser rebutjada, amb els vots en contra de Convergència i Unió i del Partit Popular, i, en canvi, va obtenir el vot favorable d'Esquerra, com a grup proponent, del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi i del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds. Per tant, en la passada legislatura aquesta proposta no va prosperar perquè vostès no ho van voler, i ara la presenten per veure què passa, quan saben que en poc temps, a més a més, es debatrà al Congrés de Diputats, perquè hi han diferents proposicions de llei presentades en el mateix sentit.

De fet, nosaltres ja els ho hem dit per activa i per passiva: no vulguin passar per abanderats de les vídues com a única força. El que hem de fer, precisament, per millorar les condicions de vida de les persones vídues, és anar tots i totes a una. I abans he posat jo un exemple de com havia anat al Congrés dels Diputats, i és un èxit, i això és precisament el valor afegit, jo diria, en la política; no el consens a la baixa, sinó aconseguir avançar tots en la mateixa via perquè la ciutadania, a qui representem en definitiva, pugui tenir millors condicions de vida. I, per tant, vostès el que estan fent és intentar allò que diuen que fem des del Govern, que és la utilització partidista de certes proposicions, que a nosaltres ens estan atacant constantment i ens estan dient que les utilitzem de forma partidista. Doncs, vostès ho estan fent de forma evident també amb les vídues, i potser que s'ho plantegin: com és que ara se'ls desperta la sensibilitat cap a aquest col·lectiu?, si és a partir d'aquest assetjament constant que intenten fer al Govern.

En tot cas, els complements de pensions que es van presentar en aquest Parlament, que vostès van votar contràriament dues vegades, una l'any 98 i una l'any 2002, van ser una proposta d'Esquerra Republicana de Catalunya, i vostès les van posar en marxa, precisament, en any electoral. Per tant, nosaltres estem, evidentment, a favor del que vostès ens presenten, hi votarem favorablement, però tampoc no ens vulguin donar cap lliçó, perquè som nosaltres els que en definitiva hem estat presentant, una darrere l'altra, les proposicions i propostes que poden ajudar a millorar les condicions de vida d'aquestes dones, els que —els tres grups que donem suport al Govern— hem donat precisament veu a aquestes dones en el nostre pla de govern, i a més a més ho defensem de forma coherent i no de forma partidista.

ta, com avui es farà evident, votant favorablement aquesta Proposta de resolució.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'il·lustre senyor Joan López.

El Sr. López Alegre

Senyor president, senyores i senyors diputats, nosaltres no pretenem fer un pim, pam, pum d'aquesta qüestió ni erigir-nos en els campions de la defensa de re. Com ens passa tantíssimes altres vegades, encara que a vostès sembla que els dol, el que podem presentar són els avals d'allò que han estat les nostres accions en els moments en què hem tingut responsabilitats. L'exemple més clar de tot plegat són els acords de l'any 2001 entre sindicats, patronals i tot el que és el món social del nostre país, sobre les millores de les retribucions a les viudes, acord que era un pas endavant, però era absolutament insuficient, i en què s'ha de seguir treballant.

Nosaltres hi votarem favorablement, i volem fer algunes consideracions tant al que és el text de la Proposició com a algunes de les coses que no em puc deixar d'estar de... –ja que sóc d'un grup més petit i ens toca parlar més tard–, que he sentit d'algunes de les coses que es deien.

La il·lustre diputada del Partit Socialista –no sé si ho deia com una cosa positiva o gairebé com una amenaça– ens parlava que el Govern diu que pensa portar a terme –em refereixo al central– una reforma de l'IRPF. Quasi, quasi que des del Grup Parlamentari Popular això ens ho prenem com una amenaça, perquè si la proposta ha d'anar en la línia del que deia el senyor Sevilla abans de ser ministre, que tindríem un tipus únic, a l'estil de la *poll tax* –que jo crec que va ser un dels pocs errors que va intentar cometre la senyora Thatcher, de crear un tipus únic en el qual és igual que siguis pobre que multimilionari, que tots pagarem el mateix–, si aquesta és la seva proposta social, proposada, presentada i avalada per un actual ministre del seu partit, doncs, aleshores quasi que com una proposta positiva..., ho veiem com una amenaça, no només per a les vídues, sinó per al col·lectiu i el conjunt de treballadors d'aquest país, sigui quina sigui la seva consideració.

La il·lustre diputada d'Esquerra Republicana, que ha fet una espècie com de *foto finish* per veure qui feia més per a les vídues, si Esquerra Republicana o el Grup de Convergència –nosaltres ja hem dit què és el que havíem fet, i, per tant, com que la meva forma física no és la de vostès, malauradament, no intentaré participar en aquesta *foto finish*–, ens ha vingut a dir tot el que havia fet. Escolti, miri, té vostè una certa amnèsia parlamentària, perquè, és clar, que jo sàpiga el primer intent de pagament de les pensions complementàries a vídues va acabar amb el conseller Nadal fent de bomber del que havia fet una consellera del seu partit, i amb el segon intent que tenim ara el Govern central –a què, per cert, vostès donen suport amb entusiasme, més enllà del necessari, cada setmana al Congrés dels Diputats, amb la fe dels conversos–, el que ara diu és que pensa recórrer

contra la seva proposta de complement de pensions de les vídues a Catalunya. Per tant, si jo estigués a la seva pell –que no ho estic, però m'agradaria, perquè així governaria–, el que faria seria tenir un punt més de prudència a l'hora de parlar de què és el que s'està fent des d'Esquerra Republicana amb relació a les vídues, perquè fins ara l'únic que s'ha fet és aportar molta inseguretats jurídica sobre un complement de setanta-dos euros anuals, és a dir que jo m'ho pensaria.

Dit això sobre tot el que vostès han dit de forma prèvia, només fer un repàs molt ràpid. Recolzarem la proposta de Convergència; és coherent amb el que ha fet el Partit Popular quan ha estat governant –i n'he citat com a exemple l'acord de l'any 2001, en què va participar tothom, sense tots aquests escarafalls que hem sentit aquí de forma prèvia–, i només dir que sí que estic d'acord amb el que diu la il·lustre diputada senyora Segú, que aquest és un problema que no només afecta les vídues, sinó que afecta un conjunt de col·lectius. Un aturador que cobri una prestació durant una part de l'any, i després, afortunadament, recupera la seva feina; una persona que estigui, doncs, cobrant un sou, però faci una feina determinada, puntual, en un moment determinat, com si fos un autònom, i per tant hagi d'emetre una factura; una persona que tingui una baixa temporal, que després es recuperi de salut i per tant torni a la seva feina..., tots ells tenen un mateix problema, que és que han rebut sous, o una pensió i un sou, o una remuneració, que vénen de dos llocs diferents, i per tant el mínim que s'estableix del que abans eren 3,5 milions de pesetes per fer la declaració de la renda, salta, i com que salta t'obliguen a fer la declaració, i a partir d'aquí, a aquella persona, li pot sortir a tornar o li pot sortir a pagar, perquè hi ha una altra sèrie de condicionants –si tens una hipoteca o no–, que això l'afecta.

Així és que nosaltres creiem que la proposta de Convergència és interessant des d'una de les vessants, creiem que el problema és un problema que afecta tot un conjunt de treballadors d'aquest país, i que, per tant, la iniciativa pot tenir la bondat que pot permetre reflexionar sobre aquest problema que afecta diversos col·lectius i centenars de milers de persones en el conjunt de l'Estat, tant a Catalunya, com a la resta d'Espanya.

Quina és la solució? La solució dràstica, però molt agosarada, és que quan hi han percepcions de prestacions que siguin molt baixes, que aquestes no computin com a segona o primera remuneració, i per tant la persona que tingui uns ingressos, fruit de la seva feina, no hagi de fer la declaració de la renda perquè, si cobra, posem un exemple, 12 o 15.000 euros, si el que rep de prestació per viduitat li fa estar per sobre d'aquests 21.000 euros, això no l'obligui a fer la declaració de la renda. Aquest és un problema importantíssim, perquè, afortunadament, cada dia més, hi han dones que s'incorporen al mercat laboral, moltes d'aquestes dones poden ser vídues que després d'uns anys de dedicació a la família o als fills veuen com una manera de refer la seva vida també entrar al mercat de treball, i per tant aquest és un problema que, en els propers mesos i en els propers anys, anirà a l'alça. Com també va a l'alça les persones que s'autoocupen, que tenen dues menes de feina, o aquelles persones que compatibilitzen l'opció de ser mare i de tenir una feina a temps parcial.

I, per tant, la proposta que ens fa Convergència abasta un dels aspectes de la proposta, i en aquest sentit, nosaltres la trobem positiva pel debat que obre, i rebran la nostra consideració.

Un últim esment final. Jo, en nom del Grup Parlamentari Popular, els he de dir als grups que donen recolzament a la majoria, que em prendria molt seriosament quins són els compromisos que, en debats com aquest, vostès prenen, i que nosaltres en farem un seguiment molt acurat. Els ho dic perquè el seu compromís –i ho ha dit el president de la Generalitat– és que l'any 2007, a Catalunya, totes les persones que estan rebent alguna mena de prestació social arribaran al 80 per cent del que abans era el càlcul del salari mínim interprofessional. I els dic –i sobre això nosaltres hem presentat una proposició no de llei– que tenen vostès pendent, primer, crear un índex del que és renda bàsica a Catalunya –i aquest és un compromís que tenen vostès–, i el segon, que tenen pendent d'explicar-nos –no a nosaltres, sinó al conjunt de la societat catalana–, això, com ho pensen fer, amb quins diners i amb quina mecànica, perquè no torni a aparèixer el ministre Sevilla, acompanyat de la senyora de la Vega, i els presenti un altre recurs, com ja els han amenaçat amb la qüestió de les vídues.

Amb tot això, el que és millorar les condicions de les persones que més ho necessiten, com hem demostrat, generant feina, oportunitats de treball, i fent prosperar el nostre país, també a Catalunya, a pesar de la seva oposició moltes vegades salvatge, comptaran, com sempre, amb el nostre recolzament.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. En nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, té la paraula la il·lustre senyora Dolors Comas.

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Gràcies, senyor president. Bé, estem considerant la proposta de resolució que ha presentat el Grup de Convergència i Unió, per tal que la pensió de viduitat no s'acumuli a tot el que són els rendiments del treball, i per tant, això, des del punt de vista tributari, no suposi una discriminació.

I en el debat s'ha estat barrejant, sobretot en l'última intervenció, el que és el sistema tributari, el que són les pensions, el que són el complement de les pensions... I no em puc deixar de dir, perquè el senyor Joan López té la virtut allò, de dir les coses de tal manera que, com a mínim les tergiversa, que vull recordar, quan ell ha fet referència a la necessitat o no de reconsiderar la situació tributària actual, que, durant els anys de Govern del Partit Popular, es van fer reformes tributàries en el sentit de disminuir la progressivitat fiscal, i per tant de fer que aquells que més guanyen, menys paguessin, i no fer tributar pràcticament els capitals. Per tant, des del punt de vista social, absolutament involucionista.

I no em podia també deixar d'estar de recordar, quan ha parlat de la inseguretat jurídica amb relació als complements de les pensions i no sé quines històries, que en aquest Parlament, el desembre del 2003, vam estar de-

batent un recurs d'inconstitucionalitat que va prosperar, excepte amb els vots del Partit Popular, perquè el que estàvem debatent era justament una llei que havia tret el Partit Popular, dintre de la Llei d'acompanyament als pressupostos, en què impedia que les comunitats autònomes poguessin establir complements de pensions; ho impedia, eh? I per tant, això ho hem de recordar, perquè justament ara s'ha restablert la possibilitat legal –que ja s'està fent– que les comunitats autònomes estableixin complements de pensions. Ho he volgut dir, perquè, clar, de vegades sents unes coses que dius: «Bé, ressituem-les».

I tornem al que estàvem. El motiu de presentar aquesta proposta de resolució ve determinat perquè es considera –i nosaltres compartim– que hi ha una discriminació tributària, en el sentit que la pensió de viduitat que cobren les persones vídues, lògicament, es consideri rendiment de treball. De manera que això afecta la base imposable de l'impost sobre la renda de les persones físiques. Jo volia recordar uns antecedents perquè entenguem millor això. Recordo que..., no sé exactament l'any, si va ser a finals dels anys vuitanta o a inicis dels anys noranta, però abans d'aquesta data, les persones casades tenien l'obligació de tributar conjuntament, i com que sumaven les rendes, en la tributació s'aplicava també un gravamen, lògicament més alt, perquè passava a tenir, la suma de les dues rendes, un volum més elevat i un gravamen més elevat.

Recordo que va ser a iniciativa d'un advocat de Tarragona que va fer un recurs contra aquesta qüestió, i a partir de la sentència que va haver favorable a aquest recurs es va establir la possibilitat que les persones casades poguessin tributar individualment, que és com ho estem fent ara. De manera que, aleshores, resulta més favorable a les famílies, per dir-ho així, aquesta tributació per separat, que si es fa conjuntament. Més desfavorable per a Hisenda –diguem-ho així també–, però més favorable per a les famílies. I aquesta és la situació actual que existeix.

Recordo també que, en aquells anys, es feia la reflexió, de vegades amb una certa ironia, que en un país amb predomini del catolicisme, resulta que el sistema tributari estava, d'alguna manera, penalitzant els matrimonis, des del punt de vista tributari, i podia estimular fins i tot que la gent no legalitzés la relació de convivència per poder tributar menys, eh?, és de les coses que comentàvem en aquells moments. Ho dic perquè, aleshores, aquests són antecedents. I què passa a les persones quan mor un dels cònjuges? Doncs que la pensió de viduitat que rep la persona que queda viva, el sobrevent, resulta que deixa de tributar-se per separat, i aleshores passa a sumar-se com a rendiment de treball. Amb la qual cosa, en quina situació es troba la persona que ha quedat vídua? Que cobra menys perquè resulta que hi ha un ingrés menys a la família, que les despeses pràcticament es mantenen, especialment si hi ha fills a càrrec, que, a més a més, es té més dificultats per tirar les coses endavant, i es tributa més. Per tant, aquesta és la situació de discriminació tributària que, efectivament, nosaltres compartim, i per això també nosaltres hem presentat iniciatives al Congrés de Diputats. Vam presentar una esmena a la Llei d'acompanyament dels pressupostos del 2005, que no va prosperar,

i s'ha presentat també una proposició no de llei, el gener del 2005, que aquesta es veurà en consideració.

Per altra banda, hem dit una discriminació econòmica que, si féssim una simulació de què és el que suposa tributar conjuntament la pensió de viduïtat junt amb els rendiments nets del treball, que és la situació actual, o si ho féssim separatament, caldria dir que la lesió és òbvia, sobretot l'any 2001 i el 2002, que s'ha amortit una miqueta en el 2003 per un fet, que és que, a partir de l'any 2003, va quedar la pensió d'orfenesa –per tant en el cas de les vídues o vidus que tenen fills– desvinculada de la resta de rendiments, i per tant aquesta s'ha declarat exempta de l'impost sobre la renda de les persones físiques. Per tant, tenint en compte això, en aquests moments, a partir de l'any 2003, la situació és una mica menys lesiva.

Però, per posar una comparació simulada: Una persona vídua, amb fills, que tingui un rendiment del treball de 48.000 euros anuals, considerant, com és ara, el rendiment del treball, que integra el rendiment net més la pensió de viduïtat, és a dir, aquests 48.000 euros, incloent les dues coses, en aquests moments tributa 10.596 euros, seria la quota íntegra que li quedaria. Mentre que, si es fa la tributació separada –per tant no s'està dient que no tributa la pensió de viduïtat, sinó que no se sumi, per tant no incrementi l'escala de gravamen–, si la quota íntegra resulta de fer la declaració separada, aleshores seria de 8.456 euros; per tant amb una diferència de 2.000 euros. Això, en el cas d'una persona vídua amb fills. Si fos una persona vídua sense fills, la tributació és superior, també la diferència a l'hora de declarar-ho junt o per separat és més o menys de 2.000 euros.

Es tracta, per tant, i aquesta és la idea de la proposta que presenta Convergència i Unió, la mateixa d'Esquerra Republicana de Catalunya, la mateixa nostra quan ho hem presentat al Congrés de Diputats, que no es tracta que no es tributi, es tracta que es consideri, en el cas de les persones vídues, que les dues rendes, diguem-ho així, que vénen per conceptes separats, declari separatament també com en el cas de les persones que, tenint una situació matrimonial en què estan presents els dos cònjuges, tenen la possibilitat de fer. Per tant, aquesta és la idea. I és, en aquests moments, una demanda generalitzada del sector. Hi ha un moviment associatiu de les persones vídues actives, que són bàsicament les afectades per aquesta situació, hi ha una estructura tributària que caldria revisar a partir del context econòmic i social actual, i hi ha, per altra banda, un govern amb la voluntat i poder polític necessari per poder tirar endavant les reformes a partir d'aquestes consideracions.

Per tant, nosaltres votarem a favor d'aquesta proposta. Cal assenyalar, efectivament, que si Convergència i Unió ho presenta aquí i ara no és tant per la utilitat que pugui tenir des del punt de vista d'aquest Parlament, perquè, com saben molt bé, és en el Congrés de Diputats on s'estan debatent, o on es debanaran pròximament en aquestes condicions. Evidentment, poden fer-ho, ho estem discutint, ho tirarem endavant, però també cal desemmascarar per què, perquè en definitiva, vostès, el que volien posar a prova és si aquí votàvem en contra d'una proposta que, evidentment, és favorable a les

persones vídues –de qui sembla que vostès pensen que es volen erigir en els abanderats en la seva defensa–, quan també vull recordar, com s'ha fet prèviament, que han votat en contra, en aquest Parlament, d'iniciatives similars, i quan la proposta que vostès presenten al Congrés de Diputats no és la mateixa que aquesta, s'obliden un punt en aquesta que precisament és bastant important de considerar, que és precisament l'establiment o no de topalls i la qüestió de progressivitat fiscal aplicada també a aquest concepte.

Res més. Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies.

Cridem a votació... Senyor Cleries, demana la paraula?

El Sr. Cleries i González

Sí, president, és per contradiccions, si us plau.

El president

Trenta segons.

El Sr. Cleries i González

És que s'ha dit com si aquest Parlament no tingués la potestat de fer aquestes propostes. Em sembla que la té, i cal utilitzar-la. I si parlem d'oportunitat o de carreres, la carrera per dates l'ha guanyat Convergència i Unió, perquè és qui primer ha presentat aquesta Proposta. Després, altres grups l'han presentat al Congrés dels Diputats. Però, per dates, qui primer la va presentar és aquí. Per tant, no hem volgut posar a prova ningú. El que hem fet és presentar aquesta Proposta. Celebrem que es voti que sí, però per votar que sí a una proposta de Convergència i Unió no cal donar tantes explicacions. Si és bona, es vota.

Moltes gràcies.

(Veus de: «Molt bé.» La Sra. Porta i Abad demana per parlar.)

El president

Senyora Porta.

La Sra. Porta i Abad

Sí, senyor president, per contradiccions. Simplement, dir precisament que el que hem intentat dir nosaltres és que això no era una carrera, que hi ha grups parlamentaris que fa bastants anys –no uns mesos, sinó bastants anys– que defensen el mateix que avui hem defensat aquí i que, a més a més, es tracta precisament d'arribar a aquell consens..., a avançar, a aquell valor afegit a què jo feia esment en la meva intervenció..., arribar al consens els partits que representem la ciutadania, per, precisament, millorar les condicions de vida de la ciutadania.

Moltes gràcies.

El president

Posem, doncs, a votació aquesta presa en consideració.

Comença la votació.

La presa en consideració de la Proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei de no-acumulació de les rendes amb la pensió de viduitat per a les persones vídues ha estat aprovada per 118 vots a favor.

Modificació de l'ordre del dia

Aquesta presidència, tot acollint la sol·licitud del conseller d'Economia i Finances, i d'acord també amb el diputat interpellant, proposa l'alteració de l'ordre del dia amb la posposició per a una altra sessió plenària de la interpellació que consta amb el número 4 de l'ordre del dia, i que és la interpellació al Consell Executiu sobre el finançament de la ciutat de Barcelona, especialment pel que fa a les despeses de capitalitat, suplència i subsidiarietat. No hi ha cap objecció ni cap oposició, suposo... *(Pausa.)* Per tant, queda posposada per al proper Ple.

Interpellació al Consell Executiu sobre la política lingüística (tram. 300-00933/07)

I el cinquè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Consell Executiu sobre la política lingüística, presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Té la paraula per a la seva exposició la il·lustre senyora Maria Mercè Roca.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident segon el substitueix en la direcció del debat.)

El vicepresident segon

Senyora diputada, pot iniciar la seva intervenció, quan vulgui.

La Sra. Roca i Perich

Gràcies. Senyor president, senyores i senyors diputats, honorable conseller. Em permet que comenci amb una anècdota? Miri, no pateixi, fa referència al català, al prestigi del català. La setmana passada, mentre m'esperava a la sala d'espera d'un despatx, van entrar dues persones per fer-hi la neteja. Eren dues dones immigrades –em sembla que eren de Colòmbia– i mentre feienaven anaven parlant de les seves coses, i jo les escoltava. I de cop, com si no s'hagués pogut aguantar més, una li diu a l'altra que començarà a treballar en un altre lloc. No vaig entendre exactament on era, però pel to en què ho deia i per la resposta admirada de la seva companya s'endevinava que era una oferta bona i desitjada. «Quina sort que t'hagin agafat», li va dir amb enveja. I l'afortunada li va respondre amb un punt d'orgull: «Me parece que me han dado el trabajo porque ya empiezo a hablar catalán.»

O sigui, el català útil, el català que ajuda les persones a progressar, el català que s'adopta lliurement i amb naturalitat perquè aporta coses positives. I això és el que creiem que ha de ser, el que ens agradaria que anés sent cada vegada més. Una llengua que interessa, com inte-

ressen fins al punt de fer-se imprescindibles les llengües de tots els països. Tenim confiança que aquesta idea anirà calant, anirà fent forat. Ens han d'ajudar, és veritat, els catalanoparlants, no renunciant ni dimitint de la pròpia llengua. Sabem que això, especialment, no serà fàcil, però hi tenim confiança.

Hi tenim confiança perquè des d'ara fa just un any, a la Comissió de Cultura s'explicaven les actuacions i els compromisos que pensava portar a terme la Secretaria de Política Lingüística, i des de llavors s'ha fet un camí indubtable i els compromisos s'han complert o s'estan complint ara. Per citar-ne només tres que ens estimulen especialment, hi ha primer l'acord del Govern pel qual es condiciona l'ús del català en la compra de béns, contractació de serveis i subministraments de la Generalitat. Potser dit així pot semblar no gaire cosa, però a la pràctica això comporta un volum importantíssim de factures, de missatges, de rètols, d'etiquetes, de formularis, d'instruccions d'ús i d'atenció oral. I tot en català. És a dir, el volum, la presència del català augmentarà espectacularment amb aquesta mesura.

El segon compromís que ens agrada de remarcar, d'entre els que es va fixar el Govern, és la iniciativa de la prestatgeria única vinculada al mercat audiovisual. O sigui, un espai en els locals comercials, ben identificat, on els ciutadans sempre poden trobar, en condicions, evidentment, adequades, d'estoc i de visibilitat, els productes audiovisuals en català: els vídeos, els videojocs, els jocs que hi ha al mercat. Això és fer fàcil el consum de productes catalans i, en l'àmbit dels audiovisuals, és especialment important, perquè el segle XX –ja ho sabem– és el segle de l'audiovisual públic i privat, i el català no hi ha de renunciar de cap manera.

I la tercera iniciativa que volem esmentar és la campanya «Dóna corda al català», que tots coneixeu, i que vol fomentar els usos interpersonals i informals de la llengua catalana. És una campanya que ens agrada perquè és lleugera, perquè fa somriure i sobretot perquè no et castiga. És a dir, no t'obliga a parlar a la perfecció, sinó que et dóna l'oportunitat, si t'equivoques, de tornar a començar. Ara encara és aviat, però ens semblaria una molt bona idea que el secretari general de Política Lingüística comparegués en comissió més endavant i expliqués l'impacte que està tenint la campanya.

Aquestes iniciatives que dic funcionen soles, però no tots els camins per donar a la llengua l'estatus de normalitat que li volem són tan fàcils. A vegades tenen obstacles o són més llargs del que un es pensava, o bé fan marrades. És el cas del reconeixement del català a Europa. Ara que no fa ni tres dies que els catalans i les catalanes hem estat cridats a les urnes per manifestar-nos sobre l'Europa que volem, tornem a reprendre aquest tema importantíssim. L'estat de la qüestió el sabem tots. El seguit d'iniciatives..., n'hi havia algunes, d'iniciatives, que havia pres aquest mateix Parlament, que des del moment de la investidura del president del Govern espanyol es van fer per aconseguir el necessari reconeixement de la llengua catalana a Europa, han acabat portant que l'Estat lliurés a les institucions europees el memoràndum famós pel qual es demana la inclusió del català en el Reglament 1/1958 d'usos lingüístics de la Unió Europea.

Aquest memoràndum és important perquè representa l'assoliment de dues fites d'una gran transcendència històrica. D'una banda, per primer cop, des que un govern socialista va negociar l'ingrés de l'Estat espanyol a la Unió Europea, s'ha aconseguit que un govern d'allà hi defensés el català. I de l'altra, és important que ho hagi acabat fent..., ha costat, ha costat molt, molts esglais i molts disgustos, és veritat, però és important que ho hagi acabat fent en termes seriosos, és a dir, reconeixent la unitat de la llengua.

Però tot això podria ser paper mullat. Perquè aquests progressos, que són evidents, no tindran cap valor si aquest memoràndum no és acceptat per la resta d'estats membres i no es fa efectiva la inclusió del català entre les llengües de treball de la Unió. I això s'ha de fer ara, durant aquest mateix semestre. Ara que Luxemburg presideix el Consell de la Unió, cal que es deixi enllestida ja la negociació amb la resta d'estats membres i que el memoràndum sigui aprovat.

Ara, doncs, és el moment. I demanem al Govern de la Generalitat que protagonitzi, en primera persona, amb molt d'ímpetu, aquest procés de negociació. Cal que el Govern català, tal com ja ha vingut fent des del moment en què Esquerra va instar el Govern espanyol a defensar la llengua a Europa, s'impliqui directament en aquest procés de negociació, de tal manera que pugui aportar-hi no només el suport polític i institucional, que és important..., però encara una altra cosa potser més important, que és el coneixement de la matèria i el criteri científic que podran evitar lamentables confusions o inexplicables equívocs, que potser, si es produïssin, podrien impedir que tot aquest procés tan esperat..., es tanqués amb satisfacció.

I una cosa també important. Segurament haurem encara d'acceptar per un temps allò que és obvi, que les institucions del nostre país tenen limitacions reals per incidir formalment en els processos de presa de decisió a nivell europeu. Doncs, precisament per això cal treballar, perquè el Govern de la Generalitat desenvolupi encara més una mentalitat especialment activa en tot allò que té a veure amb Europa. La nova Constitució europea consagra el poder dels estats en l'ordenament jurídic comunitari, oi? Doncs, això, lluny de fomentar el desànim, ha d'estimular l'assumpció d'un rol especialment actiu de Catalunya, pel que fa, d'una banda, a la pressió a l'Estat espanyol per aconseguir la defensa dels nostres interessos i, per l'altra..., pel que toca a la cooperació i participació en aquells projectes o polítiques europeus en què el nostre país pugui assumir responsabilitats.

En aquest sentit, hi ha un projecte, el de l'Euroregió, que és un exemple clar de com es poden aprofitar les possibilitats que el mateix procés de construcció europea ofereix a Catalunya per a una seva major implicació. I és precisament en el context de la mateixa Euroregió –i aquest és l'últim tema que li exposem–, de la mateixa Euroregió, dic, entesa com a mecanisme de cooperació transfronterera en el si de la Unió Europea, que el Govern de la Generalitat tot just acaba de signar un conveni amb el Govern balear. Un conveni que assegura l'intercanvi recíproc de la recepció de les televisions catalana i balear. Ens consta que des del Go-

vern de la Generalitat feia temps que es treballava per aconseguir una entesa amb el Govern balear i, per tant, és una molt bona notícia que aquesta feina hagi arribat a bon port i que avui puguem parlar d'aquest conveni ja com d'una cosa feta i no com d'un desig, com era fins ara.

Ens n'hem de felicitar tots, perquè, com diu el president de la Federació de les Illes Balears i Pitiüses, aquest canal Euroregió és de fet l'embrió d'un projecte d'espai comunicatiu d'àmbit veritablement nacional. I serà això, serà això perquè aquest conveni, certament, ha de servir de base per a la creació d'aquest espai de comunicació propi, en cooperació amb els altres territoris de parla catalana que conformen o que conformaran en el futur l'Euroregió Pirineus - Mediterrània.

I, per descomptat, des del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana estem convençuts que la creació de l'Euroregió, que cal evitar, evidentment, que esdevingui només una comunitat econòmica..., doncs, aquesta Euroregió serà un eix fonamental de vertebració de la cultura catalana.

Doncs bé, la pregunta que li fem és: aquest conveni entre la Televisió de Catalunya i la Televisió de les Illes Balears, la signatura del qual ha fet possible aquest nou espai de comunicació que diem, tan desitjat, quin abast tindrà, com es concretarà i quan, i, sobretot, què representarà per a la llengua catalana.

Senyor president, senyores i senyors diputats, gràcies pel seu interès.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, il·lustre senyora diputada. Per donar resposta, en nom del Govern, té la paraula l'honorable conseller en cap.

El conseller en cap (Sr. Josep Bargalló Valls)

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyora diputada, el nostre Govern, com aquest Parlament, té un compromís ferm al voltant de la nostra llengua, d'aquesta llengua que ens és pròpia, segons diu l'actual Estatut d'autonomia. Aquest compromís ferm que té el nostre Govern i que també té aquest Parlament i que ha expressat aquest Parlament manta vegades, és un compromís en moltes direccions. Un compromís en el seu ús social, un compromís en el seu ús en el món laboral i en el mercat, un compromís en el seu reconeixement institucional i internacional, un compromís en la seva unitat, un compromís en el seu ús en les noves tecnologies. Alguns d'aquests compromisos, com vostè ha dit, formen part del Pla d'acció de política lingüística del Govern, que va ser presentat el juliol de 2004. Aquest Pla té algunes de les característiques que vostè ha esmentat i que jo, en tot cas, comentaré sintèticament, per anar potser al moll de l'os dels dos elements segurament, en aquest moments, més importants del que vostè planteja.

En primer lloc, aquesta campanya popular per fomentar els usos interpersonals i informals del català i per mobilitzar amplis sectors de la població, que és aquesta campanya que té el lema «Dóna corda al català» i que, agafant el quant que vostè m'ha llençat..., dir que si els

grups parlamentaris així ho sol·liciten, el secretari de Política Lingüística del Govern compareixerà quan el Parlament li ho demani, per no només explicar el Pla, sinó per avaluar-ne ja el primer impacte que en qüestió d'un mes o un mes i mig nosaltres ja tindrem analitzat i ja podrem presentar.

La creació de les oficines de garanties lingüístiques..., que ja han començat a estendre's al país, la primera a Barcelona, que es va presentar el passat 9 de febrer. Jo he de lamentar aquí i ara, públicament, perquè crec que ho he de fer, que en un acte polític al voltant del referèndum sobre el Tractat de la Constitució europea, i en presència de dos diputats d'aquesta cambra —que lamento, que lamento moltíssim la seva presència—, grups, alguns d'ideologia més aviat feixistatitzant, van criticar que aquestes eren unes oficines per tal que els ciutadans de Catalunya denunciessin aquells altres ciutadans que parlessin en castellà. Això no només és mentida, no només és fals, és d'una insídia políticament injustificable, i, hi insisteixo, i ho dic una altra vegada, lamento que això es fes en presència de dos membres d'aquesta cambra, que no sortissin de l'acte en sentir aquestes paraules o que no demanessin intervenir per negar aquestes afirmacions. Vull creure que aquests dos diputats no les corroboraven i que, en tot cas, només motius partidistes i electorals van permetre aquest fet.

Els plans pilots d'acollida lingüística, el Pla especial d'oferta de cursos de català a Barcelona ciutat, la prestatgeria única, que vostè ha esmentat. Aquest Nadal es va endegar aquesta actuació amb un estand de grans dimensions a El Corte Inglés de la plaça Catalunya de Barcelona, sis estands als tres centres Fnac de Barcelona, un estand al centre Carrefour de Terrassa, i aviat hi haurà un nombre molt important d'estands a centres a Sant Quirze i Mataró, a centres de Girona, de Tarragona i de Lleida, i preparem un conveni amb el Govern d'Andorra perquè també hi pugui haver estands d'aquestes característiques, promoguts pel nostre Govern, en establiments comercials d'Andorra.

Però de tot el que vostè ha dit, jo, com li deia, em quedaria amb dos elements: un és el reconeixement internacional de la nostra llengua; l'altre és el conveni amb el Govern balear per a la mútua recepció dels senyals televisius de les emissores públiques de Catalunya i de les Balears.

Pel que fa al reconeixement de català, hi ha, en aquests moments, sens dubte, l'oportunitat que, a través de la presidència de Luxemburg de la Comissió Europea, puguem fer que cap dels vint-i-cinc estats membres mostri la seva disconformitat amb el Memoràndum. Vostè sap que només que un estat membre hi mostri la seva disconformitat, aquest Memoràndum no s'aprovarà. El nostre Govern treballa molt directament amb aquells governs que, en un moment o altre, van mostrar-hi reticències. Jo li he de dir, per exemple, que he rebut una carta del cònsol a Barcelona del Govern de l'Estat francès en què explicita la voluntat del Govern de l'Estat francès de no posar-hi impediments, que era un dels elements que vam demanar en una reunió amb aquest cònsol; que hem fet, i en farem més, visites a Luxemburg per explicar directament a qui ha de ser el promotor d'aquesta aprovació el que significa; que es-

tem en contacte amb el Ministeri d'Assumptes Exteriors que el fa, i que farem una acció decidida de caràcter internacional per tal d'aconseguir que sigui a través de la presidència de Luxemburg que aquest Memoràndum rebi el vistiplau dels vint-i-cinc estats europeus.

De la mateixa manera, tinc també una entrevista, molt aviat, amb la vicepresidenta del Govern espanyol per tal de donar continuïtat a les conclusions de les jornades sobre l'oficialitat de les llengües de l'Estat, a l'Estat, que, convocades pel nostre Govern a la seu de l'Institut d'Estudis Catalans, va reunir representants governamentals de Galícia, del País Basc, de les illes Balears, d'Aragó i de Catalunya, conclusions que en la reunió ja vaig trametre en el seu moment a la vicepresidenta del Govern de l'Estat, però que ara, en una reunió prou prou, doncs, parlarem d'una segona fase d'aquestes reunions i, per tant, de començar a executar algunes de les conclusions, que eren en el sentit d'aconseguir que el català sigui llengua de treball en algunes institucions de l'Estat i que tingui caràcter de llengua oficial a l'Estat, entenent «Estat» com a institucions.

I, en darrer terme, vostès saben, perquè aquest Parlament així ho va expressar en una interpellació de l'honorable diputada del Grup de Convergència i Unió, la senyora Carme-Laura Gil..., va expressar aquest Parlament a través d'aquella interpellació primer i d'una moció subsegüent aprovada per unanimitat la preocupació d'aquest Parlament davant de les notícies que la implementació d'IB3, el canal autonòmic del Govern balear, podria significar pel que feia a la recepció del senyal de TV3 i Canal 33 a les illes.

Atenent la inquietud del Govern i responent, com no podia ser d'altra manera, a l'expressió formulada per aquest Parlament, justament la setmana passada, és a dir, dimecres passat, vaig ser a la seu del Govern balear per signar un conveni amb la vicepresidenta, també, del Govern balear sobre aquests temes, que jo crec que recull, si no al cent per cent la voluntat que expressava el Parlament, sí tota l'aplicació tècnica possible d'allò que expressava el Parlament.

Aquest Conveni, com vostès potser han pogut llegir per la premsa, però que jo ara, evidentment, els ho anuncio de manera més formal, conté: el manteniment de la recepció de TV3 en totes i cadascuna de les freqüències en què fins ara es rep, per tant la no-alteració, en cap cas, de la recepció de TV3 a totes les illes Balears; la modificació d'alguna freqüència en algun indret del Canal 33, perquè tècnicament no ha estat possible mantenir-les totes; conté també la recepció a Catalunya d'IB3 en el seu primer any en un conjunt de dos milions i mig d'habitants, del que en podríem dir la «gran àrea metropolitana», per entendre'ns, i amb la possible extensió territorial, la posterior extensió territorial, arreu; l'acord dels dos governs, el català i el balear, «extensible», diu el Conveni, al Govern valencià quan s'hi vulgui afegir, de la creació d'un canal anomenat «Euroregió» en la nostra llengua, amb produccions de TV3, Canal 33 i IB3, i també l'oferta a IB3 de tot l'arxiu que Televisió de Catalunya té referent a les illes Balears, i l'oferta de negociació conjunta IB3 - Canal 33 a l'hora d'adquisició de pel·lícules i d'altres materials audiovisuals a través de la FORTA.

Jo crec que és un conveni excel·lent, és tècnicament el millor; no només manté TV3 en la seva recepció a les illes Balears en tots els seus territoris, sinó que dona senyal de sortida a aquest canal d'Euroregió per a televisió digital terrenal, conjunt de tots els governs que tinguin la llengua catalana com a pròpia i vulguin participar en una producció només en llengua catalana i feta per totes les televisions d'aquests governs o dependents orgànicament d'aquests governs.

Ens preocupava la situació, els preocupava a vostès la situació, i jo crec que la solució definitiva amb la signatura d'aquest Conveni ha estat la que tots volíem. Hi haurà, evidentment, alguns serrells, com pot ser la retransmissió del futbol. Vostès saben que la FORTA dona drets de retransmissió de futbol per a territoris concrets, i TV3 té els drets de retransmissió de futbol per a Catalunya; IB3 els tindrà per a les illes Balears. Hi ha dues solucions: que IB3 i TV3 emetin el futbol a les illes Balears i a Catalunya, totes dues, o que a Catalunya, només TV3, i, per tant, quan ens arribi IB3 no emeti el futbol, i el mateix a les illes. Això és un tema que, a més a més, passa de la voluntat d'aquest Govern, sobresurt de la voluntat d'aquest Govern i de la del Govern balear, perquè és un tema de drets televisius, de clubs de futbol i de FORTA. Per tant, estarem a les seves mans en la decisió final, però, en tot cas, si això acaba succeint en aquest sentit primer que els he dit, no serà pas ni per la voluntat del Govern de la Generalitat ni per la voluntat del Govern balear; el que sí que serà cert és que, sigui com sigui, tant a les illes Balears com a Catalunya es podrà veure el futbol i sentir-ne els comentaris en llengua catalana.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable conseller. Per a la rèplica té la paraula la il·lustre diputada senyora Mercè Roca.

La Sra. Roca i Perich

Senyor president, senyores i senyors diputats, doncs ens alegrem molt de les explicacions que ens ha fet sobre aquest Conveni, perquè la veritat és que ens feia una mica de por. S'havien dit tantes coses que portaven a la catàstrofe quan aquest Conveni, doncs, se signés, que estem contents i estem, sobretot, molt tranquils.

I una altra cosa que ens alegra és aquesta notícia que ha sortit avui a la premsa, i em penso que pot interessar a tota la cambra, que és aquesta idea, acceptada pel Congrés dels Diputats, que pugui haver-hi en un futur a tot Espanya, i ha estat per una iniciativa d'Esquerra Republicana de Catalunya, una assignatura no obligatòria de coneixement de les llengües i de les cultures que existeixen a tot l'Estat espanyol, eh?

Això creiem que farà una cosa molt important, i és que les generacions futures podran veure la diversitat, la diversitat cultural i la diversitat lingüística, com un privilegi, que és el que és, evidentment, i no pas com un perill.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre senyora diputada. Vol intervenir l'honorable conseller? (*Pausa.*) Doncs té la paraula.

El conseller en cap

Gràcies, senyor president, molt succintament. Jo també he de mostrar la satisfacció per aquest acord del Congrés dels Diputats d'ahir. La vivència de la diversitat només es pot fer a través del seu coneixement, i el coneixement a l'escola, i als mitjans de comunicació, i en els discursos dels polítics, és molt important com a via per accedir-hi.

En tot cas, si la notícia bona és l'acord del Congrés dels Diputats d'ahir, permeti'm que no sigui tan, tan, tan optimista i plantegi una petita ombra: la possibilitat –la possibilitat– que el Govern de l'Estat publiqui els propers dies un decret sobre les escoles oficials d'idiomes i les llengües que s'hi imparteixen i els treballs que fem perquè aquest Decret reconegui la unitat de la llengua, treballs que en algun moment anaven per molt bon camí, que s'ha torçat darrerament i que jo espero que es redreci abans de la publicació d'aquest Decret, perquè, si no, no entendríem res cap dels aquí presents, i, a més a més, toparia, fins i tot, contra aquest Memoràndum del qual parlàvem abans. I, en conseqüència, jo espero que aquesta provisional torcedura acabi essent, doncs, una redreçada victoriosa per a la ciència, per a la filologia, que és el que ha d'imperar en una cosa com les escoles oficials d'idiomes.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable conseller.

Interpellació al Consell Executiu sobre la política d'ajuts a les pensions (tram. 300-00934/07)

El sisè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Consell Executiu sobre la política d'ajuts a les pensions. Aquesta interpellació ha estat presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, i té la paraula per fer-ne l'exposició l'il·lustre diputat senyor Josep Lluís Cleries.

El Sr. Cleries i González

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorable consellera, bé, des de Convergència i Unió volem substanciar aquesta interpellació sobre la política d'ajuts a les pensions, perquè és un tema que ens preocupa de sempre.

Cal recordar que davant de la situació precària de moltes pensions, que avui per avui són responsabilitat del Govern de l'Estat, també cal dir-ho, Convergència i Unió va preveure la implantació progressiva d'uns ajuts a les pensions més baixes, començant per les de viduïtat, però vam deixar molt clar que els recursos que teníem en aquell moment permetien començar a complementar les pensions de viduïtat, però que després havíem d'anar continuant amb les altres pensions, i, concreta-

ment, a l'inici d'aquesta legislatura nosaltres volíem impulsar els ajuts a totes les pensions baixes.

Aquest no és un tema que només haguem de fer per sensibilitat social, sinó que és un tema que, a més a més, cal fer-lo per justícia social, davant de la situació de les persones vídues, en general amb pensions de viudat baixes, i per això el Govern de Convergència i Unió va crear uns ajuts, a través de la Llei 30/2002, del 30 de desembre, que en la seva disposició 42 establí un pla d'ajuts tendents a la protecció dels cònjuges supervivents.

Vull recordar, per tant, i manifestar i destacar, que és per llei, que estan regulats aquests ajuts, perquè moltes vegades es diu que es fa de forma discrecional i que no hi ha una llei que hi doni suport, que ho aguant; és per llei.

Precisament, aquesta Llei establí i estableix que l'ajut per a l'any 2003 era de 24 euros; per al 2004, de 30, i per al 2005, de 36. I això s'aplica estrictament. Quan es diu que el Govern de la Generalitat, del tripartit, incrementa els complements, els ajuts, de les pensions, és així, però cal dir que és per una llei promoguda pel Govern de Convergència i Unió i que el Govern tripartit no ha posat ni un euro més en aquestes partides, sinó que ha mantingut estrictament el que va preveure el Govern de Convergència i Unió. I, per tant, quan es diu que l'evolució en aquests tres anys ha estat tan positiva és així perquè es va preveure així. I, en tot cas, lamentem que en un any on els pressupostos han tingut un creixement important, doncs, no s'hagin destinat més recursos i fer un salt més quantitatiu en aquests complements.

Això sí, recordar que el Govern actual de la Generalitat va intentar retallar aquests ajuts. El 2004 només volia apujar-los un euro. Només cal veure l'Ordre de 16 de gener –l'Ordre 8/2004, de 16 de gener– que diu que és per a tot l'any 2004, no diu que sigui una ordre provisional. O també es pot veure el balanç del Govern dels cent dies primers on es deia que els complements de les pensions, com a gran titular, havien augmentat un 3,8 per cent.

Cal veure les notes de premsa del Departament. Cal veure el que ens va dir l'honorable consellera quan la vam interpel·lar sobre aquest tema o quan..., el que ens van respondre els grups que donen suport al Govern en una proposició no de llei del nostre Grup Parlamentari. Va ser la pressió de les associacions de vídues, de les mateixes vídues, de la gent i de Convergència i Unió qui els va fer rectificar. I podem recordar el trist episodi d'aquelles cartes que reclamaven l'import pagat, que havia donat el Govern a algunes persones vídues, i que se'ls reclamava que retornessin aquests diners. Evidentment, un trist exemple d'una manca de sensibilitat social.

Recordo tot això perquè Convergència i Unió va impulsar aquests complements malgrat la majoria absoluta del Partit Popular i la Llei 52/2003, del 10 de desembre, de disposicions específiques de la Seguretat Social, que ho volien impedir. Una llei que en la seva pròpia concepció mostrava un model d'estat retrògrad en l'autogovern i en l'àmbit social; una llei que volia igualar en la misèria els pensionistes de tot l'Estat, però, malgrat

això, Convergència i Unió va aconseguir mantenir aquests complements i els va començar a pagar i els va mantenir. I això ho vàrem poder fer perquè el nostre Govern no depenia de Madrid, com ara passa; vàrem resistir els atacs i les provocacions, perquè érem un govern independent –érem un govern independent.

I ara, si mirem el Pacte del Tinell, amb què ens trobem? Doncs que a la pàgina 39 del Pacte del Tinell, apartat 5.2, de gent gran, llegim que el Govern impulsarà «l'increment general de les pensions en l'àmbit de totes les pensions i complementarà transitòriament les pensions baixes». I continua dient: «En aquest sentit impulsarà durant el primer any de legislatura la Llei de complement de les pensions. Aquesta Llei establirà un ajut econòmic anual, tendint a assolir entre el 80 i el 100 per cent del salari mínim interprofessional» –resumint– «de totes les pensions baixes.» On és aquesta Llei? També els ha fet mandra fer aquesta Llei o l'han oblidada?

Ara diuen, ho llegim en els diaris, que a l'any 2007 hi haurà un ajut assistencial que farà que els ingressos dels beneficiaris de pensions contributives o no contributives siguin el 80 per cent del salari mínim interprofessional o, també en algun lloc es diu, de l'IPREM, que esperem que sigui de Catalunya, aquest indicador de rendes bàsiques, però que està per definir. De moment, saltar del salari mínim a l'IPREM ja vol dir baixar, i del 80 al 100 per cent, ara ja ens hem posat a la banda baixa, al 80 per cent, però el que és pitjor és que no se sap res. Això són notícies de la premsa.

El que diu el Pacte, que ha fet possible que Catalunya tingui un govern socialista, és exactament que el primer any de legislatura es presentarà aquesta Llei. Mentrestant, els pensionistes amb pensions baixes esperen aquest ajut. Perquè vostès això ho van anunciar a bombo i platerets, i, mentre, la gent ho espera o, potser, més ben dit, desespera. És un tema, com he dit, de justícia social.

Potser passa que el senyor Caldera o el senyor Zapatero no els dona permís per impulsar aquesta Llei. És una mostra més de la submissió de l'actual Govern de la Generalitat al Govern de Madrid, i en un tema clar de progressisme, d'allò de què vostès els agrada presumir. Com ha canviat, i es veu, el discurs del Govern socialista de l'Estat o del Govern socialista de la Generalitat, del qual vostè forma part. I aquest canvi, s'està veient, és la negació d'una política social progressista, de progrés a Catalunya.

En aquest sentit, i en aquest context en el qual ens trobem amb la manca d'aquesta Llei, a Madrid aquestes darreres setmanes el Grup Parlamentari de Convergència i Unió va promoure una proposició de llei sobre la derogació de la prohibició de les comunitats autònomes a complementar les pensions; que, finalment, es va acordar un text en què hi van participar, a més del Grup proponent, Convergència i Unió, el Partit Socialista, Esquerra Republicana i Iniciativa per Catalunya. I aquest text permet crear ajuts assistencials a totes les pensions dels residents en el territori d'una comunitat. I en el cas de les pensions no contributives ho fixa en un topall màxim del 25 per cent.

Bé. Això ho hem aconseguit. Ho ha promogut Convergència i Unió, després s'ha aconseguit aquest pacte,

perfecte; però ara el que cal és aplicar-ho i cal posar-ho en marxa. Com he dit, permet complementar totes les pensions, contributives i no contributives, i altres coses paral·leles que s'han aconseguit com és la compatibilitat del SOVI amb la pensió de viduitat, però ara no hi entraré.

La sorpresa és que, des del partit amb el qual governen a Catalunya, i governa a Madrid, concretament el ministre Caldera, amenacen promoure un recurs al complement de govern a les pensions de viduitat. Ara resulta que el Govern amic no ens vol deixar complementar les pensions dels residents a Catalunya, malgrat la precarietat d'aquestes pensions. A Catalunya volem que tothom tingui un mínim d'ingressos per viure amb dignitat, no per sobreviure. I per això no passem amb aquest concepte que diu el senyor Caldera, que això ha de servir..., diu: «Com que són ajuts d'altra naturalesa, això ha de servir per a la cultura, ha de servir per al transport...»

Escolti, per a la cultura i el transport farem el que calgui fer, però el que volem és que es complementin les pensions, que doni recursos —és a dir, ajut econòmic— per augmentar el poder adquisitiu, per augmentar la qualitat de vida dels pensionistes de Catalunya. I, per tant, això no pot esperar més, no pot esperar al 2007.

Vostès van dir «primer any de legislatura, llei». I això vol dir: el segon any, aplicació. I, per tant, el que demanem a aquest Govern és que sigui rigorós, i que, amb aquests temes que toquen tant la sensibilitat de les persones i que són bàsics per viure amb dignitat, que no hi juguïn, que si fan una promesa la compleixin. I, a més a més, aquesta promesa està continguda en aquest Pacte del Tinell que, com dic, va fer possible un govern socialista a Catalunya, però el que és segur és que no és un govern progressista.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre senyor diputat. Per donar resposta en nom del Govern, té la paraula l'honorable consellera de Benestar i Família.

La consellera de Benestar i Família (Sra. Anna Simó i Castelló)

Moltes gràcies. Senyor diputat, com a consellera que forma part d'un govern catalanista i d'esquerres, no d'un govern socialista, sinó, ho reitero, d'un govern catalanista i d'esquerres, li he de dir que comparteixo totalment el seu diagnòstic sobre qui té la responsabilitat de les pensions, que és l'Estat.

Dir-li també que, per cohesió social, aquest Govern va decidir que les pensions més baixes haurien de veure millorats els seus ingressos. Jo no sé si el seu Govern ho tenia previst o no, ampliar els ajuts assistencials a tots els perceptors de pensions més baixes; en tot cas, no ho he vist escrit enlloc. El que sí que està escrit i el que sí que ha dit aquest Govern, prèviament a la seva constitució, com vostè molt bé ha dit, en l'acord catalanista i d'esquerres anomenat «Pacte del Tinell» com en el Pla de Govern hi ha aquest objectiu.

Jo no entraré en la paternitat o no paternitat. Els ajuts s'incrementen i es fan anualment. I, en tot cas, aquí hi ha una continuïtat institucional que és la de la Generalitat de Catalunya. Tampoc no vull tornar a entrar en el que vostè ha volgut entrar de principis de l'any passat ni tampoc en els conceptes, en els conceptes de retallada d'ajuts, no retallada, pressupostos prorrogats amb un increment sobre IPC mentre es treballaven els nous pressupostos 2005 —punt i final—, ni els de manca de sensibilitat social.

Vostè ha parlat que vostès en el seu moment sí que eren un govern independent, tampoc no hi vull entrar; però, en tot cas, a Madrid no els necessitava l'última legislatura. No confonguem les qüestions.

El tema de complementar les pensions més baixes, d'impuls durant el primer any d'aquesta Llei d'ajuts de prestacions assistencials per ajudar a millorar els ingressos de les persones amb les pensions més baixes, es marca com a objectiu l'any 2007. Durant l'any 2004 hem treballat, des del Departament de Benestar, en aquest impuls, en l'esborrany d'aquest Projecte de llei, amb la quantificació econòmica i l'impacte pressupostari, perquè és el que s'ha de fer a l'hora de poder garantir la sostenibilitat i que realment això sigui efectiu, i treballant-ho, incloent-ho dins del que és l'acord per a la competitivitat, on també hi està reflectit —i després li'n faré cinc cèntims d'exactament què és el que es diu a l'acord per a la competitivitat—, d'acord amb els agents socials, per tal de constituir i resoldre, abans del juliol d'enguany, quina ha de ser la lletra i la música d'aquest Projecte de llei.

És a dir, increment del que és la participació dels agents socials, en els quals també hi haurà totes les associacions... —d'això encarregarem al Departament que sigui així— totes les associacions de defensa dels pensionistes contributius i no contributius per tal d'obtenir un projecte de llei potent.

Pel que fa a la qüestió del Congrés a Madrid, la transacció final. Realment s'han fet lectures molt diverses d'un mateix acord. I, pel que fa al Ministeri, l'amenaça del recurs efectivament va sortir publicat en un mitjà de comunicació, i aquesta consellera el que va fer va ser anar a les fonts, trucar el ministre i dir-li: «Tu has dit que presentaràs un recurs?» I m'ha dit: «Jo no he dit pas això.» El ministre m'ho ha negat. I, per tant, doncs, cregui'm si els dic que el ministre no pretén presentar cap recurs respecte a això.

I també el fet de trucar al ministre i dir-li, doncs, que el que estava fent el Govern de la Generalitat no era complementar pensions, com podia sortir en l'acord de Govern que es va fer en el seu moment per al Pla 2003, 2004, 2005 o en la convocatòria 2003, en què es parlava estrictament de complements de pensions, a la convocatòria d'enguany es parla d'ajuts assistencials. Ho dic perquè és un aspecte important també a tenir en compte, que són les competències que tenim la Generalitat de Catalunya.

El Govern de la Generalitat no tenim competències per modificar les quanties de les pensions contributives, que són exclusives de l'Estat, òbviament. Però, amb tot, el Govern de Catalunya sí que pot establir ajuts, en l'exercici de les seves competències, en benefici de les

persones perceptores de les pensions més baixes que hi resideixen.

La Sentència del Tribunal Constitucional de l'any 2003, la 239, va establir que *las comunidades autónomas*, en aplicació de la seva competència exclusiva en l'àmbit d'assistència social i de la seva autonomia financera, podien millorar la situació dels pensionistes de la Seguretat Social. Va ser en aplicació d'aquesta doctrina, per aquesta Sentència, que la Generalitat va establir, com vostè ha dit, a la Llei 30/2002 de pressupostos per a l'any 2003, l'aplicació d'uns complements de pensions de viduïtat, tal com es deien, amb una fixació per a l'any 2003 i següents de la quantia d'aquests complements, no així dels topalls.

De fet, li recordo, com deia abans, que, un cop aprovats els pressupostos 2004, es va treure una nova convocatòria per adaptació al que s'havia aprovat en els pressupostos 2004 i establir la quantia dels ajuts en 360 euros anuals i la suma d'ingressos màxims per accedir-hi de 7.400. En la nòmina del mes de gener va haver-hi un total de 120.000 persones beneficiàries d'aquesta prestació, ja aleshores.

I també li vull fer notar una qüestió que considero que és altament d'interès, i és quins són els perfils d'ingressos de les persones que han accedit a aquests ajuts assistencials. D'unes cent vint mil persones de l'última nòmina, prop de cent nou mil eren persones que tenien els seus ingressos per sota del salari mínim interprofessional. És a dir, realment estem parlant d'unes persones amb uns ingressos molt baixos: només unes deu mil d'aquestes persones tenien els seus ingressos per sobre del salari mínim interprofessional. Per tant, la nostra tasca és de possibilitar que totes les persones que perceben, en aquest cas, aquestes pensions de viduïtat, però especialment aquestes cent nou mil que tenen uns ingressos molt baixos, puguin veure incrementats els seus recursos per poder arribar a final de mes.

L'Acord estratègic per a la internacionalització –que jo li comentava que li faria cinc cèntims de què és el que diu, doncs, per recordar-ho– preveu, dins l'àmbit de la cohesió social, i impulsat pel Departament de Benestar i Família, que abans del juliol del 2005, el Govern i les organitzacions sindicals i empresarials estudiaran la situació de les pensions vigents a Catalunya amb l'objectiu d'acordar mesures tendents a complementar les pensions mínimes per tal de situar-les, si més no, al 80 per cent d'un indicador de rendes propi de Catalunya, per garantir que les pensions assoleixin aquell nivell de rendes al marc de la legislatura. Aquest va ser un acord pactat amb els agents socials que van signar l'Acord estratègic per a internacionalitzar, la qualitat de l'ocupació i la competitivitat.

Com li deia, actualment el Departament està acabant l'informe jurídic i l'avaluació econòmica per posar-la en coneixement dels departaments de Treball i Indústria i d'Economia i Finances, i per poder entrar en el debat amb els agents socials i, paral·lelament, també, com els deia, amb les entitats de defensa dels pensionistes, siguin contributius o no contributius.

Abans he dit que no volia entrar en paternitats i no-paternitats, però en tot cas crec que també s'ha tingut oportunitat, en una altra interpellació, o un altre debat,

perdó, aquest matí, d'alguna proposició o d'alguna iniciativa parlamentària, de parlar també de paternitats a l'hora de presentar i d'insistir sobre els establiments d'ajuts anuals a les pensions no contributives i assistencials.

Jo..., el que m'agradaria és poder situar el debat d'una manera prou clara. És a dir, estem parlant d'uns compromisos per escrit, d'uns compromisos de legislatura i d'una voluntat ferma de fer-ho així. I aquests compromisos es compliran i es faran amb el debat i el diàleg social necessari. I amb la intervenció necessària de tots els departaments de la Generalitat implicats. Amb l'impuls decidit del Departament de Benestar i Família, com no podia ser d'una altra manera pel que fa a cohesió social. Però aquesta és una qüestió de Govern, i que el Govern té assumida, i que té, ho repeteixo, posada per escrit com a compromís d'aquesta legislatura.

Jo crec que l'important és que tots tinguem clar, doncs, que estem treballant per les persones que tenen uns ingressos més baixos i que tenen problemes per arribar a final de mes, i que siguem capaços, doncs, de treballar tots plegats per tal que això sigui possible.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, honorable senyora consellera. Per a la rèplica, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Lluís Cleries.

El Sr. Cleries i González

Moltes gràcies, senyor president. Honorable consellera, jo diria que els pensionistes, com molt bé diu, són persones amb ingressos baixos; quan se'ls promet una cosa amb uns terminis, com que aquests ingressos són tan vitals per viure, el que esperen, com a mínim, és que els terminis es compleixin.

I, per tant, jo li pregunto: quan pensa el Govern impulsar aquesta llei promesa d'ajuts a totes les pensions més baixes?

La majoria de pensionistes confiaven de començar a cobrar-ho a partir de primers d'aquest any. Només cal parlar amb aquestes associacions que diu vostè que vol comptar-hi. Doncs, preguntí'ls-ho i ja li diran que comptaven de començar-ho a cobrar des de començament d'aquest any.

Ara vostè ens diu que en l'Acord per a la competitivitat..., que precisament un dels temes que en va retardar la signatura va ser que al Govern li feia..., li feia cosa acceptar aquest apartat del 80 per cent de l'IPREM català, que veurem quin serà, perquè, clar, primer dèiem del 80 al 100 per cent del salari mínim, ara ja diem el 80 per cent, a baix de tot, i, de l'IPREM, si agafem el de l'Estat, el que en aquests moments hi ha, ja hi ha una distància important amb el salari mínim. Per tant, potser estem rebaixant massa..., que al final la gent no se'ls creurà gens.

Vostè diu: «Vostès, on ho tenien, que volien augmentar les pensions?» Doncs, miri, en el nostre programa electoral, que és el nostre compromís amb els ciutadans i ciutadanes. Allà ho tenim ben clar, que ho volíem im-

pulsar. I per això hi anem insistint, perquè és el nostre compromís amb el ciutadans i ciutadanes, ja sigui des del Govern, ja sigui des de l'oposició. I per això ho fem amb convenciment, amb convicció.

I vostès, en canvi, ho tenien en el programa electoral i a més a més ho tenen en el pacte de govern. I diuen –la data, la van posar vostès–: «El primer any de legislatura –el primer any de legislatura.» Ha passat més d'un any de legislatura. Si ho recorda, durant tot aquest any no li hem dit res, nosaltres, d'això; li ho hem dit a finals d'any, quan va complir l'any, en el debat de pressupostos.

I ara, a més a més, es troben que gràcies a la Proposició de llei impulsada per Convergència i Unió a les Corts, que després hi ha hagut un consens per trobar un text on tothom es sentís còmode. Evidentment, quan alguna cosa es consensua, algun llençol es perd. Però, bé, ha quedat un text prou correcte que permet al Govern de la Generalitat promoure aquesta llei, sense tenir una llei que li ho impedis, com abans. Per tant, aprofitin-ho, facin-ho, que és la seva responsabilitat complir amb el seu compromís. Tenen un bon precedent: Convergència i Unió ho va fer, malgrat la majoria absoluta del PP i malgrat la Llei.

I, ho repeteixo, ens preocupa la sortida del senyor Caldera, perquè ara pot dir que no ho volia, però en un diari important a Catalunya era el gran titular de tota una pàgina dedicada a parlar del tema, i deia: «Ajuts d'altra naturalesa són ajuts per al transport, per a la cultura...» I hem de dir: «No, senyors del Partit Socialista, els ajuts han de ser i servir per viure amb dignitat.»

Evidentment, la cultura hi ajuda, el transport..., però primer s'han de tenir els recursos per viure amb dignitat, i després la resta dóna una qualitat humana molt més gran, però no hi ha la qualitat humana mínima si no hi ha aquests recursos mínims per a viure. I, per tant, els recursos han de ser econòmics.

Ni als pensionistes, ni a Convergència i Unió, almenys, ens valen explicacions que donin dilació al compromís. Nosaltres volem que es compleixi..., que es comencin a pagar els ajuts, amb llei o sense llei... Escolti, si als pensionistes els és igual que hi hagi llei o no; el que volen és arribar a final de mes, com vostè deia.

Recordo que vostès, en campanya electoral i en legislatures anteriors, i sobretot l'última i els últims temps, ens volien donar lliçons de tot. Doncs, potser que s'ho facin mirar perquè veiem que volien donar lliçons però vostès, la lliçó, no se la tenen ben apresada. Vostès són els del rètol publicitari del progressisme –això sí, lluminós, eh?, molt lluminós–, però quan veus el que hi ha darrere del rètol és que només hi ha el rètol. Molta independència però tenim un govern més dependent de Madrid que mai.

Nosaltres hem fet política social de progrés, sense lluminosos, però política real i efectiva, que és el que esperen en aquest cas les persones pensionistes que el que necessiten són aquests recursos per viure amb dignitat, per viure en aquesta Catalunya que s'hi viu bé però que és cara, on l'IPC puja més.

I, per tant, un govern que es diu progressista, que es diu catalanista, que es diu d'esquerres, doncs, potser ja és

hora d'anar-ho demostrant, perquè en l'any llarg que porten no s'ha vist per enlloc.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. Per a la rèplica, té la paraula l'honorable consellera de Benestar i Família.

La consellera de Benestar i Família

Moltes gràcies. Reitero, senyor diputat, el que li he comentat en la meua primera intervenció. Estem impulsant –ja ho vam fer l'any 2004– la llei a la qual tant vostè com jo hem fet referència. L'esborrany ha estat en marxa des de ja fa mesos, i estem acotant-ho no només –no només– pel que fa als titulars de pensions de jubilació i d'invalidesa no contributives, de fons assistencials, de les contributives més baixes, sinó de totes les prestacions assistencials que genera o gestiona, en tot cas, per ser més exactes, el Departament de Benestar i Família. I també se n'està acabant de concretar l'encaix dins de la futura llei de serveis socials, en tant que són prestacions que també quedaran regulades en aquesta llei.

Reiterar, també, referent a l'Acord per a la competitivitat, que s'hi diu: «Si més no l'IPREM català»; no és diu amb aquestes paraules «IPREM català», però «si més no l'IPREM català».

Jo crec que... –ja que vostè hi ha fet referència..., que jo no tenia cap interès a fer-hi referència, o no un interès especial. Va ser el Departament de Benestar i Família, concretament aquesta persona que a vostè li està parlant, que, d'acord amb els sindicats, va propiciar que finalment s'incloués en l'Acord per a la competitivitat aquest aspecte, que el Departament de Benestar i Família ja va defensar des del primer moment, i que, finalment, s'hi va incloure.

També vull tornar a reiterar el titular del diari *La Vanguardia*. És un diari que pot tenir molta credibilitat, però jo, en lloc de creure-me-la directament, el que vaig fer va ser trucar a les fonts. I les fonts em van dir el que van dir: «Jo en cap moment» –em va dir el senyor ministre– «no he dit res de cap recurs.» Jo vaig anar a les fonts, i això em van dir les fonts.

També coincideixo en el fet que si aquests ajuts assistencials es fessin pel que fa a ajuts al transport, o ajuts a les vacances, o ajuts a activitats culturals, que està molt bé, estariem generant una inequitat d'accés dins del territori. Perquè això pot ser un tema, doncs, que es pot veure molt clar en zones del país on hi ha uns mitjans de transport prou potents, una bona xarxa de transports o una bona oferta cultural, o on, a més a més, no hi hagués prioritats per tal d'arribar a final de mes, més enllà de les de poder disposar d'un oci o d'unes vacances.

Per tant, nosaltres creiem que aquests ajuts assistencials que estem duent a terme des del Govern de la Generalitat, primer, són ajuts assistencials d'acord amb la normativa i que, precisament per aquesta equitat d'accés, és bo que siguin amb quantia econòmica. Una altra cosa són els desajustaments que ha provocat o que provoca, doncs, la mensualització d'aquests ajuts; una

mensualització molt bona per a les persones que els perceben però que a l'hora de comprovar les dades de la Tresoreria de Seguretat Social, d'Agència Tributària..., no és prou satisfactori. Però aquest tema ja està resolt.

Pel que fa a la lliçó ben apresada i al Govern més dependent que mai..., no sé si vostè realment s'ho arriba a creure, això que ha dit. Jo el que faig és reiterar que el Govern anterior no és que fos independent del Govern de l'Estat, és que el Govern de l'Estat no el necessitava. Ho repeteixo: el seu Grup Parlamentari... (*Veus de fons.*) I en tot cas, no hi vull entrar. Simplement dir que vostè, legítimament, defensa la gestió del Govern anterior. Jo crec que és el que toca, que és l'orgull d'haver fet la feina ben feta i de creure's que has fet la feina ben feta. Que és el que estic fent jo aquí defensant també tota l'acció de govern feta durant aquest any anterior i l'acció de govern que farem durant la legislatura pel que fa a uns millors ingressos per a les persones que viuen en aquest país que són perceptores de pensions i de les més baixes.

I això, ho reitero, està per escrit, i està per escrit en el pacte del Tinell, i està per escrit en el Pla d'acció de Govern, i diu uns terminis de legislatura i aquests terminis es compliran.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, honorable senyora consellera.

Interpellació al Consell Executiu sobre l'educació postobligatòria, especialment pel que fa a la formació professional (tram. 300-00935/07)

El setè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Consell Executiu sobre l'educació postobligatòria, especialment pel que fa a la formació professional. Aquesta interpellació ha estat presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, i té la paraula per exposar-la l'honorable senyora diputada Irene Rigau.

La Sra. Rigau i Oliver

Gràcies, senyor president. Consellera, diputats, diputades..., consellera, permeti'm que comenci la interpellació llegint un punt de l'article 34 de la LOGSE, que suposo que vostè coneix a bastament. Diu: «Els estudis professionals regulats per la present Llei es podran realitzar en els centres ordinaris» –instituts, etcètera– «i en els centres docents específics» –aquells que només imparteixen FP.

M'ha semblat oportú recordar-li aquest punt de la LOGSE perquè a l'octubre, quan vostè va comparèixer davant de la Comissió de Cultura, ens va parlar que s'incrementaria la col·laboració amb les universitats, amb relació a la formació professional, i ens deia que serviria, aquesta col·laboració, per consolidar les passarelles entre el grau superior de formació professional i la universitat.

En aquest punt, nosaltres, doncs, no li vam fer cap observació, perquè no era res més que continuar una iniciativa que el Govern anterior havia fet en què es posava de manifest que era tal la qualitat de determinats ensenyaments d'FP que la universitat ho podia reconèixer en el moment de cursar una enginyeria tècnica o una diplomatura a la universitat i fer-ne la convalidació corresponent.

Quina ha estat la nostra sorpresa, senyora consellera? La nostra sorpresa ha estat veure que, quan vostè va comparèixer, vostè ens va dir una veritat a mitges, o perquè desconeixia exactament l'abast d'aquesta col·laboració que vostè anunciava –cosa que seria greu, perquè va comparèixer i va demanar parlar de la formació professional vostè mateixa, coincidint amb l'inici de curs–, o bé perquè ens va amagar al Parlament una decisió molt important –i això seria doblement greu. Perquè resulta que érem a mitjan octubre, però a primers de novembre sortia un document de la Direcció General de Formació Professional que s'ha tramès al Consell General de la Formació Professional i que coneix gran part de tot el sector implicat, en el qual es feien unes reflexions i unes propostes molt, molt preocupants.

I avui, senyora consellera, jo vull saber, a través d'aquesta interpellació, el nostre Grup, Convergència i Unió, volem saber si vostè avala aquestes propostes, si les coneixia, i que ens expliqui, sobretot, l'abast de la legalitat, perquè al nostre entendre són unes propostes fetes des de la submissió a la universitat, des de l'abdicació de les competències, des d'una proposta que divideix ambdues categories, si s'hi implica mai de veritat la universitat, tal com vostè proposa, que jo crec que no perquè és il·legal, i, sobretot, el que és més perillós és que sembla dubtes sobre el prestigi que ha aconseguit avui dia la formació professional.

Comencem, senyora consellera, pel titular. És clar, és preocupant, i vostè sap que no té capçalera, però surt –perquè va amb un ofici de tramesa– de part del seu director general. Diu: «Algunes consideracions per a l'establiment en el marc general que estableixin l'acord de col·laboració entre» –primer sempre es posa l'important– «doncs, la Direcció General d'Universitats, després les universitats i en tercer lloc el Departament d'Educació.» L'equipara..., en lloc de posar el DURSI, no: la Direcció General i al final. I amb això, ja dius: «No, no sona bé, perquè reflexa un complex, una sensació d'inferioritat que no hi ha cap raó que sigui viscuda d'aquesta manera.»

Però és que diu el document: «Es vol establir un acord amb les diferents universitats catalanes per poder arribar a oferir la formació professional de grau superior a un sector de l'alumnat i fer-ho a la mateixa universitat.» Ens està dient que allò que diu la LOGSE, que és a quin centre s'ha d'impartir la formació professional després d'una llei que com a objectiu tenia resituar després del batxillerat la superior i posar la de grau mitjà després del graduat escolar o l'equivalent, resulta que ara vostès va i diuen: «No ho farem a la universitat.»

I diu: «Les universitats han mostrat interès.» Sí, i és ben veritat, perquè llavors hem vist que determinats especialistes han fet un estudi, que es coneix el desembre del 2004, per encàrrec del DURSI –que sembla que és

fruit d'una conversa que suposo que vostè ha tingut amb els consellers d'universitats, perquè, si no, seria ben greu que el conseller d'Universitats encarregués un estudi perquè una part seva la passés a ell sense que vostè ho pogués defensar—, que es diu «Proposta de pla pilot per a la impartició dels cicles formatius de grau superior a la universitat». I sap qui s'ha consultat? Doncs, miri, ja ho diu el document: «Tècnics de la universitat, responsables acadèmics de la universitat, implicats, experts.» Molt bé, aquí el Departament d'Educació no hi és, senyora consellera, però resulta que hi ha qui s'està repartint la formació professional i sembla el dubte en la societat de si serà de més qualitat o no que la imparteixi la universitat. I això no té perdó, senyora consellera, perquè havíem aconseguit i hem de poder mantenir l'alt prestigi de la formació professional específica.

Vostè em dirà: «No, és que vostè fa cas de papers.» No, escolti, és que els papers diuen el que diuen, però sembla, perquè així consta en l'informe de l'activitat del Consell Interuniversitari a la Secretaria —que és un òrgan que jo li asseguro, si no han canviat molt les coses, que quan s'entrega això a rectors, presidents de consells socials, vicerectors, representants d'alumnes i de societat civil, vol dir que això va beneït. Això resulta que es diu quan s'informa de la comissió d'accés. Es diu: «S'acorda estudiar la viabilitat de la impartició dels cicles formatius de grau superior a les universitats. L'informe...», suposo que és aquest que ara li he ensenyat, «estarà llest el febrer del 2005...», i vet aquí l'oportunitat d'aquesta interpellació, «per tal que la Comissió decideixi quins cicles es començaran a impartir el curs 2005-2006.»

Ja ho tenim, jo ja m'ho he imaginat —potser em dec haver equivocat, ben segur que m'he equivocat, senyora consellera—, va dir: «A veure, quina notícia donarem aquest any pel Saló de l'Ensenyament, que és aquí a tocar? Doncs donarem que l'FP s'impartirà també a la universitat.»

Escolti, senyora consellera, aquest document que procedeix de la seva Direcció General d'FP, perquè el trameta la Direcció General i perquè el coneix la Permanent, i més gent del Consell General de la Formació professional, diu ben clar que «els cicles que imparteixi la universitat representaran una oferta de qualitat singular». Vol dir que hi haurà formació professional de primera —la de la universitat—, formació professional de segona —la que facin els instituts—, i ja no li dic la de grau mitjà, perquè suposo que la de grau mitjà no la pensa regalar la universitat. Miri, anys enrere, fins i tot el batxillerat depenia de la universitat. Si podem, podem arribar a desmuntar la conselleria: per baix els ajuntaments, per dalt les universitats.

Senyora consellera, és molt greu veure aquest desconeixement de la legislació, veure com es proposa per part de la Direcció General —i li prego que es replantegi la confiança a qui vostè l'ha donat, perquè proposen una il·legalitat—, proposen que, atès que l'FP correspon als instituts i no a la universitat, perquè vol dir que ja en són conscients, el que es proposa és que els IES administrativament registrin els alumnes i les classes es facin a la universitat. Ho diu, eh?, ho diu el document.

Escolti, senyora consellera, una trampa així des d'una direcció general no es pot proposar. Què proposa als directors d'institut i a les juntes d'avaluació? Que firmin unes actes d'uns alumnes que no han vist?

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Senyora consellera, espero que avui ens expliqui exactament l'abast d'aquest document, perquè a sobre demostra un gran desconeixement, perquè diu: «Podríem començar amb titulacions com òptica.» Perquè tots ho sabem que amb la reforma de la formació professional determinades titulacions es van encavalcar amb la reforma de plans d'estudis de les universitats. I tenim topografia, tenim òptica, tenim nutrició. És ara, en el moment de les directrius de Bolonya, que s'han de fer graduats i postgraduats a les universitats, que caldria veure què és allò que ha de retornar a l'FP i deixar d'estar a l'escola universitària, però, no, resulta que com que òptica a Terrassa té pocs alumnes perquè l'òptica ara està saturada, però tenim un institut de formació professional que té molt d'èxit, que és el Montserrat, doncs, diu: «Passarem aquests alumnes a Terrassa.» Llavors diu: «L'altra qüestió podria ser l'adoberia d'Igualada.» Senyora consellera, sap què passa?, no cal que vagin a portar els nens d'FP a Igualada per salvar l'escola d'adoberia, perquè, des que a Cartagena van fer universitat, tots aquells alumnes que ens venien d'allà baix pel tema de les sabates van deixar de venir a Igualada i van perdre l'alumnat.

És clar, enologia a la Rovira i Virgili, també sapiguem-ho que ho volen fer.

Per tant, senyora consellera, en aquesta primera part jo li demano que m'expliqui si vostè avala aquesta proposta i, sobretot, com és que pot sorgir d'un director general de formació professional, que el que ha de fer és convèncer la societat, convèncer els empresaris, convèncer a tots els sectors que tenim una alta formació professional que col·laborarà a crear la riquesa necessària donant un nivell superior de gran prestigi, com és que la gran iniciativa és obrir una porta de traspàs a les universitats? I vostè ara em dirà que no, i jo li recordo un text adreçat al Consell General de la Formació Professional, un estudi encarregat pel DURSI i un resum de les actes del Consell Interuniversitari.

Senyora consellera, o no se n'ha assabentat —que seria molt greu— o està en una direcció molt equivocada.

Per tant, estic molt, molt desitjosa de sentir les seves explicacions.

El president

Gràcies. Té la paraula l'honorable consellera d'Educació, senyora Marta Cid.

La consellera d'Educació (Sra. Marta Cid i Pañella)

Gràcies, senyor president. Honorable diputada, quasi em sobraria tot el torn d'intervenció, gairebé tot, eh?, perquè si la pregunta és quina és la col·laboració amb les universitats i si és cert el que vostè explicita que les universitats faran formació professional de grau superior, categòricament, no. *(Veus de fons.)* Categòricament, no. I després de contestar això ja podria baixar i deixar córrer la qüestió del que vostè m'està preguntant.

I afegeixo, estem aprofundint i estem millorant el reconeixement de crèdits de cicles de formació professional –que jo ja li vaig anticipar i vostè així ho ha reconegut a la compareixença–, per part de les universitats, la possibilitat que crèdits de formació professional siguin reconeguts com a crèdits de lliure elecció per part de les universitats, i estem explorant alguna possible col·laboració a tall experimental, res de fora de la llei.

Li asseguro que mentre jo sigui consellera les universitats no faran FP de grau superior, i ho hem deixat sempre molt clar, i en tots els fòrums en què aquest tema es pugui haver tret a debat, perquè, com vostè també ha explicat, són moltes les referències i les voluntats d'incloure aquesta qüestió com a tema a parlar. Però jo li vull transmetre una altra cosa, i és que el Departament d'Educació lo que no vol en cap cas és, diguéssim, entrar o continuar amb un procés d'aïllament, de total tancament a posar sobre la taula qüestions que en altres àrees o en altres àmbits creen inquietuds i necessitats de posar en comú qüestions a tractar.

Em sembla que, i li ho dic sincerament, durant massa anys –durant massa anys– s'ha estat evitant i combatent el treball transversal entre els departaments. I quan parlem de treball transversal, ni estem parlant de submissió, ni estem parlant d'abdicar incompetències, ni estem parlant de crear dubtes al prestigi de res, absolutament de res. I en aquest sentit li he de dir que el Departament d'Educació el que fa, no només amb el DURSI sinó en altres, és buscar una feina de transversalitat i d'incloure, doncs, l'òptica, la visió d'altres departaments.

Vostè sap que estem impulsant un seguit d'actuacions per millorar-la, la formació professional, i per assolir el doble vessant que representa ser una plataforma d'oportunitats per a les persones i alhora de proveïment de tècnics qualificats per a les empreses; una formació professional entesa com una oferta educativa que dona resposta als interessos i inquietuds de molts milers de joves que volen vincular l'aprenentatge a la pràctica laboral.

Una formació professional entesa com un instrument per afavorir l'equilibri territorial de Catalunya, l'arrelament d'empreses i persones a totes les comarques. I vostè sap perfectament que aquesta és una línia d'atenció preferent des del Departament d'Educació, i altrament, si el que vostè insinuava que fos la nostra intencionalitat fer, això no fóra així en cap cas. I bé, em sembla que és evident, no?

Sap, per exemple, molt bé, vostè, que una de les principals preocupacions de les empreses del país és la manca de tècnics i de tècnics superiors procedents de la formació professional i que per fer front a aquesta situació el Departament d'Educació ha dissenyat una sèrie d'actuacions en diferents àmbits. En primer lloc, cal donar solucions a una reivindicació històrica, l'actualització i la integració dels tres sistemes de formació professional –la formació professional inicial, la formació professional ocupacional i la formació contínua–, i aquest procés ja s'ha iniciat amb l'elaboració del catàleg integrat de qualificacions professionals.

Un segon pas en aquest procés d'integració és la creació, durant la legislatura, de dotze centres integrals de

formació professional, i vostè sap que això es recull en el marc de l'acord estratègic per a la competitivitat, la qualitat, la internacionalització de l'empresa catalana i que això s'ha impulsat des del Departament d'Educació. Actualment, l'execució d'aquest compromís, que assumeix el Govern, ha estat, com vostè sap, també treballant-se al Consell Català de la Formació Professional, amb una previsió d'iniciar dos centres aquest any i la resta amb posterioritat.

Bé, si vostè, si el que vostè insinua fos així, nosaltres no estariem fent, ni impulsant des del Departament d'Educació tot el que estem fent, però deixi'm que li digui que el que per nosaltres no és evident és treballar amb un hermetisme i una competitivitat entre departaments que creiem que no és bona per a la formació professional. El prestigi de la formació professional, no l'hi dona la font d'on prové l'ensenyament, no?, com vostè deia, no és la universitat qui ens donarà el prestigi. I, en tot cas, honorable diputada, si hem de recuperar el prestigi de la formació professional és perquè no el té. Vostè diu: «Volen recuperar el prestigi de la formació professional mitjançant...» (*Veus de fons.*) No, escolti, si vostè mateixa diu: «És que el volem recuperar», és que m'està dient que no el deu tenir. I sobta, no? Sobta que no el tingui i que hi hagi persones tan vinculades al món empresarial, doncs, que hagin pogut dir públicament no fa ni quatre dies que la formació professional ha estat un fracàs al país. I això no ho dic jo, això, amb la signatura de l'acord marc de competitivitat de la setmana passada, ho va dir un dels presidents del sector empresarial.

Doncs, bé, jo li he de dir que la nostra feina, com a Departament d'Educació, és precisament avançar en la línia que estem fent, i la línia que portem a terme és aquesta vinculació amb el territori, amb el teixit empresarial i, evidentment, fonts de coneixement, que, si no són del Departament d'Educació pròpiament existeixen, i que la nostra voluntat és, i així l'hem explicada, crear les complicitats i les passarel·les que siguin necessàries.

Nosaltres –vostè ho coneix– aquest any hem ampliat l'oferta formativa reglada d'aquest curs. Nosaltres hem impulsat, enguany, aquest curs, un gran esforç per a la racionalització de l'oferta existent. La nostra aposta és anar millorant en l'eficiència dels recursos invertits, treballar municipi a municipi, i evidentment això vol dir col·laboracions interdepartamentals importants, doncs, per exemple, en política territorial, per a la implantació del cicle de gestió del transport; amb universitats, per a l'ampliació del nombre de crèdits en cicles d'FP, que són reconeguts per les universitats catalanes, punt; amb Interior, per al reconeixement de la formació que reben els Mossos d'Esquadra a l'Escola de Policia de Catalunya, un repte tants i tants anys oblidat, un lloc de formació com el que tenim, a la qual no li hem sabut donar la cobertura en l'àmbit de la formació professional que es mereix –és un repte, i l'hem emprès–; amb Medi Ambient, per a la implantació de cicles vinculats a la gestió ambiental, i també amb Salut, amb Agricultura, amb Comerç, Consum i Turisme, etcètera. I és des d'aquesta transversalitat, que no té res a veure ni en la submissió ni en la cessió de cap tipus de competències, que estem treballant.

I, en tot cas, doncs, hi ha dos temes que vostè ha posat sobre la taula. Jo qüestiono sincerament i amb profunditat l'hermetisme amb què s'ha treballat la formació professional durant anys envers aquesta transversalitat d'altres departaments. Perquè per això tenim tota aquesta feina per fer per davant, i també, doncs, que el que són aquestes relacions de normalitat i l'obertura a parlar del que hàgim de parlar, però, evidentment, li ho torno a respondre, si vol, no..., no hi haurà formació professional de cicles superiors a la universitat.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyora consellera. Té la paraula per a la rèplica, l'honorable diputada senyora Irene Rigau.

La Sra. Rigau i Oliver

Gràcies, senyor president. Consellera, té tota la raó. La formació professional no passarà a la universitat, però sap per què no? Perquè Convergència i Unió avui ha posat de manifest aquí aquest intent, perquè Convergència i Unió lluitarà perquè es mantingui la legalitat i perquè el treball i el prestigi dels centres no es perdi.

Senyora consellera, no m'ha..., vostè tenia una oportunitat, i en aquests casos a vegades és millor ser humil i dir: «Miri, senyora diputada, no conec aquests documents, no conec aquest estudi dirigit d'en Gairin, no conec...» Ei!, que el coneixen cinquantenes de persones, eh?, però pot ser que la consellera tingui molta feina i no el conegui i digui: «Ja ho estudiaré i li contestaré.» Perquè, si no, senyora consellera, vol dir que vostè ha posat la confiança en algú que no li fa honor.

Perquè, és clar, el que vostè ha dit ara, diu: «No passarà!» No, ja li ho dic jo categòricament, perquè és il·legal. M'entén? Perquè són il·legals aquestes propostes d'aquest document.

Escolti, vostè copresideix, no?, el Consell General de la Formació Professional? Doncs, aquest organisme té aquest document. Per tant, jo no crec que amb un organisme presidit per dos consellers amb alternança se li enviïn voluntàriament documents il·legals.

Miri, senyora consellera, era creïble que a través d'una conversa amb el conseller Solà vostès haguessin acordat això, a petició d'un o a petició de l'altre, perquè és clar, hi han elements que permeten pensar de tot. No tinc tant de temps a la rèplica, però hi podria citar punts clars. Si hagués sigut un conseller del PSC i un conseller de l'Esquerra diríem «no, perquè no s'entendran»; però, en ser tots dos de la mateixa banda del tripartit, la gent ha pensat «potser sí que això anirà a veritat.»

Per tant, senyora consellera, el temor no és només de perdre l'FP. El temor és d'estar mal dirigit. El temor és governar sense respecte a la norma. El temor és la manca de diàleg i la manca de transparència.

Com ens pot dir, vostè, l'hermetisme? Escolti, senyora consellera, per donar potència i divulgació als cicles formatius, des de fa molts anys, i ara ja no és necessari, però li ho puc dir perquè es feia des de dos departaments diferents, es feia la Guia de l'Ensenyament Su-

perior perquè tots els estudiants poguessin tenir conjunta l'oferta: un treball transversal que van agrair molt tant les universitats..., però especialment l'FP.

Una altra transversalitat: qui va muntar els reconeixements i les passarelles que comentàvem? El Govern anterior. Vostè venia preparada per contestar-me una altra cosa, cosa que és obvi, i m'ha explicat allò que ja ens va explicar a la compareixença. Però a la compareixença es va dir una cosa que em preocupa, i vostè diu..., ha volgut posar en boca meua una cosa que quan queda escrit en el text es veurà que no és veritat, jo no he dit que s'hagi perdut el prestigi, ni que s'hagi de recuperar. Jo he dit que s'ha anat guanyant progressivament un prestigi del qual ara és mereixedora l'FP. Va ser precisament una diputada que dona suport al seu Govern que va dir: «Li agraïm...» –a la compareixença, eh?– «li agraïm aquest acostament que vostè vol introduir de la formació professional al DURSI, a la Universitat, perquè creiem que això ajudarà a prestigiar la formació professional que al nostre entendre necessita.»

Senyora consellera, aquesta és la filosofia del tripartit. Està en el *Diari de Sessions*. I vostè no em negarà que per ordre del director general s'ha enviat aquest document.

Senyora consellera, si no és per ordre del director general, a qui creu la gent de la Direcció General? Replanteji's la confiança en el director general, perquè la fa quedar molt malament, però el que queda malament és el Govern en el seu conjunt. És el Govern en el seu conjunt perquè ara s'ha de dir en els rectors i presidents dels consells socials de les universitats catalanes que no, que no començarà cap cicle, tal com es deia a l'acta; que aquest estudi s'ha pagat per error, perquè resulta que no hi havia ningú que el volgués demanar, i que aquest director general que ha escrit o ha dit que s'escrigués i que ha autoritzat la seva tramesa a tanta gent resulta que no hi té res a veure.

Senyora consellera, l'Administració, el Govern és complex. Vostès han entrat amb molta il·lusió, cosa que no els puc discutir i que és imprescindible, però amb una prepotència, amb un desconeixement i una falta de respecte per la norma, per la feina feta i per tot el que és la ponderació que ho pagaran car.

El sistema està preocupat de sentir-se tan mal governat: trenta-cinc mil alumnes de formació professional són molts. Són molts directors que s'han sentit subestimats per aquesta actitud i aquesta iniciativa....

El president

Honorable diputada...

La Sra. Rigau i Oliver

...de la conselleria.

Gràcies, senyor president, i lamento haver hagut de fer aquesta intervenció.

El president

Gràcies. Té la paraula l'honorable consellera per a la contrarèplica.

La consellera d'Educació

Gràcies, senyor president. Honorable diputada, jo em sembla que li he deixat ben explícit quin és el plantejament del Departament pel que fa a aquesta qüestió. I no és ni la seva intervenció ni el seu plantejament d'avui el que fa pensar o deixar de pensar, ni farem ni deixarem de fer des del Departament d'Educació. Perquè, com ja li he explicat, si el plantejament fos el que vostè aquí ha explicat, nosaltres no estaríem en aquest moment treballant de la manera que estem treballant per tirar endavant la formació professional.

Segona qüestió, els documents –els documents– són per llegir-los, per analitzar-los i per prendre'n posicionaments. I això és el que nosaltres també fem. I vostè sap perfectament que hi han aspiracions, eh?, en determinats àmbits, no només amb el de l'FP, sinó amb d'altres, dels que podríem parlar, que en cap cas el que fan o el que produiran és un efecte distint del que el Departament d'Educació tingui previst portar a terme amb la seva planificació i amb la seva feina. En absolut, eh?

I el que també li puc dir, i li ho agraeixo, és que em concedeixi no el dubte, sinó el benefici que m'entenc amb els consellers de la mateixa formació política que la meua, però que després del que jo li he detallat de com hem arribat a acords en temes de formació professional en altres departaments que no són pròpiament el d'universitats, em sembla que li he demostrat que no només m'entenc amb els de la meua formació política, sinó que m'entenc amb tots els que m'he d'entendre pel bé de la formació professional.

Que segurament amb algun d'ells o amb el desenvolupament d'alguna de les qüestions no hi coincidirem amb els plantejaments? Doncs, és possible, evidentment. Però el que li puc ben bé assegurar, com ja li he dit al principi, és que el nostre plantejament és molt clar, amb aquests termes, i la feina que estem portant a cap des d'aquest curs que hem iniciat i el que tenim previst per a tota la legislatura, va en aquesta línia, exclusivament en la línia que jo li he plantejat.

I que entenc que quan parlem d'incrementar els crèdits i aquest reconeixement d'uns amb els altres, estem ajudant, eh?, al prestigi –jo ho entenia així amb la intervenció que no recordo ni qui la va fer en aquest moment, però la meua interpretació va ser aquesta–, no amb el fet que s'hagués de localitzar en un altre lloc el que era la formació professional.

Per tant, jo li reitero el que ja li he explicat, i, per tant, doncs, sento que la lectura de determinada documentació a vostè la porta a concloure que som realment impulsors del contrari del que jo li he especificat avui aquí.

El president

Gràcies, senyora consellera.

S'aixeca la sessió, que reprendrem aquesta tarda a les quatre.

La sessió se suspèn a dos quarts de dues del migdia i dotze minuts i es reprèn a les quatre de la tarda i dos minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat

de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major i la lletrada Sra. Casas i Gregorio.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del conseller en cap, el conseller de Relacions Institucionals i Participació, els consellers de Política Territorial i Obres Públiques, de Justícia, la consellera d'Interior, el conseller de Governació i Administracions Públiques, les conselleres d'Educació i de Cultura, els consellers d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de Treball i Indústria, de Comerç, Turisme i Consum, la consellera de Benestar i Família, i els consellers de Medi Ambient i Habitatge, i d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació.

El president

Es reprèn la sessió.

Preguntes

Abans de continuar amb l'ordre del dia es fa avinent que han estat posposades, a petició del conseller de Relacions Institucionals i Participació, les preguntes que figuren amb els números 9, 10, 11, 12, 21 i 22 al dossier de preguntes.

Comencem amb les preguntes a respondre oralment en el Ple pel president.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la valoració dels resultats del referèndum sobre el Tractat constitucional europeu del 20 de febrer de 2005 i de les conseqüències que tindrà en l'acció de govern (tram. 317-00103/07)

I la primera, la formula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'il·lustre senyor José Antonio Donaire. Té la paraula.

El Sr. Donaire Benito

Moltes gràcies, senyor president. Molt honorable president de la Generalitat de Catalunya, el dia 20 de febrer els ciutadans i ciutadanes de Catalunya van poder exercir el seu dret de vot en el referèndum per al Tractat per a la Constitució europea.

Estem assistint, segurament, a un procés de proporcions històriques. Primer, perquè en la història de la humanitat mai –mai– s'havia produït un exercici de legitimitat democràtica d'aquesta magnitud. La dada no és irrellevant: més de 400 milions de persones decideixen, estem decidint, via parlamentària o amb un referèndum, el futur d'aquest Tractat.

I, en segon lloc, perquè, com diu Jeremy Rifkin, aquest procés de construcció europea suposa entre moltes altres qüestions el primer exercici de consciència global, de definició d'uns drets inalienables més enllà dels límits d'un territori estatal.

Els resultats del referèndum a Catalunya mostren una victòria clara del «sí»; dos de cada tres persones que han exercit el seu dret al vot ho han fet en un sentit positiu. És, per tant, un «sí» clar, convincent, i demos-

tra la identificació de molts catalans amb el projecte europeu i també amb el contingut d'aquest Tractat.

És probable –i aquesta dada també és rellevant– que el percentatge de vots favorables a la Constitució europea, tant a Catalunya com a l'Estat espanyol, sigui el més elevat dels referèndums que es realitzaran en l'escenari europeu.

És cert, però, que a Catalunya el percentatge de vots negatius és sensiblement superior a la mitjana estatal; un «no» que estic convençut que en molts casos, i sempre amb la prudència amb què es mereix interpretar el sentit d'un vot, vol dir també més Europa. Probablement, hi insisteixo, aquests resultats evidencien que, per molts motius, més enllà dels estrictament econòmics, el somni europeu és un somni que compartim la major part dels catalans.

Pel que fa a la participació, com és sabut, el percentatge a Catalunya ha estat superior al de la darrera convocatòria europea, i, jo gosaria dir, superior al que molts esperaven. Tot i així, és cert que hauríem volgut, tots, una participació més elevada...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Donaire Benito

...sensiblement més gran.

Per això em permeto adreçar-li la següent pregunta...

El president

Senyor diputat..., s'ha acabat el temps.

(*Veus de fons.*)

El Sr. Donaire Benito

Em permet fer la pregunta?

El president

No. (*Remor de veus.*) Senyor president, té la paraula. Entre altres coses, senyor diputat, perquè la pregunta queda formulada per escrit...

El president de la Generalitat (Sr. Pasqual Maragall i Mira)

Bé, no només per escrit, sinó que jo crec, senyor president, senyor diputat, que la pregunta és manifesta.

Miri, un 40 per cent de participació en una consulta no vinculant, com era aquesta, i sense precedents, jo crec que és una bona participació, com vostè ha dit; igual que la de les eleccions europees, que almenys donaven diputats.

Miri, com més gran és l'espai polític per al qual votem, menys pes té el vot de cadascun de nosaltres. Això tot-hom ho sap; la gent n'és conscient. Però és cert també..., si som un sobre 450, el nostre vot val 1 partit per 450 milions, si tots fóssim votants, no?

Però, és clar, el simbolisme d'una Europa en pau i l'augment de les competències de l'espai polític europeu, jo

crec que han influït en el nivell de participació, i que aquest fos decent, tot i que les competències, si les mesurem pel pressupost europeu, el pressupost de la Unió Europea, representen tan sols l'1,2 per cent del PIB europeu, que és molt baix, en comparació, suposem, amb el 40 per cent de la renda nacional del conjunt de les administracions públiques en aquest país, que operen a Espanya, la meitat per a les autonomies i l'altra, repartida entre l'Estat i els ajuntaments. Per tant, és lògic que l'interès sigui el que és.

Parant compte de tot això, el resultat és molt acceptable i ha merescut, jo crec, comentaris positius arreu d'Europa; no del senyor Aznar, clar, perquè passa més temps a Washington i a Miami que no pas al Vell Continent, però, en tot cas, sí, en general, a Europa.

Crec que en la decisió del president Zapatero –i voldria acabar amb aquesta nota– ha comptat molt el desig de compensar la nostra tardança, quasi trenta anys, entre 1957 i 1986, a incorporar-nos a la Unió. Ben fet. Els darrers de l'Europa occidental a arribar, els primers a ratificar; ben fet. Jo crec que això ens dona més pes a Europa.

—————
Pregunta al president de la Generalitat sobre la situació política actual a Catalunya (tram. 317-00104/07)

El president

La següent pregunta, i en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, la formula l'honorable senyor Josep-Lluís Carod-Rovira.

El Sr. Carod-Rovira

Gràcies, senyor president. Si es té en compte que aquest era, com se sap, un referèndum no vinculant, per tant, un referèndum consultiu, on a més a més no escollíem cap càrrec, Déu n'hi do, òbviament, el nivell de participació que va tenir, quan, en canvi, al Parlament Europeu sí que escollíem càrrecs i també hi va haver un nivell baix d'abstenció.

El que passa, que jo crec que segurament ni vostè ni jo ni cap membre d'aquesta cambra no pot donar-se per satisfet del nivell de participació que hi va haver en aquest referèndum; va ser un nivell alt, segurament exponent que hi ha molta gent que no se sent directament implicada per la manera concreta de construir aquest procés de la Unió Europea. I és una reacció, si es vol, molt directa davant aquesta distància en la manera i en les formes de fer aquest procés de construcció europea.

Dels que van anar a votar és inqüestionable que va guanyar el «sí», i que va ser aquest un vot europeista i un vot també, en molts casos, decididament catalanista.

Ara, crec que seria un error no prendre en consideració el 28 per cent de «nos» que hi va haver a Catalunya, perquè es tracta també, senyor president, d'un vot inequívocament europeista, d'un vot catalanista i, en molts casos també, d'un vot progressista, cosa que..., tots no, com tampoc, els que van votar que sí, tots anaven en aquesta direcció. I crec que és evident de pensar que, si

en algun lloc va pesar l'extrema dreta del «no», no va ser precisament a Catalunya, ni tots els que van votar que «sí» eren –no sé qui ho ha dit per aquí– exactament ben bé d'esquerres, estimats companys, senyor president.

Ni el «sí» era més europeista que el «no», ni el «no» era més catalanista que el «sí», eren reaccions diferents legítimes i democràtiques davant d'una mateixa realitat.

Molts dels votants del «no» volíem més Europa, però no només l'Europa dels estats, també hi volíem els pobles, i els hi volíem tots.

Jo crec, senyor president, que vostè té ara la legitimitat democràtica d'utilitzar tant la força del «sí» com la força del «no» per fer front a algunes deficiències d'aquest procés de construcció; per exemple, la limitació que comporta el caràcter només consultiu del Comitè de les Regions, o la no-presència directa de la Generalitat per defensar competències exclusives nostres i interessos que són nostres, o bé la invisibilitat de la llengua catalana. S'acosta el moment de defensar el memoràndum lingüístic, i estic convençut que vostè sabrà fer servir el «sí» i el «no» en benefici d'una causa conjunta perquè, per molts, aquesta no era una votació de partit, sinó que era una votació de país.

Li demanem això, li preguntem...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Carod-Rovira

...si està disposat a fer-ho i si també accepta aquesta doble condició de vot...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Carod-Rovira

...europeista i catalanista tant per als que van votar «sí» com per als que van votar «no».

Gràcies, i perdó.

El president

Gràcies, té la paraula el senyor president.

El president de la Generalitat

Senyor diputat, jo crec que el nivell de participació efectivament ha estat no suficient. També crec que anirà pujant... (*Veus de fons.*) No, no; anirà pujant a mesura que Europa vagi agafant les competències que anirà agafant, això és evident.

Els he dit abans que certament la participació de la Unió Europea, és a dir, la participació al cost d'Europa des del punt de vista de la renda nacional i, per tant, els serveis que dona Europa són els que són, i són encara relativament minsos respecte del que jo crec que hauria de ser. Jo sóc partidari d'apujar de l'1,0 a l'1,7. No sé els altres partits..., vostè mateix, senyor diputat,

què en pensa... Jo crec que estarem d'acord que ho hauríem d'apujar, i que els països més rics són els que estan d'alguna manera retallant el pressupost europeu i, per tant, la presència d'Europa a casa nostra, en els carrers, en les viles de casa nostra.

Vostè ha vingut a dir que puix que som catalans no hi ha extrema dreta. Home!, depèn, eh?, depèn; hi ha de tot. En cada país hi ha de tot i segurament n'hi ha d'haver, de tot.

Miri, jo vaig llegir que el senyor Pujol va escriure el mes de setembre passat que tant es podia votar «sí» com «no». Ara tothom diu que en els «nos» hi han els seus vots. Bé, i tothom diu, cada partit diu que els «nos» també incorporen..., i segurament l'abstenció, m'imagino. Tot quadra. La qüestió de vegades és no mullar-se, només falta que digui que l'abstenció també és seva.

És possible que alguna gent hagi pensat: «Tant se val!» Clar, davant d'aquest espectacle és possible que alguna gent hagi pensat: «Tant se val!» Ningú no pot negar que en el vot negatiu hi ha de tot, però crec que sobretot a Catalunya, i gràcies a vostès, senyor diputat, i a Iniciativa per Catalunya Verds, hi ha desig de més Europa, menys NATO, menys exèrcit, menys pes dels estats i més dels pobles, com vostè ha dit. Jo hi estic d'acord, en això.

També s'ha de tenir en compte que la Constitució europea es va fer en un període en què les dretes van pesar molt, han pesat molt durant tot aquest període anterior, i, per tant, és una constitució que hem heretat en l'estat en què està.

Però encara estic més d'acord en el sol fet que hi hagi una constitució europea per a 450 milions de persones, la major constitució democràtica del món de mai, que defensa per primer cop la laïcitat, la importància de les religions en la construcció històrica d'Europa, les dues coses alhora... (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*)

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

...l'opinió dels nens i la diversitat cultural, la igualtat dels gèneres i les parelles homosexuals...

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

Aquesta és...

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

...la meua Constitució –sí, senyor president, acabo–, més que cap altra; la millor que hem tingut mai.

El president

La següent pregunta, la formula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, l'il·lustre senyor Joan Boada.

— Pregunta al president de la Generalitat sobre la situació política actual a Catalunya (tram. 317-00105/07)

Té la paraula.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Senyor Maragall, nosaltres intentarem parlar de coses quotidianes, com és la presentació de l'Informe del grup de treball per a la racionalització i el finançament de la despesa sanitària, que, per nosaltres, és un informe molt important, perquè per primera vegada s'afronta amb realisme el finançament de la sanitat a partir d'un increment dels recursos i, sobretot, també una millora de la gestió d'aquests recursos.

Tots sabem que hem heretat un sistema poc eficient, amb recursos insuficients, i a més a més tenim ara una situació social que tendirà a incrementar les demandes d'aquest tipus.

Nosaltres coincidim en les grans línies d'actuació que planteja la comissió d'experts. Per una banda, l'increment d'ingressos, via reclamació a l'Estat d'allò que ens correspon pel deute estructural, i cal ser valents en aquesta reclamació, i també el dèficit del pressupost anual que necessita uns càlculs correctes sobre els desplaçats i l'increment demogràfic. Però, per l'altra, és molt important també una que seria la millora en l'organització i la gestió, i que sobretot inclou la transparència i l'avaluació constant de l'activitat, que, de ben segur, ens permetrà també estalviar si ho tirem endavant.

També aposta per reduir la despesa farmacèutica, un dels elements clau —ara representa el 32 per cent de la despesa pública en salut, tan sols que ho reduïm una mica ja significarà una gran quantitat de milions d'euros—; increment dels genèrics, posar preus de referència, etcètera.

De ben segur que queda molt camí per recórrer, tant en l'aportació de majors ingressos com en mesures d'estalvi, i que per nosaltres és molt important..., el copagament, una de les mesures que tant se n'ha parlat, no és una alternativa, hi coincidim, i que cal subratllar que el document també coincideix amb nosaltres que fins i tot posa barreres a aquest sistema o a aquesta mesura.

En definitiva, cal reforçar la sanitat, garantir la universalitat i l'equitat en totes les prestacions del sistema, en totes. De ben segur que cal corregir problemes, ser més eficients, ser coresponsables; en definitiva, ens hem de sentir orgullosos de tenir una sanitat pública de qualitat i que està, sobretot, a l'abast de tothom.

Senyor president, quina valoració en fa, vostè, de les mesures proposades pel grup..., l'anomenat grup d'experts, i com i quines pensa portar a terme el Govern de la Generalitat?

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Senyor diputat, efectivament, el primer pas per a la reforma del sistema de finançament de la salut ha estat la presentació de l'Informe del grup d'experts.

Haig de dir d'entrada, tanmateix, que el Govern està complint els compromisos adoptats en el seu dia per la consellera Geli i el conseller Castells d'elaborar i de presentar una proposta per la racionalització i el finançament de la despesa sanitària. Potser és el problema, fins i tot, financer, més important que tenim, com vos-
tè sap perfectament.

La proposta del grup d'experts comptarà, jo n'estic segur, amb un gran consens polític i social, compta amb un gran consens. Vet aquí la nostra contribució al debat i a la recerca d'una solució global al finançament del sistema a nivell d'Espanya.

El problema del finançament sanitari està, com vostè sap perfectament, en l'ordre del dia de la propera conferència de presidents —ho varem acordar en la primera conferència, que la segona seria dedicada a això—, que s'ha de celebrar durant la primavera.

La població que té dret a l'assistència sanitària aquí a Catalunya, el dia d'avui, ja són més de 7.100.000 persones —7.100.000 persones. Això implica un canvi fonamental en el criteri bàsic de càlcul del finançament sanitari: hem de passar del criteri de població de dret al de població realment protegida; només així tindrem els recursos suficients.

Fer els deures en aquest tema suposa gestionar amb el màxim rigor els recursos disponibles, com explicava la consellera Geli fa pocs dies aquí mateix en qualificar l'any 2004 com «l'any del rigor», perquè per primer cop, senyor diputat, tancarem l'exercici del 2004 sense haver generat nou deute, i això encara sense haver canviat el sistema.

Precisió en el diagnòstic, rigor en la gestió, exigència d'una solució justa i raonable al finançament del nostre sistema de salut. Aquest ha estat, aquest és i aquest serà el capteniment del Govern de Catalunya en aquesta matèria.

— Pregunta al president de la Generalitat sobre l'activitat política del Govern (tram. 317-00106/07)

El president

La següent pregunta, la formula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'il·lustre senyor Francesc Vendrell.

El Sr. Vendrell i Bayona

Gràcies, senyor president. Senyor president de la Generalitat, com valora l'activitat política del Govern?

El president

Té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Bé.

(*Fortes rialles.*)

El president

No em donen temps de prémer els botonets. (*Fortes rialles.*) Senyor Vendrell, té la paraula.

El Sr. Vendrell i Bayona

Després d'aquest exercici d'oratoría que hem fet vostè i jo (*fortes rialles*), evidentment no esperava altra resposta. Vostè havia de dir que «bé»; si digués que «malament», hauria de plegar de ser president de la Generalitat, i això suposo que no ho farà.

Jo opino que no, i comencem pel començament, amb algunes coses concretes. Parlem d'activitat legislativa, per exemple, senyor president? Ja sé que vostè deurà dir que l'activitat legislativa no té importància, però, és clar, després de vint-i-tres anys, quan un nou govern comença –fa un any ja, per cert–, es pressuposa que comença amb impuls. Un document que no se sap si és anònim o no prometia 35 projectes de llei en l'anterior període de sessions; en vam rebre 5. Ara, un dia ens van dir que n'hi haurien 26, en aquest; de moment, no en portem cap. Per cert, no sabem si les 26 són les mateixes que les 35 o s'han d'acumular. No hi ha activitat legislativa, senyor president.

No hi ha cohesió en el Govern. Parlem de temes molt més recents. Amb la crisi al Carmel les dues terceres parts del seu Govern han desaparegut, i no només les dues terceres parts del seu Govern han desaparegut, sinó que una part d'aquestes es va preocupar molt de desaparèixer convocant reunions per tal que ningú pogués assistir a certes compareixences.

O parlem del referèndum europeu, senyor president. Quina actuació ha tingut el Govern en favor que els catalans anessin a votar, d'explicar-los l'important que era Europa? Cap ni una, per falta d'actuació i de cohesió dintre del Govern.

O parlem de discrepàncies. Hem obert debats, com la Llei electoral, com la divisió territorial de Catalunya, que l'única cosa que en sabem tots els catalans és que n'hem fet una comissió, a veure si no en parlem mai més.

Vostès no governen; vostès aguanten, més o menys. Això, cada cop més, senyor president, no és un govern tripartit, és un govern partit per tres. I això, que per als que fan acudits deu ser molt bo, per als ciutadans de Catalunya no és gens bo.

Nosaltres li voldríem formular la pregunta d'una altra manera, senyor president: serà possible abans de les properes eleccions que vostès governin?

Gràcies, senyor president.

El president

Té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

La veritat, senyor diputat, és que és cert que... Jo m'imagino que en la seva pregunta hi ha un rerefons del pressupòsit que sota pressió no es governa, o no es governa prou, o no es governa prou bé, o no es tenen, en fi, els cinc sentits, diguem-ne, per estar sobre la feina, i que, per tant, aquest Govern, que està sota pressió, doncs, no fa tot el que hauria de fer.

Miri, li haig de dir que això no és veritat. Jo ho sé, això, una mica per experiència, perquè he tingut altres experiències, justament, de governar sota pressió per altres raons que ara no són el cas, no?

És cert que ara mateix –és cert que ara mateix– la situació del Carmel és una qüestió prioritària, i, per tant, això incideix sobre la psicologia i la pràctica diària del Govern, sens dubte, no?, però no és cert que el Govern no hagi governat, no és en absolut cert. Tampoc no és certa la gran diferència que vostè diu que hi ha entre el nombre de lleis que s'han aprovat en aquest mandat, aquest primer any i escaig, i el de les que es van aprovar quatre anys enrere, vuit anys enrere; no és cert.

Vostès, les dretes, sempre pensen que les esquerres..., això de governar és una cosa escadussera i que no pot durar, i, per tant, es fan la il·lusió que cada vegada que troben una prova que aquell dia no han governat, doncs, allò és una prova de nou que han de tornar a governar els que sempre governen, que són els que tenen no només els diners, sinó el Govern. En fi, això sempre ha estat així.

(*Forta remor de veus.*)

Mirin, la feina del Govern –la feina del Govern– en aquestes setmanes ha estat eficient i ha estat transparent. En menys d'un mes s'hauran produït una colla de coses importants: dues compareixences parlamentàries per part del conseller responsable del tema del Carmel, precisament; s'ha donat informació quotidianament sobre l'estat dels fets, en aquest cas; s'han posat en marxa els pagaments econòmics; s'ha seguit l'ordre de prioritats fixat, i s'acompleixen les previsions pel que fa al retorn desitjat de les famílies, i això no ha impedit que el Govern segueixi treballant. Això és el que li vull dir, no?

Vam dir que assumiríem la principal responsabilitat davant de l'accident que es va produir al Carmel, que era atendre la gent, tornar la seguretat a la zona, començar a reparar i atendre les reclamacions de tothom, i ho hem fet. Jo mateix m'he posat al davant en la petició a l'Estat i a la Unió Europea per aconseguir els ajuts necessaris.

Miri, nosaltres hem fet tot això i hem governat. (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*) És a dir, es pot estar al mateix temps...

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

...atenent una urgència, dramàtica, com ha sigut el cas...

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

...i governar i administrar.

El president

Gràcies.

— Pregunta al president de la Generalitat sobre l'actualitat política (tram. 317-00107/07)

La següent pregunta, i en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, la formula l'honorable senyor Artur Mas.

El Sr. Mas i Gavarró

Sí, moltes gràcies, senyor president. Senyor president de la Generalitat, vostè ahir va fer unes declaracions, si no ho recordo malament radiofòniques, en les quals deia que el conseller d'Obres Públiques, el senyor Nadal, no només li mereixia molta confiança, sinó que li'n mereixia més que abans. Va dir això, si no ho recordo malament.

M'agradaria saber si, després de la reflexió que vostè deu haver fet i potser dels comentaris que li han arribat, ara que estem en el Parlament de Catalunya vostè es ratifica en aquestes declaracions d'ahir, i en el cas que fos que sí m'agradaria saber les raons que l'impulsen a fer-ho.

El president

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Bé, honorable senyor diputat, em ratifico en aquelles declaracions, per una raó ben senzilla: jo crec que el conseller Nadal ha entomat amb responsabilitat, amb rigor, amb seriositat i, n'estic també convençut, amb eficàcia un drama que s'ha produït, que, efectivament, no es deu majorment, amb tota probabilitat, al seu «desempeny», que venia d'abans. I, en fi, tinc l'orgull de dir que un conseller del nostre Govern ha sabut aguantar una situació molt dramàtica que probablement no pertanyia en la major part al seu període de govern i que ho ha fet amb gran dignitat.

(Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.)

El president

Té la paraula l'honorable senyor diputat... Senyores diputades i senyors diputats...

El Sr. Mas i Gavarró

Sí, senyor Maragall. Jo crec que no és fugint d'estudi un cop més ni amagant el cap sota l'ala com un presi-

dent de la Generalitat assumeix les seves responsabilitats directes i més principals, però d'això en parlarem demà. A mi em sembla que el fet que vostè hagi fet aquestes declaracions i que avui les ratifiqui és especialment incomprensible, desafortunat i lamentable.

(Remor de veus.)

Vostè es pensa... Un moment, per favor. Vostè es pensa que els veïns que han patit aquesta crisi i que l'han patit directament esperen aquesta resposta del president de la Generalitat? Vostè es pensa que en aquesta crisi que s'ha patit en el Carmel el que espera la gent afectada directament de la sensibilitat d'un govern que es diu d'esquerres és, precisament, que el president d'aquest Govern els digui, i ells ho hagin d'escoltar, que avui el conseller d'Obres Públiques, com vostè diu principal responsable perquè ha hagut de fer front a totes les derivades que s'han ocasionat, avui té més confiança que no pas abans? Vostè es pensa que la ciutadania en general, que ha de veure com li passa el metro pel costat de casa seva o per sota de casa seva en el futur, vol sentir aquestes declaracions, aquestes declaracions de màxima confiança, de renovada confiança, fins i tot d'incrementada confiança, en el seu conseller d'Obres Públiques?

Avui, senyor Maragall, el que hi ha és una creixent crisi de confiança en el seu Govern per part de la ciutadania, i quan hi ha una creixent crisi de confiança en un govern, i ara vostè farà les declaracions que vulgui i els discursos que vulgui, però això és així, aleshores el que cal no és fer declaracions buides de contingut, no és fer declaracions frívoles, com vostè va fer ahir, sinó que és prendre decisions enèrgiques, que és el que jo espero, per restablir la necessària confiança en aquest Govern.

(Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.)

El president

Té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Honorable senyor diputat, les seves paraules, encara que li sembli mentida, em mereixen tot el respecte, tot i que vostè va ser conseller en cap per decret, no per llei, d'un govern, d'un govern que va prometre moltes grans obres —moltes grans obres— i que no en va fer cap: ni el desdoblament de l'Eix Transversal que havien anunciat; ni el quart cinturó; ni el túnel d'Horta; ni els recs del Segarra - Garrigues, que està per fer; ni, afortunadament, el transvasament de l'Ebre, ni el dibuix tan sols de la portada d'aigües del Roine, que no cal.

Nosaltres, d'obres, n'hem anunciat menys, però en farem més, senyor diputat. No totes les que vostès anunciaven ni de la mateixa manera. Per cert, una de les obres que sí que van fer, el metro lleuger a Ciutat Meridiana i a Can Cuiàs el van inaugurar a corre-cuita al final de mandat i es van oblidar d'una cosa molt senzilla, que era aprovar el projecte modificat i les obres. Molt senzill. Doncs no l'havien aprovat, que és, en part, el que va passar amb la cua de maniobres que es va col·locar sota del Carmel.

(Remor de veus.)

Vostè ara tenen el desvergonyiment de dir que no han firmat el projecte. En realitat, ataquen el seu propi projecte, signat o no, i ara pagaran justos per pecadors, i pagaran perquè van haver de signar un projecte que ja estava predeterminat, si no fet o acabat, com el cas de Can Cuiàs.

Al nostre Govern ara li toca, i ho farà, tornar els habitants del Carmel a casa seva, compensar els danys d'una obra mal plantejada i canviar la gestió ineficient dels darrers anys, i tinc tota la confiança en la meua gent... *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)*

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

Acabo, senyor president... Per garantir que l'obra serà segura i ben feta, perquè es pot fer bé, d'una altra manera i amb uns altres sistemes de gestió.

(Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.)

El president

Gràcies.

— Pregunta al Consell Executiu sobre els motius del retard en l'inici de les obres del Centre Penitenciari Brians II (tram. 310-00173/07)

La següent pregunta... *(Remor de veus.)* Senyores diputades... Senyores diputades i senyors diputats, si us plau... *(Persisteix la remor de veus.)* Senyores diputades i senyors diputats, si us plau. La següent pregunta, la formula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'honorable senyora Núria de Gispert, i és la pregunta amb relació al torn de preguntes al Govern. Té la paraula.

La Sra. de Gispert i Català

Molt honorable president, honorable conseller...

(Pausa. Remor de veus.)

El president

Senyora diputada, fem una cosa, esperi's un segon. Tornarem a començar el temps i... *(Pausa.)* Té la paraula, senyora diputada.

La Sra. de Gispert i Català

Moltes gràcies, molt honorable president. Honorable conseller, entre els anys 1999 i 2000 es va adquirir la finca Can Margarit per ubicar-hi un nou centre penitenciari; un cop adquirida la finca, va ser encarregat el projecte constructiu, i, finalment, l'any 2002, després de diferents problemes urbanístics, tots solucionats, va preparar-se el corresponent concurs per a la licitació de les obres, primer per al moviment de terres i després per a la construcció de l'esmentat centre, avui conegut com a «Brians II».

La pregunta, ja feta ara fa vuit mesos, però que crec que encara és vigent, és la mateixa: quines raons justifiquen el retard per a l'inici de les obres?

El president

Té la paraula l'honorable conseller de Justícia.

El conseller de Justícia (Sr. Josep M. Vallès i Casadevall)

President, comprovo una vegada més l'interès de la diputada de Gispert per escoltar el conseller de Justícia en aquest Ple. En canvi, comprovo el desinterès de la presidenta de la Comissió de Justícia, senyora de Gispert, per atendre la petició del conseller de comparèixer davant de la Comissió que ella presideix, una sol·licitud que vaig presentar fa més de quatre mesos i que encara no s'ha incorporat a l'ordre del dia de la Comissió.

No sé quines són les raons d'aquesta dilació, però mentre no es produeixi aquesta compareixença donaré una resposta escarida a la seva pregunta: el motiu primer i principal del retard és la imprevisió dels anteriors responsables del Departament de Justícia per resoldre aspectes importants d'un projecte de tanta envergadura.

El president

Té la paraula l'honorable diputada.

La Sra. de Gispert i Català

La pregunta que li he fet no s'adiu amb la seva resposta. Vostè, senyor conseller, ha demanat una compareixença i, com a presidenta de la Comissió, ja li contestarem, però avui no li pregunto com a presidenta de la Comissió, sinó com a diputada. Per tant, vostè no ha contestat i em torno a referir a la pregunta.

Ja fa catorze mesos que vostè és responsable del Departament de Justícia. Fa catorze mesos que té sobre la seva taula la licitació d'un projecte que ja es va adjudicar, unes obres que són molt urgents. Vostè s'ha passat catorze mesos criticant el Govern anterior i dient que no havíem fet cap plaça penitenciària en deu anys. Li hem posat sobre la taula un centre penitenciari nou, amb mil cinc-cents places, i fa catorze mesos que vostè no ha fet res. L'únic que fa és el que ha fet avui: criticar la gestió del Govern anterior, criticar si l'anterior responsable del Departament de Justícia, avui presidenta de la Comissió, no el cita a una compareixença, criticar si no hem fet això o no hem fet l'altre. Però vostè, en catorze mesos, no ha fet res de res, l'únic que ha fet és parlar, parlar i criticar. Però una obra que és de l'envergadura com és el centre penitenciari de Brians II no hi ha estat capaç ni d'aconseguir la llicència per tirar endavant les obres.

Avui fa catorze mesos, vostè encara no ha fet ni el moviment de terres, no ha tirat endavant cap obra en aquest centre, no ha fet res de res, i continua dient que la culpa és nostra. Escolti, senyor conseller, fa catorze mesos que és responsable, i amb aquesta responsabilitat no ha fet res, ni en aquest àmbit, ni en cap altre. Però avui parlem de presons. Quan vingui a la compareixença...

El president

Senyora diputada...

La Sra. de Gispert i Català

...ja ens explicarà el que vulgui, però avui no ha donat resposta a aquesta pregunta.

El president

Té la paraula l'honorable conseller.

El conseller de Justícia

Li detallaré la feina que quedava pendent per incompetència o per imprevisió i que ha retardat la constitució del dret de superfície i l'inici de les obres.

No s'havia delimitat ni segregat l'àrea afectada per una infraestructura com el TGV, que condicionava la superfície disponible per a Brians II. No s'havien redimit censos emfitèutics constituïts sobre algunes parcel·les pel mateix Govern de Convergència i Unió en una de les seves piruetes financeres; aquests censos impediex la constitució del dret de superfície. No s'havia previst la desviació d'un important conducte industrial de gas que travessava la finca, i no s'havia previst l'adquisició del terreny, necessari per a aquesta desviació, sense la qual no podien començar les obres. No s'havia obtingut de l'Ajuntament la llicència d'obres, ni per al moviment de terres ni per a l'inici de la construcció.

Aquests eren els deures pendents, senyora Gispert, jurídics i tècnics; implicaven altres administracions i altres actors amb els quals hem hagut de negociar i pactar.

Tot i així, l'obra no ha estat aturada. S'ha fet el moviment de terres, en contra del que vostè diu. El Govern finalment ha pogut autoritzar la constitució del dret de superfície, una vegada dissipades les dificultats jurídiques. Les obres estan en curs i esperem poder recuperar part del temps perdut.

L'aleshores consellera senyora Gispert va anunciar, l'any 98, l'adquisició de la finca de Can Brians. L'any 2003, al cap de cinc anys, va col·locar la primera pedra, potser pensant que això seria la solució màgica per a tota la feina pendent que jo he descrit. Voldria suposar que la consellera aleshores ignorava...

El president

Honorable conseller, s'ha acabat el temps.

El conseller de Justícia

...tot el que quedava pendent. I si no ho ignorava, no seria massa bo per a la seva reputació com a gestora.

El president

Gràcies. I abans de la següent pregunta, només fer un aclariment. En qualsevol cas, l'ordre del dia de les comissions és la mesa de cada comissió qui l'ha de fer, i per tant, el president, presidenta, secretari, secretària o vicepresident, vicepresidenta són els que tenen la responsabilitat de fer-la. En aquest sentit, és evident que les preguntes al Govern aquí no s'han de fer en condi-

ció de comissió o no comissió, sinó en condició de diputat, diputada, conseller, consellera.

Deixat això clar, és evident també que cada comissió... Perdoni, senyor conseller, deixi'm acabar. És evident que cada comissió té el seu ritme i que, en funció del corresponent diàleg entre els diversos grups parlamentaris, pot activar més o menys aquest ritme.

La següent pregunta la formula la senyora de Gispert un altre cop. Però el senyor conseller volia fer algun matís...

El conseller de Justícia

Per respecte a la Presidència prefereixo fer-lo en un altre moment.

Gràcies.

El president

Gràcies.

— Pregunta al Consell Executiu sobre quines són les raons per les quals els col·legis d'advocats no han signat el conveni sobre l'assistència jurídica gratuïta, i sobre l'increment econòmic proposat (tram. 310-00184/07)

Té la paraula, doncs, la senyora Núria de Gispert, per formular la següent pregunta.

La Sra. de Gispert i Català

Moltes gràcies, molt honorable president, i gràcies també pels aclariments, perquè a la Mesa de la Comissió de Justícia hi ha un diputat del seu Grup.

El maig del 2004 es dicta una resolució del Departament de Justícia que aprova els mòduls de compensació econòmica pel que fa a les actuacions professionals dels advocats. En aquesta Resolució s'estableixen també els sistemes de control per a una correcta aplicació dels fons públics. I s'estableixen uns criteris d'actuació, com ara la simplificació i l'agilitat del procediment. Es pren la decisió de fer pagaments mensuals, en comptes de trimestrals, del cent per cent, i rendiment de comptes també mensual. La norma entra en vigor el mes d'octubre i només es compleix un mes, perquè el mes de novembre ja no es paga el cent per cent, i avui encara deuen a molts col·legis d'advocats de Catalunya les retribucions del primer i segon trimestre del 2004.

També la meua pregunta va en la línia de saber si aquell acord que vostès van intentar signar amb els col·legis d'advocats l'any 2004 es va signar amb tots els col·legis o només es va signar amb uns quants, i per quines raons no es va signar amb tots.

El president

Té la paraula l'honorable conseller.

El conseller de Justícia

Senyor president, no és que em senti particularment motivat per aquest cos a cos dialèctic amb la diputada

de Gispert, però amb molt de gust li puc contestar que no em sento autoritzat ni representatiu del Consell de Col·legis per contestar sobre quins són els motius que van portar a aquest Consell a no signar un conveni amb el Departament sobre assistència jurídica gratuïta per a l'exercici 2004. Seria improcedent que jo interpretés ara les motivacions d'aquest Consell, de què no formo part. Em consta, però, que, malgrat l'acord en principi de tretze col·legis, sobre un total de catorze, a favor de signar el Conveni, la mecànica interna de presa de decisions del Consell va impedir la presa d'un acord favorable, i en absència del Conveni, s'ha anat aplicant la Resolució dictada pel conseller amb data 11 de maig del 2004.

El president

Té la paraula l'honorable diputada.

La Sra. de Gispert i Català

Honorable conseller, a mi em sorprèn aquest cos a cos que vostè diu. Jo crec que la funció dels diputats de l'oposició és controlar l'acció del Govern, i precisament tenim aquests moments, durant tres vegades al mes, per poder controlar l'acció del Govern. Si vostès, això ho consideren un afrontament, un cos a cos, doncs ho lamento, perquè penso que estan equivocats. D'alguna manera hem de controlar l'acció de Govern i aquesta és la fórmula i la manera que nosaltres tenim. Si vostè ho veu un cos a cos, ho lamento, però seguirem treballant d'aquesta manera.

La meua pregunta estava en la línia que vostè ara fa un any va dir que el primer que faria seria arribar a un acord amb els col·legis d'advocats, cosa que en algun moment el Govern anterior no havia aconseguit. Vostè tampoc ho ha aconseguit i per això li preguntava les raons o les justificacions que els col·legis d'advocats havien posat sobre la taula.

Un any després d'aquell acord amb alguns col·legis se sap que molts d'aquests col·legis signants, i els no signants també, no estan satisfets per la manera com s'ha portat a terme el torn d'ofici i l'assistència jurídica gratuïta, i la manera de gestionar aquesta nova fórmula que vostès van plantejar.

Jo li pregunto si les relacions amb els col·legis d'advocats són bones, si té en compte els problemes...

El president

Senyora diputada, s'ha acabat el temps.

La Sra. de Gispert i Català

...que han tingut durant tot aquest any, i si en el futur pensa solucionar aquests problemes.

El president

Senyora diputada, gràcies. Senyor conseller, té la paraula.

El conseller de Justícia

Algun aclariment en benefici de l'exactitud. Efectivament, en aquest moment s'estan negociant les disposi-

cions referides a l'exercici 2005, amb uns objectius que el Govern considera que són els que li corresponen: definir millor i actualitzar el tipus d'intervenció de mòdul dels professionals, que han anat canviant amb els canvis processals, amb els canvis de legislació. En segon lloc, un millor procés de justificació de les actuacions fetes, que durant l'etapa del Govern anterior –i sento haver-m'hi de referir altra vegada– era un procés de justificació, diguem-ho així, d'exactitud no massa completa. En tercer lloc, una més gran eficiència de la gestió del servei per part dels col·legis, per treure un més gran rendiment del diner públic que apliquem a aquest servei. I finalment una retribució –i no per ordre d'importància– més digna de les intervencions dels col·legiats en la mesura de les disponibilitats pressupostàries.

Recordo a la cambra l'increment accelerat de les demandes d'assistència jurídica gratuïta en els darrers anys. L'any 2003, últim exercici de la legislatura anterior, es van pressupostar 30 milions d'euros. Aquest any 2005, hi ha pressupostats gairebé 40 milions d'euros, un increment d'una tercera part en dos anys. I aquest increment ha de fer el Departament de Justícia particularment vigilant sobre l'aplicació dels recursos que hi dediquem, perquè es tracta d'una obligació de l'Administració que ha de ser feta, certament, en col·laboració amb els col·legis d'advocats i procuradors, però salvaguardant en tot moment...

El president

Honorable conseller...

El conseller de Justícia

...l'eficiència i la qualitat d'aquest servei.

Gràcies.

El president

Gràcies a vostè.

— Pregunta al Consell Executiu sobre l'activitat del Consell Català d'Associacions (tram. 310-00240/07)

Té la paraula l'illustre senyor Àlex Masllorens, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, per formular la següent pregunta.

El Sr. Masllorens i Escubés

Gràcies, senyor president. Senyor conseller de Justícia, es veu que la política d'aparador i de fer-se la foto en l'anterior Govern no es feia només amb les primeres pedres que a vegades es plantaven al mig d'un descampat i després no s'hi construïa res, i a més, com vostè ha dit, cinc anys després d'haver adquirit algun solar. Però també amb altres aspectes passava el mateix, per exemple, amb una qüestió com és la de les associacions, on hi havia també tota una retòrica d'una certa apropiació, en general, de tot el que envoltava el món de la societat civil i de l'associacionisme i del voluntariat, perquè es parlava molt que calia fer moltes accions de foment, etcètera, i una de les fórmules que es va trobar –no sé

si màgica— per donar suport al món de l'associacionisme va ser el Consell Català d'Associacions, que dit sigui de passada va ser també com una primera pedra enterrada sota terra, perquè un cop es va constituir no se li va demanar cap més acció, ni que actués en cap sentit.

Jo el que volia preguntar al Govern és de quina manera, en aquest moment, es té en compte aquest Consell i si es pensa que continuï actuant, i si l'han reunit més vegades que aquella primera famosa de la seva constitució.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula l'honorable conseller.

El conseller de Justícia

Gràcies, senyor president. El Govern de la Generalitat té la voluntat de fomentar l'associacionisme però sense intervencionismes ni clientelismes. En el registre d'associacions n'hi ha més de quaranta mil d'inscrites. En compliment d'aquest objectiu, el Departament ha pres accions per reanimar, per reactivar les funcions d'aquest Consell que vostè esmentava, creat l'any 99 però que s'havia mantingut en una certa hibernació, per dir-ho també en tons eufemístics.

Aquest Consell té una composició variada i un punt heterogeni, atesa la diversitat d'entitats associatives. L'hem reunit —el mes passat va tornar-se a reunir— per concertar activitats d'interès comú en pro de l'associacionisme i de la seva gestió. Des de la Direcció General competent també estem impulsant actuacions combinades amb altres departaments de la Generalitat, amb el Departament de Benestar i Família, de Relacions Institucionals i Participació Ciutadana i amb el Departament de la Presidència, en què està adscrita la Secretaria de la Joventut, per actuar de manera concertada en la millora de l'activitat d'aquestes entitats i del suport que l'Administració els pot prestar.

En aquestes reunions s'han identificat alguns objectius més precisos, per exemple actualitzar i combinar les dades inscrites en els diferents registres que mantenen els departaments de la Generalitat, per poder després realitzar una acció més a fons en el món associatiu de Catalunya; definir i activar també un pla d'associacionisme que no havia arribat a tenir un impacte clar en la vida associativa, i crear canals de comunicació més àgils, entre departaments i associacions, en la definició d'un portal de l'associacionisme que aglutini tota la informació administrativa útil per a les entitats.

La Direcció General ha gestionat també la col·laboració del Centre d'Estudis per a la realització d'un postgrau d'experts en associacions, fundacions i organitzacions del tercer sector, que organitza la Universitat Autònoma, col·laborant en la formació d'experts que gestionen entitats d'aquest tercer sector.

Pensem que amb aquestes i altres iniciatives del nostre Departament i d'altres departaments del Govern de la Generalitat estem activant les eines d'una col·laboració

no intervencionista, no clientelar amb el teixit associatiu del país.

El president

Gràcies, senyor conseller.

— **Pregunta al Consell Executiu sobre la construcció de residències per a gent gran a les comarques de la Catalunya central (tram. 310-00251/07)**

Doncs, la següent pregunta, la formula l'il·lustre senyor Joan Roma, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi.

El Sr. Roma i Cunill

Gràcies, senyor president. Bé, a la Catalunya central, com en tants altres indrets de la Catalunya interior, el progressiu envelliment de la població fa que molts ajuntaments es plantegin la construcció de residències per a la tercera edat o, aquells que ja en tenen, que se'n plantegin l'ampliació. Això ha donat peu en els darrers anys a una certa competició i també a un cert interrogant respecte a si algunes de les iniciatives de construcció o d'ampliació poden tenir viabilitat econòmica, perquè tots sabem que molts dels jubilats d'aquests indrets..., molts d'ells provenen del sector tèxtil, per tant, amb jubilacions baixes, i que, per tant, difícilment podrien pagar els imports que les residències privades ofereixen; de manera que, per tant, l'existència de residències per a la tercera edat públiques és molt més indispensable que en altres indrets de Catalunya.

Fins ara no hi ha hagut una programació, una planificació, de..., a cada comarca quines places li corresponrien de nova construcció, quins convenis haurien d'existir per fer el manteniment d'aquestes places..., en fi, en definitiva, una mica, planificar, programar les necessitats de cada comarca, no en funció de les iniciatives o dels projectes que tinguin uns ajuntaments determinats, sinó realment de les obligacions o de les necessitats de la població.

Per tant, honorable senyora consellera, la pregunta seria: quin és el capteniment del seu Departament respecte a la necessitat o a les inversions, i, per tant, el destí de diners que pot tenir respecte a les peticions que hi ha a la Catalunya central de construcció o ampliació de noves residències de la tercera edat.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula l'honorable consellera de Benestar i Família, senyora Anna Simó.

La consellera de Benestar i Família (Sra. Anna Simó i Castelló)

Moltes gràcies, senyor president. Senyor diputat, com molt bé vostè ha dit, el creixement de serveis necessaris a Catalunya, d'ampliació de cobertures, especialment els que impliquen una despesa pública forta, una

inversió forta, i la despesa corrent que se'n deriva, s'han de planificar convenientment per garantir l'equitat, l'equilibri territorial, la sostenibilitat d'aquest equipaments, i, des d'una perspectiva de país, atenent al rigor que se'ns suposa com a organisme públic que hem de vetllar per planificar i per fer-ho des de la demanda i no pas des de l'oferta. Sí que existeix un instrument de planificació que incorpora en la seva elaboració elements d'anàlisi de la població destinatària de serveis, els serveis existents, l'evolució demogràfica esperada per als propers anys i els canvis socials previsibles, el PAS..., però no segons necessitats comarcals i regionals de cobertura.

El Departament de Benestar, com ja he dit en més d'una ocasió, hem acabat la programació territorial dels serveis socials especialitzats, entre els quals hi ha els d'atenció residencial i atenció diürna a la gent gran, i ara estem acabant de perfilar el pla territorialitzat d'inversions corresponent a aquesta programació territorial.

En aquest pla territorialitzat d'inversions que estem acabant de fer per a tota la legislatura i en conseqüència també a la legislatura següent, òbviament que es recollirà la programació plurianual d'inversió i de despesa corrent consegüent de construcció i col·laboració de places de residències i centres de dia per a gent gran a les comarques de la Catalunya central. Un cop acabat, aquest pla d'inversions, de perfilar, doncs, es continuaran tancant les gestions amb el món local per fer possible aquestes inversions.

Jo, ara per ara, el que li puc avançar són les previsions ja tancades i en curs pel que fa a la construcció o ampliació d'equipaments residencials per a la gent gran a les comarques corresponents als serveis socials de la Catalunya central, de les comarques centrals.

En el cas de l'Anoia, hi ha prevista la construcció d'una residència i l'ampliació d'una altra a càrrec del que és el capítol 7, és a dir, transferències de capital i l'increment de places col·laboradores sobre equipaments ja existents que no són de titularitat de la Generalitat.

Al Bages hi ha prevista l'ampliació i l'adequació de quatre equipaments també per transferències...

El president

Honorable consellera...

La consellera de Benestar i Família

...i construcció d'habitatges tutelats amb inversió pròpia...

El president

S'ha acabat el temps.

La consellera de Benestar i Família

...i quedo a la seva disposició per ampliar-li la informació.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies.

Pregunta al Consell Executiu sobre quines gestions ha fet per a la promoció exterior de la cultura catalana (tram. 310-00253/07)

Doncs, la següent pregunta, la formula l'il·lustre senyor Francesc Xavier Boya, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi.

El Sr. Boya i Alós

Gràcies, senyor president. Honorable consellera, en aquests últims mesos han succeït tota una sèrie d'esdeveniments internacionals, els quals, doncs, han incidit en la projecció exterior de la cultura catalana, i aquest matí mateix, doncs, el conseller en cap ens esmentava els últims acords referits a temes de televisió amb les Illes Balears.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident segon el substitueix en la direcció del debat.)

En tot cas, el nostre Grup, honorable consellera, voldria conèixer quina és la valoració que vostè en fa, i el seu Departament, d'aquestes actuacions, del foment en el foment i la promoció de la cultura catalana a l'exterior. I en aquest sentit voldríem, també, si és possible, que ens valorés quina és, diguem-ne, l'actitud i l'eficiència dels instruments amb què compta el Govern per fer possible aquesta projecció, i també saber, si el curt temps de què disposarà li dóna temps, quins són els projectes de futur que té en aquest àmbit.

Gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula l'honorable consellera de Cultura.

La consellera de Cultura (Sra. Caterina Mieras i Barceló)

Gràcies, senyor diputat. Bé. Crec que ja hem parlat i s'ha parlat àmpliament, doncs, del que va suposar per a la projecció exterior de la llengua i la cultura catalana el 2004, doncs, la participació de Catalunya com a cultura convidada a la Fira Internacional del Llibre de Guadalajara. No en parlaré més, perquè crec que se n'ha parlat àmpliament.

Sí que voldria, doncs, ressaltar un fet també molt important del 2004, que crec que és molt important i que potser, doncs, no ha tingut la..., diríem que no s'ha comunicat prou, que és la signatura del conveni amb l'Institut Cervantes, el proppassat 13 de setembre, perquè aquest conveni ha obert les portes al fet que l'Institut Ramon Llull pugui fer projecció exterior de la nostra cultura als quaranta-quatre centres que l'Institut Cervantes té repartits arreu del món.

Però hem de seguir treballant, i, per tant, li voldria explicar quins són els reptes que ens hem marcat per al 2005 en matèria de promoció i projecció exterior de la cultura catalana. Jo marcaria tres blocs: primer, la col·laboració amb altres comunitats autònomes de parla no catalana; en el segon bloc, l'elaboració amb altres comunitats autònomes de parla catalana en el marc de l'Euroregió, i, després, la presència a grans esdeveni-

ments internacionals d'una manera activa i receptiva. Aquesta presència, fonamentalment, a través de l'Institut Ramon Llull.

Pel que fa a la col·laboració amb comunitats autònomes de parla no catalana, li avanço que ja s'ha signat un conveni genèric amb la Comunitat de Madrid per tal de vetllar per la promoció, difusió i foment de les activitats dels diversos sectors culturals de les dues comunitats. I, en aquest sentit, també estem treballant, ja, amb comunitats per establir convenis, amb les comunitats d'Andalusia, Aragó, Castella - la Manxa, Extremadura i País Basc.

Pel que fa als països de parla catalana, i dintre del marc de l'Euroregió, ja hem signat un acord amb el Govern de les Illes Balears.

I, per acabar, li mencionaré tots els projectes on tenim prevista la nostra presència i participació durant l'any 2005.

En primer lloc, i com a fet molt important, tornarem a ser aquest mes d'octubre a la Fira Internacional del Llibre de Frankfurt, i estem treballant amb la perspectiva que la cultura catalana sigui la convidada d'honor a l'edició de l'any 2007. Quan aquest aspecte s'hagi decidit, farem confluïr la nostra participació a la Fira amb la celebració de l'Any de la Cultura Catalana a Alemanya. Serem presents a la Biennal de Venècia, mostra de l'artista Antoni Muntadas...

El vicepresident segon

Senyora consellera...

La consellera de Cultura

...i, en qualsevol cas, doncs, també li faré avinent tot el seguit d'activitats previstes pel Ramon Llull.

Gràcies.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, senyora consellera. Vol repreguntar el senyor diputat? (*Pausa.*) Moltes gràcies.

— Pregunta al Consell Executiu sobre quina opinió li mereix al conseller de Justícia la gestió del torn d'ofici del Consell de Col·legis d'Advocats i dels col·legis que en formen part (tram. 310-00254/07)

La següent pregunta és la que formularà la diputada il·lustre senyora Lúcia Santos al conseller de Justícia, sobre l'opinió que li mereix al conseller la gestió del torn d'ofici del Consell de Col·legis d'Advocats i dels col·legis que en formen part.

La Sra. Santos i Arnau

Moltes gràcies, senyor president. Amb la vènia, i molt ràpidament, perquè em temo que estem quasi, quasi fora de termini... D'alguna manera, les respostes que l'honorable senyor conseller ha donat a l'anterior intervingent, la senyora Núria de Gispert, podrien satisfer en part la pregunta que volia formular.

Per tant, em concreto molt a la pregunta que ja apareix escrita: quina és l'opinió que li mereix, a l'honorable senyor conseller, la gestió del torn d'ofici que fan els col·legis d'advocats de Catalunya, tenint en compte el gran volum de diners públics que això suposa i el volum, també, de serveis que cal atendre amb aquests diners. Res més.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, senyora diputada. Té la paraula l'honorable conseller de Justícia.

El conseller de Justícia

Moltes gràcies, senyor president. La valoració que fa el Departament de l'actuació dels col·legis d'advocats i procuradors, que són els gestors del servei, és globalment positiva. Pot haver-hi alguna cosa que sigui perfectible, perquè en aquest món tot és perfectible, però la valoració és globalment positiva.

Ara bé, hi ha canvis necessaris, que s'han hagut d'anar introduint i que encara resten per introduir, canvis necessaris en la forma de computar les actuacions i les intervencions dels professionals, canvis en les formes de justificar documentalment aquestes intervencions. Per arribar a acords sobre això el Departament i els col·legis estan cooperant en una comissió mixta d'assistència jurídica gratuïta que revisa la situació actual i recomana modificacions. Per exemple, és molt important i necessari que les últimes reformes legislatives i processals siguin incorporades. És el cas de la Llei de violència domèstica o de tot el que deriva de la regulació de la immigració que han generat un contingent molt important de demandes d'assistència jurídica gratuïta.

Puc manifestar a la cambra que la disposició dels col·legis, dels dos consells de col·legis, és favorable a aquesta revisió. Estem treballant conjuntament per estipular les bases d'un conveni nou, des de la perspectiva, per part del Departament de Justícia, que és la nostra obligació millorar aquest servei, al qual tenen dret els ciutadans que no tenen recursos econòmics, però també que és la nostra obligació controlar l'Administració d'aquests fons, aquests fons que, com he dit abans, han anat *in crescendo* en els darrers exercicis d'una manera exponencial. Només perquè tingui una xifra, les actuacions en assistència jurídica gratuïta de l'any 2004 eren gairebé tres-centes mil a tot Catalunya. Estem parlant d'un contingent molt, molt important.

Penso que el Departament està fent el que ha de fer, defensar l'interès general, atenent els interessos particulars legítims que expressen els col·legis i posant fre en aquella defensa de pressions que són menys justificables o gens justificables.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, honorable conseller. Vol repreguntar la senyora diputada? (*Pausa.*) Moltes gràcies.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la reforma del sistema sanitari de Catalunya (tram. 302-00100/07)

Doncs, exhaurit aquest punt de l'ordre del dia, substanciarem el vuitè, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la reforma del sistema sanitari de Catalunya. Aquesta Moció ha estat presentada pel Grup Parlamentari Popular de Catalunya, i, per exposar-la, té la paraula l'il·lustre senyor diputat Joan López.

El Sr. López Alegre

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, la setmana passada van haver-hi dues interpellacions fetes pel Grup Parlamentari de Convergència i pel Grup en el qual ara m'honoro intervenir en aquesta sala. Hi ha hagut també una intervenció, avui, a pregunta del Grup d'Iniciativa del molt honorable president de la Generalitat, a més d'una presentació que es va fer per part del mateix Govern i de la consellera Geli, sobre el treball a la Comissió d'Experts. I crec que en aquests moments totes les forces polítiques tenim un convenciment bastant unànim sobre la necessitat d'arribar a un acord sobre el que són tant el finançament com la gestió de la sanitat, amb dos objectius que són, espero, clars i compartits per tothom: un, el de frenar el dèficit, l'endeutament, i, per tant, el forat econòmic que representa la gestió sanitària a Catalunya, i, l'altre, el de millorar la qualitat assistencial que hem de brindar a totes les persones que viuen aquí al nostre país.

En aquest marc d'aquest gran acord, nosaltres, que som una força a l'oposició i que, per tant, doncs, tenim l'obligació de marcar i de donar explicacions al Govern i, a la vegada, de posar de manifest allò en què estem d'acord i aquells temes en els quals podem tenir major discrepància, en aquesta Moció subsegüent de la interpellació feta a la consellera hem volgut deixar de costat aquells temes que puguin ser més polèmics per als grups del Govern, en nom d'avançar en aquest gran acord en el qual tots ens hem convidat a poder-nos trobar. I tots en refereixo no només a forces polítiques, perquè de poc valdria un acord en què només participessin forces polítiques, sinó també tots els professionals i sectors implicats en aquest sector.

I, com els deia, amb vista a arribar a un acord i anar avançant en positiu en aquest camp tan important, tant a nivell assistencial, com a nivell social, com a nivell econòmic, hem volgut deixar de costat en aquesta Moció aquells temes que puguin generar més polèmica i que hem pogut llegir aquests dies en els mitjans de comunicació, que eren elements de crítica que des del mateix sector arribaven al Govern. Em refereixo, per exemple, a les queixes fetes pel Col·legi de Farmacèutics, que nosaltres compartim però que no hem volgut integrar en aquesta Moció amb vista a arribar a un consens; a les crítiques fetes pels metges en l'àmbit de la primària, crítiques que nosaltres també compartim però que, com dic, tampoc hem volgut integrar en aquesta Moció, i hem volgut centrar molt més la Moció en temes que creiem que en gran mesura, en un per-

centatge molt ampli, han de merèixer la consideració de tothom.

Té, per tant, aquesta Moció, dos objectius: un, que, com vàrem dir des del primer dia i com vàrem dir a l'honorable consellera, el Partit Popular vol ser des del primer moment un actor clau, actiu i important a la recerca d'aquest acord, aportant-hi les seves idees i les seves propostes, i el segon –per què no també dir-ho?–, el de posar sobre la taula alguns temes que –perquè cada u representa el que representa i té la visió diferent de les coses– puguin ser també elements de debat, que des d'un bon primer moment volem deixar sobre la taula.

El punt número 1, creiem que tots el compartiran: és la necessitat, com dic, d'arribar a un gran acord en què tothom participi.

El punt número 2 té a veure amb les reivindicacions que s'han de fer al Govern central; no totes elles han de ser de caràcter merament comptable, sinó que algunes d'elles poden ser de caràcter de gestió, que poden beneficiar la sanitat a Catalunya: la reducció de l'IVA suportat pel sector sanitari –vostès saben que el sector sanitari ha de pagar IVA, però en canvi no emet IVA, amb la qual cosa aquí hi ha un perjudici econòmic evident–; la cessió patrimonial dels edificis que a dia d'avui gestiona l'ICS, que segueixen sent encara propietat..., no pas de la Generalitat –i aquest és un tema que la mateixa consellera va reconèixer en la seva intervenció, en què coincidia amb nosaltres, just ara fa vuit dies–, o bé la reintroducció de la desgravació en l'IRPF dels pagaments que es fan a mútues sanitàries –atès que Catalunya és un país especialment en això i on un de cada cinc catalans té una mútua, això serveix per alleugerir la situació en el sistema públic sanitari, i, per tant, ens beneficiaria.

Un tema important –i amb això pràcticament acabaré– és el tema de l'Agència d'Informació de la Salut. El document dels experts creiem que no deixa prou clara la total independència d'aquesta Agència, qüestió, per nosaltres, que és clau. I aquí suposem que sí que pot haver-hi més debat i polèmica; estem oberts a parlar-ne.

I els dos últims punts són els que fan referència al desenvolupament de la LOSC –molts dels temes de què es parla en el document dels experts, senzillament desenvolupant la LOSC, com diem en aquest punt 4, queden absolutament resolts– i a l'obertura de la XHUP fent adjudicacions de serveis per principis merament de competència i de concurrència en concurs, que poden introduir elements d'estalvi i de millor racionalització de la despesa i d'adjudicació de recursos.

Per tant, amb la voluntat de treballar plegats en la recerca d'aquest acord que resolgui aquests dos temes, finançament i qualitat assistencial, hem presentat aquesta Moció subsegüent a la interpellació.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. El Grup Parlamentari de Convergència i Unió ha presentat esmena en aquesta Moció. Per exposar aquesta esmena i el posicionament respecte a la Moció, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Francesc Sancho.

El Sr. Sancho i Serena

Gràcies, senyor president. De fet, nosaltres també tenim una altra moció que substanciarem immediatament després, en el pròxim punt de l'ordre del dia, però em sembla que anem pel mateix camí, l'illustre diputat del Partit Popular i la nostra Moció van una mica pel mateix camí. De fet, ho ha dit; és a dir, en sanitat estem avançant cap a la possibilitat d'un gran acord, però també estem ficant damunt de la taula una sèrie de qüestions que em sembla que és important ficar-les exactament en el seu lloc.

La nostra esmena és molt, molt precisa, i precisament vol deixar alguna cosa en el seu lloc. Mirin, si alguna crítica ha tingut la proposició o les propostes de la comissió d'experts és que són inconcretes. I si alguna cosa jo he sentit per aquí que té molt de sentit i que realment fica les coses en el seu lloc és que probablement desenvolupant la Llei d'ordenació, desenvolupant la LOSC, faríem moltes de les coses que avui proposen els experts. Els experts no ens diuen res que no haguéssim dit al llarg de tot el període anterior, que no haguéssim dit en les compareixences de la consellera a la Comissió, i, per tant, la nostra esmena va en aquest camí.

Simplement, el que demanem al diputat del Partit Popular és que, en el punt quart, on diu: «El Parlament de Catalunya insta el Consell a aplicar totes les mesures previstes en la Llei d'ordenació sanitària de Catalunya pendents de desenvolupar amb relació a la introducció de mesures de transparència», simplement li demanem suprimir la frase «amb relació a la introducció de mesures de transparència». Home, per què? Doncs, perquè la LOSC va molt més enllà que això, no?: no només facilita mesures de transparència, sinó que també pot facilitar mesures de descentralització en la mateixa línia que diu la conselleria. Per tant, val la pena, doncs, fer i deixar damunt de la taula..., instar que desenvolupin o continuïn desenvolupant la LOSC, perquè això ens permet avançar en el nostre sistema sanitari.

Jo anuncio en aquest moment que la nostra votació seria favorable, però aquest matís ens sembla que és important, perquè és ficar la LOSC en el centre la discussió, i a nosaltres ens sembla que això és important.

Gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. Per fixar la posició del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula la il·lustre senyora diputada Carme Valls.

La Sra. Valls i Llobet

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, bé, estem d'acord –i em sembla que la consellera ho va deixar ben clar– que en els temes profunds del finançament, la sostenibilitat, la qualitat del sistema sanitari català, haurem d'arribar a un acord, haurem d'arribar a un pacte, perquè es pugui treballar d'una forma consensuada. Però també ens sorprèn que ara comencem a presentar algun tipus de mocions que no deixen de ser parcials, encara que amb voluntat de voler tenir una visió de conjunt, i, en canvi, durant els vuit anys anteriors es van negar a donar recolzament a altres

mesures que també pretenien pactar-se. Recordo precisament la que va presentar aquesta diputada sobre el control dels aliments i la dioxina i la qualitat dels aliments, que va ser votada sempre en contra, quan també pretenia buscar una..., saber anar on... Els pactes, els acords, s'han de buscar amb un objectiu, amb una finalitat, i és la finalitat de millorar la qualitat –vostè ho ha dit–, de millorar la sostenibilitat, però són molts els interrogants que es plantegen per fer sostenible el sistema sanitari.

Ens haurem de plantejar segurament tots els punts que vostè diu, i molts d'altres. Perquè vostè planteja a vegades desgravacions i rebaixes, com si fos possible oferir un bon servei a tota la població, amb equitat, amb justícia, reduint el diner públic invertit. Més aviat creiem que s'haurà d'augmentar el diner públic, no pas reduir-lo. En la seva intervenció i en la seva interpellació, vostè va dir que a vegades *la cabra tira al monte*, no?, i parlava de les reduccions d'impostos. Miri, vostè també tendeix a dir que reduint les inversions en serveis públics és quan podem tenir més qualitat per a tothom, o, si no, ens ve a dir: «Doncs, mira, que tothom s'espavili.» Aquesta no és la nostra posició. Nosaltres creiem que hem de voler cada vegada una equitat més gran, reduir les desigualtats en salut a Catalunya, intentar negociar per augmentar precisament els recursos, que han quedat minsos respecte al producte interior brut...

I, respecte a la cessió, hi estem totalment d'acord, patrimonial, dels hospitals de referència, i en això està treballant la consellera des del començament d'aquesta legislatura.

I també ens sorprèn l'interès actual a fer aquest traspàs, quan en aquest sentit en els vuit anys anteriors no es va fer re; però benvingudes siguin totes les ajudes, perquè ara les necessitem. Evidentment que és un patrimoni que ha de quedar, tant la Vall d'Hebron com l'Hospital de Bellvitge, formant part del patrimoni de Catalunya.

La petició d'informació i més transparència, és evident, és una reivindicació del programa polític del nostre Grup, Socialistes - Ciutadans pel Canvi, i que posem en pràctica cada dia a la major velocitat. Si no, vegi com les respostes de la conselleria són molt més ràpides que en la legislatura anterior i que tres vegades ja hem sigut citats a parlar amb la conselleria tots els grups parlamentaris, sobre llistes d'espera, sobre drogoaddicció, i també les sis compareixences que ha fet ja la consellera en aquest Parlament. Per tant, jo crec que hi ha aquesta voluntat de transparència, que l'hem d'anar activant i que, com deia la consellera i avui ha repetit el president de Catalunya el senyor Pasqual Maragall, el 2004 ha sigut l'any del rigor; almenys no hem generat deute.

Per tant, d'ara hem d'instar el Govern a obrir la XHUP a moltes altres coses; vostè ho ha dit, diu: «la lliure concurrència, la capacitat de serveis, la qualitat, el preu d'oferta...» Però per què no parlem també de les necessitats? Perquè en un pacte de salut bé haurem de valorar les necessitats, no només la compra de serveis, sinó què necessitem, quins serveis necessitem. En l'anàlisi de la realitat és en el que ens haurem de posar d'acord, perquè sap vostè que els serveis que donem, com els

donem i amb quines prioritats afectarà també la sostenibilitat del sistema. I aquesta garantia de serveis, aquesta garantia de qualitat, aquesta garantia de drets de ciutadania a la salut no és només un interès econòmic de vendre i comprar. Ara ens haurem de tornar a plantejar si hem de fer amigdalectomies i no operar sords, o si hem d'operar quists pilonidals i no operar les morenes... Tot això, ja sap que ens ho haurem de tornar a plantejar.

I els pactes, per tant, no han de ser només per comprar i vendre, sinó que han de ser per trobar solucions, per trobar cura, per trobar millor prevenció, per promoure la salut de la població, i els pactes per situacions complexes no poden ser tan senzills com aquesta Moció que ens ofereix vostè. I, per tant, tot i volent, doncs, i tenint la voluntat, que li ho va dir la consellera, que hem de fer un pacte per la sanitat i per la salut a Catalunya, li he de dir que, la seva Moció, la hi votarem en contra.

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, il·lustre senyora diputada. En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula el diputat senyor Uriel Bertran.

El Sr. Bertran Arrué

Bé, moltes gràcies, senyor president. Vostè, senyor diputat, en la seva Moció ha fet referència al document que el grup d'experts ha presentat sobre la millora del finançament de la sanitat catalana, un document que vostè mateix ha reconegut o va reconèixer en la seva interpellació que és vast, que té moltíssimes propostes. I aquesta Moció que vostè presenta només en recull algunes, poques; de fet, és un poti-poti que vostè ha anat agafant d'aquest document i que no expressa ni tan sols una sensació global d'allò per a què aquest document ha de servir, i, al nostre entendre, pel nostre Partit, no aborda els principals problemes reals de finançament de la sanitat catalana.

Vostè ens parla de reduir l'IVA o recuperar la cessió patrimonial d'hospitals gestionats per l'ICS. Per nosaltres, molt més important seria parlar que es pagui el Fons de cohesió social, 38 milions d'euros, encara alguns d'ells pendents de l'etapa del Govern del Partit Popular a Madrid; que es pagui la despesa que els estrangers fan al sistema de salut català, 260 milions d'euros fixats per aquest document; que es compensin les despeses pels canvis demogràfics, per l'envelliment de la població; que s'incrementi la participació en els impostos de l'Estat... I, per tant, aquestes són mesures que no aborden el que és el nucli central del que ha de ser una millora del finançament de la sanitat catalana.

Respecte a la proposta que vostè fa de reintroducció de la desgravació en la declaració de l'IRPF per afiliació a mútues sanitàries, vostè l'ha justificat dient que, bé, com que al sistema, doncs, hi ha una alta pressió i està saturat, millor que els ciutadans s'agafin una assegurança privada i que ja no hi vagin, cosa que va cap a resoldre amb menys eficàcia el problema. I tampoc hi estem d'acord des d'una perspectiva ideològica. Per nosaltres, aquesta mesura significaria consolidar i perllongar un

sistema de salut dual: aquelles classes socials que poden accedir a una sanitat privada, que se la poden pagar, es beneficiarien d'uns serveis determinats, i, en canvi, aquells que no poden accedir a aquesta sanitat privada haurien d'estar en una sanitat pública merament assistencial. Perquè el que passaria, si s'aproves aquesta mesura, és que l'endemà vostè ens diria que s'han d'abaixar els impostos, perquè, com que els ciutadans ja es paguen o ja es poden pagar una sanitat privada, no és lògic que des de les administracions es cobrin determinats impostos per finançar una sanitat pública, amb la qual cosa encara reforçaríem aquesta sanitat dual que actualment ja existeix al nostre país, perquè un 20 per cent de la ciutadania té mútues i no ho fan per gust, perquè els agradi pagar, sinó que ho fan perquè el sistema està saturat. I s'han de buscar solucions estructurals i no merament conjunturals o per passar el temps, com la que vostè proposa.

I respecte al punt 4, on vostè parla que s'han d'introduir mesures de transparència, doncs, la veritat és que li agraïm des d'Esquerra Republicana de Catalunya que ens doni la raó. És a dir, nosaltres ja vam presentar unes mocions, que van ser recolzades pels tres grups que donen suport al Govern, on es proposaven mesures de transparència; el mateix document les recull, i, per tant, per nosaltres, tindria més credibilitat no només si ens escoltés atentament, sinó si hagués donat suport en el seu moment a aquella Moció.

Gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. En nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, té la paraula la il·lustre diputada senyora Dolors Comas.

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Gràcies, senyor president. Bé, en la Moció que presenta el Partit Popular se'ns planteja, en el primer punt, que el Departament de Salut presenti una proposta de reforma i finançament de la sanitat catalana, diu, «que serveixi de base a un pacte de futur de la sanitat de Catalunya» –i després em referiré al que segueix.

Bé, jo el que volia assenyalar és que tant el conseller Castells com la consellera Geli han assolit ja el compromís de presentar aquesta proposta de reforma i de finançament de la sanitat catalana, i, a més a més, ho han començat a fer. Ho han començat a fer a partir d'encarregar aquest informe a una comissió d'experts amb relació al finançament, i ho ha començat a fer, també, la consellera d'una altra manera: provocant debat social i polític sobre aquesta qüestió.

I aquí sí que ho volia també assenyalar: és a dir, evidentment que per portar endavant mesures de reforma d'un aspecte tan important com és el sistema sanitari es necessita el màxim consens polític i social, cosa que en els mateixos termes que està en la Moció no apareix. Diu que han de ser participants «les forces polítiques i els professionals del sector», oblidant tot el vessant social, és a dir, de tots els usuaris presents o potencials de la sanitat, que han de participar també en aquest debat.

Si una de les virtuts que ha tingut la consellera Geli ha sigut precisament aquesta: de provocar un debat social entorn a la sanitat, de vegades en qüestions tan polèmiques i que nosaltres no hi estem d'acord, com és la implantació de mesures de copagament, per exemple, però que han incitat una reflexió social més enllà de la política d'aquests temes.

Per tant, s'està ja en aquesta via, i a partir del què és l'informe de la..., d'aquests..., feta pel grup d'experts, evidentment, hi ha d'haver compromisos polítics, aplicació de mesures concretes, perquè, què ens està dient, bàsicament, aquest informe? Que, per una banda, es necessiten més ingressos i suggereix com, i ens diu «però també cal millor gestió», és a dir, estalviar, fer les coses millor, amb més racionalització.

I, la veritat, no veiem que en la Moció del Partit Popular aquestes dues qüestions es concretin de manera coherent, sinó que, en tot cas, hi han aspectes concrets i dispersos alguns dels quals nosaltres, almenys, no hi estem en absolut d'acord.

No estem d'acord amb la reducció de l'IVA, perquè, efectivament, que suposaria un estalvi, com deia el senyor diputat en la seva interpellació. Un estalvi, per a qui? Per als centres sanitaris, però un deixar de recaptar uns ingressos per part de les autoritats polítiques que els han de redistribuir millor, i, per tant, baixar impostos no és la millor manera de donar sostenibilitat al sector sanitari. Com estem absolutament en desacord amb la reintroducció de la desgravació en la declaració de l'IRPF per afiliacions mutuosanitàries. I, a veure, el mutualisme, que ha estat molt present a Catalunya i ha sigut molt important en moments en què la Seguretat Social no era un sistema que arribés a tothom, ha tingut un sentit, i ha sigut una taula de salvació moltes vegades per sectors populars.

I, per tant, cal entendre la presència del mutualisme. Ara, una cosa és entendre això i una altra és que, a través de fer mesures de..., sigui a través de la reintroducció de la desgravació o altres tipus de mesures, intentar, podríem dir, que les mútues sanitàries siguin una substitució d'allò que es fa en el sistema públic, doncs, a això, no hi estem d'acord.

Que siguin un complement per a aquells que vulguin és una qüestió, però tothom ha de trobar en el sistema sanitari, sense exclusions –sense exclusions, ha de trobar-la– la solució als problemes de salut, i, per tant, no ens sembla correcte. Com tampoc no estem d'acord amb l'últim punt.

Entenem que no són la lliure concurrència, capacitat de serveis, qualitat i preu d'oferta exclusivament els criteris que han de guiar els criteris de compra de serveis. Sobretot els objectius de salut i les necessitats són el que han de guiar els objectius del sistema sanitari i del seu funcionament.

Gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre senyora diputada. Per pronunciar-se sobre l'esmena presentada, té la paraula l'il·lustre senyor Joan López.

El Sr. López Alegre

Gràcies, senyor president. Considerem que l'esmena que ens presenta el Grup de Convergència i Unió és asenyada i una aportació positiva a la nostra proposta, i, per tant, l'acceptarem.

I dir tan sols, en trenta segons, amb el seu permís, tres coses molt ràpides: una, em queda molt clar, per part del Grup Socialista...

El vicepresident segon

No. Senyor diputat...

El Sr. López Alegre

...que diuen que no perquè...

El vicepresident segon

No..., no m'obri el debat una altra vegada de la Moció... És a dir, aquest és un torn per fixar posició sobre el posicionament...

El Sr. López Alegre

...queda clar...

El vicepresident segon

..si hi ha hagut algun element de matís...

El Sr. López Alegre

Accepto l'esmena –accepto l'esmena. I com que ara tenim la continuació del debat, no hi ha cap mena de problema.

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident segon

Li ho agraeixo... Li agraeixo, senyor diputat, la seva comprensió.

Doncs, cridaríem a votació respecte del text de la Moció amb l'acceptació de l'esmena. *(Pausa llarga.)*

(El president es reincorpora al seu lloc.)

El president

Posem, doncs, a votació la Moció subsegüent a la interpellació sobre la reforma del sistema sanitari de Catalunya, amb el benentès que s'ha acceptat l'esmena.

Comença la votació.

Aquesta Moció ha estat rebutjada per 50 vots a favor, 1 abstenció i 71 vots en contra.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el sistema sanitari català (tram. 302-00101/07)

El novè punt de l'ordre del dia és la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el sistema sanitari català, presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Té la paraula, per exposar-la, l'il·lustre senyor Francesc Sancho.

El Sr. Sancho i Serena

Gràcies, senyor president. Bona tarda, senyores i senyors diputats, es tracta, com ja saben, de la Moció subsegüent a la nostra interpellació sobre el sistema sanitari.

Ja els anuncio –els ho dic per endavant– que aquesta Moció vol ficar-los, a vostès, en una situació difícil: demanar-los que facin allò que tantes vegades ens han anunciat i no han fet. Vull ficar-los en la situació de governar. Els vull demanar que governin i que governin d'acord amb allò que vostès mateixos ens anunciaren, d'acord amb els seus anuncis i amb les seves pròpies conclusions.

Jo ja crec que ja no podem estar més en comissions, en estudis, en informes d'experts, ja no més intencions, ja és hora, després d'un any de governar: necessitem propostes, necessitem govern.

L'honorable consellera ho ha dit moltes vegades. I, de fet, avui ho ha dit, també, l'il·lustre diputat senyor Boda: tenim un bon sistema sanitari. I és així –és així. A la presentació del Dictamen dels experts dèiem, i ho dèiem repetidament, que tenim, i teníem –i tenim–, un bon catàleg de prestacions, un ample ventall de serveis. I és així.

També constatarem que la inversió *per capita* en salut era inferior aquí que a alguns dels països europeus que no donen tantes prestacions com donem nosaltres. I és així. Això és així: tenim un bon catàleg de serveis, amb una inversió *per capita* menor que molts dels que donen els mateixos serveis. Això és així.

L'altre dia, en la meua interpellació, durant la meua intervenció, se'm demanava des dels bancs que fes un discurs de més alçada. Jo vaig voler fer un discurs on entrava en temes concrets: en el col·lapse de la grip, en els plans de xoc, en les jubilacions, en el dia a dia. Se'm demanava una major alçada.

La veritat és que jo els deia que volíem marcar el que havia passat durant aquest any que va entre la compareixença de la consellera i el Dictamen de l'anomenada comissió d'experts de la sanitat. O el que heu donat..., l'ambient que tenim avui i l'ordre del dia de demà, és el mateix: el període de Govern que queda emmarcat entre el Fòrum i la crisi del Carmel, entre les grans promeses i les tristes realitats. L'any del tripartit. Jo ho volia emmarcar així.

En la primera compareixença de l'honorable consellera, com és costum, ens feien grans promeses. Ens feien un gran discurs: finançament, noves mesures, personal, grans reformes, grans canvis, un gran..., un gran canvi a la salut; és a dir, ens venien a dir «una altra salut és possible». Pareixia que parlàvem del Fòrum de la salut. I ens trobem, com sempre, que de les promeses passem a les llistes d'espera, més que mai, al col·lapse de la grip, més que mai, a una situació d'insatisfacció del personal, més que mai. Aquesta és la situació.

Però, deixin-me dir una cosa que avui ha planat en l'ambient d'aquest plenari: cada vegada que nosaltres denunciem això, ens contesten vostès amb l'herència. Cada vegada que nosaltres denunciem una manca de gestió concreta d'aquest govern, la seva resposta és la famosa herència.

Doncs, mirin, jo penso que aquest argument se'ls ha acabat; se'ls està acabant, perquè el gasten massa i perquè és fals. Per dues coses: perquè el gasten massa i perquè és fals. Fixin-se bé: només una reflexió que els vull fer aquí. Vostès es creuen que si l'herència, si el Govern de Convergència i Unió durant vint-i-tres anys no fora bona, i vostès ho saben, podrien haver anat pel món volent publicitar i fer un fòrum per canviar el món? Vostès no veuen que això és incoherent? Quan vostès fan aquestes grans propostes és perquè tenen una bona base per a fer-les, perquè l'herència és bona.

Quan vostès ens fan grans propostes de sanitat és perquè saben que la proposta és bona. Aquesta és la situació que tenim. Deixin-se d'herències!, deixin-se de discussions que no van enlloc! Avui vostès tenen l'obligació de governar, i és el que els reclamem. Els reclamem que governin. El seu problema no és l'herència. El seu problema és que no són capaços de gestionar el dia a dia, es passen la vida fent publicitat, llançant globus sonda, preocupant-se de l'efecte mediàtic, però no governen. I anem del Fòrum al Carmel, de les promeses a les llistes d'espera, dels experts a la grip, i no governen.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident segon el substitueix en la direcció del debat.)

La nostra Moció va en aquest camí: ficar-los en situació de governar perquè és la seva responsabilitat. I els ho fem amb una moció que segueix la llista del Dictamen dels experts, i els demanem que ens portin propostes concretes en aquest Parlament, perquè és el que toca.

Jo..., em sembla que ha arribat l'hora de fer-ho, que han de ser vostès humils i en lloc de les grans propostes i les grans promeses ja és hora de fer allò que la població demana: solucionar els problemes del dia a dia, perquè, si no, resulta que acaben no fent allò que el ciutadà necessita i demana. La nostra Moció va en aquest sentit. És una moció, però al mateix temps és una oferta, perquè el que fem és, precisament, seguir cada un dels punts que han dit...

El vicepresident segon

Senyor diputat...

El Sr. Sancho i Serena

...la comissió d'experts. Esperem que això es tradueixi en propostes concretes i en solucions concretes, que és el que demanda la ciutadania.

Només recordar-los una cosa: totes les propostes dels experts estan contingudes, quasi totes, en la LOSC i, per tant, em sembla que podrien recolzar la nostra Moció.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. Per fixar posició per part dels grups parlamentaris, atès que cap d'ells ha presentat esmenes en aquesta Moció, en primer lloc correspon fer-ho al Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, i té la paraula la il·lustre senyora diputada Carme Valls.

La Sra. Valls i Llobet

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, no pateixi, senyor Sancho, ja no en tenim d'herència. Miri, nosaltres aquest any hem ajustat els pressupostos per primera vegada, la consellera ja ho va anunciar, i en lloc d'acabar amb deute ara acabem bé. O sigui, els 300 milions d'euros que s'anaven acumulant any rere any ara això ja no passa, eh?, cap herència en aquest sentit. Perquè això també és governar: ajustar-se als pressupostos, gastar-s'ho bé i donar uns resultats. I per tant, vostè, com que ja va fer una interpellació en to apocalíptic i negativa –semblava que només veiés la part de l'ampolla mig buida–, ens fa una moció que, perdoni que li digui, però, és una moció que se'n diu de «perdigonada», no? Vostè ho vol tot, propostes concretes sobre tot, tot i tot.

Jo també, jo també ho vull tot, però, sap què passa? –i amb això coincidim que ho volem tot–, que les coses per construir-les s'han de construir de baix cap a dalt, i per tant, s'han de construir començant amb uns bons fonaments. I això és el que ja li va dir diverses vegades la consellera quan va venir, que totes aquestes anàlisis del grup d'experts, i la redacció de mesures que en surtin i quan el Govern acabi aquesta fase d'anàlisi i de propostes, vindrà aquí, al Parlament, i li farà les propostes concretes que en sortiran, no solament de la LOSC i de les mesures de la Comissió d'experts, sinó de molts altres estudis i treballs i de moltes altres propostes polítiques que es puguin fer.

És clar, si ara vostè ens diu: «No, ho vull tot.» Bé, doncs, fins i tot abans del que vostè diu en la seva Moció podrà tenir aquests resultats i propostes. I no pot dir que no se n'hagin fet de propostes concretes, perquè de sessions informatives a la Comissió de Política Social pel pla de xoc de primària, del d'infermeria, de les línies d'actuació del Departament en matèria de salut, en matèria de llistes d'espera, que n'hi ha una altra de demanada per emergències, escolti, se n'han fet. I s'ha fet una altra cosa que vostès no havien aconseguit: hem aconseguit el pacte, governem junts el sistema sanitari amb totes les associacions, les federacions de municipis que hi participen. Vostès també hi participen, és clar que sí. És clar que sí, per això ho hem aconseguit, i per això es governa. Quan s'aconsegueixen resultats es governa.

Aleshores, aquest pacte què ha aconseguit?, i es va signar ahir, eh? En aquest sentit, doncs, que el món local pugui participar en aquesta anàlisi que jo parlava abans –en els altres minuts que he tingut– de les necessitats del territori. Perquè per poder treballar i donar serveis s'ha de saber què es necessita, a quins territoris hi ha uns problemes determinats i a quins uns altres, i així es pot compartir la planificació territorial amb els ens municipals. I aquest és un èxit, jo crec que de la consellera, el fet d'haver aconseguit que en aquest any s'hagi pogut firmar aquest pacte amb totes les entitats municipals de Catalunya. I aquest és el pacte de «governem junts la sanitat», i com més propera sigui al Govern més fàcil serà protegir la salut de la població, més fàcil serà fer un bon treball en salut pública, que vostè sap era una de les assignatures pendents, i també en aquest espai sociosanitari on tenim tants problemes precisament per l'envelliment de la població per les malalties emergents que també es produeixen en la població, i perquè

volem donar més bon servei a totes les persones que tenen Alzheimer, o que tenen altres problemes de dependència, tot el que sigui unir aquests esforços amb els ens municipals ens servirà per tirar endavant.

Per tant, aquestes són les propostes que ja hi són, i aquesta és la manera que tenim de governar, eh? Nosaltres ens ajustem al que pressupostem, no acumulem dèficit, acabem l'any sense deute, donem servei cada vegada més proper a la població i, a més a més, haurem de fer sostenible tot el sistema en el futur i per això, segurament, haurem de fer un gran pacte per la salut a Catalunya, però això vindrà després que la consellera Geli i el conseller Castells ens facin les seves propostes en aquest Parlament.

Res més i moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre senyora diputada. En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Uriel Bertran.

El Sr. Bertran Arrué

Gràcies, senyor president. Senyor Sancho, vostè ha presentat una moció deliberadament provocadora per tal que no sigui aprovada. Ens diu que en dos mesos –en dos mesos–, seixanta dies, hem de presentar «propos-tes concretes sobre la millora del finançament sanitari, la millora de la qualitat i l'eficiència, el model de descentralització, el model organitzatiu i de gestió, l'atenció primària, els serveis especialitzats, els serveis socio-sanitaris, els professionals i la pràctica mèdica, la docència, la recerca i els centres educatius, el consum de medicaments, la salut pública, l'Institut Català de Salut, el Servei Català de Salut, la Xarxa Hospitalària d'Utilització Pública i la relació amb la medicina privada del sistema sanitari català». De debò que només li faltava demanar que presentéssim l'elixir de la llarga vida i la pedra filosofal perquè acabéssim de quadrar el cercle, perquè de veritat que el que demana és més propi d'alquimistes que de polítics, i per això li votarem en contra, perquè aquestes mocions que deliberadament es presenten per tal que no siguin aprovades, doncs, han de fer, han de complir el seu objectiu i, per tant, no serà aprovada en aquest Parlament.

Vostè vol que governem amb presses. I no ho farem. L'any 2004 ha estat l'any de l'anàlisi, ha estat l'any de l'avaluació, ha estat l'any de concretar els problemes que tenia el sistema de salut català, i l'any 2005 serà l'any de la concreció, de la concreció en totes les inversions en infraestructures que s'han fet, que són moltes: dinou centres d'atenció primària que s'inicien aquest any, gairebé 500 milions d'euros en inversions; es crearà l'agència de salut pública; s'està debatent tot el projecte de centralització, del qual n'és coneixedor perquè l'Associació de Municipis, a la qual el seu partit majoritàriament en forma part, hi està també compartint responsabilitats; és l'any que s'han començat a debatre per primera vegada les bases de concursos públics de manera seriosa; s'està afrontant amb transparència tota la qüestió de les llistes d'espera, que no és fàcil de resoldre, incrementant-se com es va incrementant i amb la proporció en què ho està fent, la població d'aquest país.

Durant tota la seva època, vostès són coresponsables d'una mala gestió, amb un deute desplaçat que ha arribat gairebé a 3.000 milions d'euros, amb contractes que acabaven concedint-se digitalment, senyor Sancho, i si vol anirem concretant, amb professionals desmotivats com els que ens hem trobat, amb una descapitalització de gairebé 900 milions d'euros de la majoria de centres hospitalaris del país.

Per tant, de debò, deixi'ns fer sense presses, deixi'ns fer amb debat, amb transparència. Si en dos mesos presentem tot això, li ben asseguro que molt poca gent podrà participar d'aquests processos, i el que més cal són processos participatius, i d'aquesta manera, realment, podrem consolidar aquest gran pacte de la sanitat catalana, que si vostè també hi vol participar, doncs, no ens digui que ho fem en dos mesos, perquè se suposa que vostè també hi voldrà dir la seva.

Per tot això no li aprovarem la Moció.

Gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. Correspon ara el torn al Grup Parlamentari Popular de Catalunya. Té la paraula l'illustre diputat senyor Joan López... Sí, per què em demana la paraula, senyor Sancho?

El Sr. Sancho i Serena

Per contradiccions, president.

El vicepresident segon

Per la part final, potser?

El Sr. Sancho i Serena

Sí.

El vicepresident segon

Té quinze segons.

El Sr. Sancho i Serena

Simplement, dos coses. És a dir, jo esperava que l'actitud de l'Associació Catalana de Municipis ens l'agraïssin per les ganes de col·laborar, no que ens la retraguessin. I en segon lloc, quan em diu lo de l'alquimista per proposar això, escolti jo només els demano que en dos mesos es presenti allò que diu la comissió d'experts del Parlament. Si s'ho llegixen bé, aquest és l'esperit, simplement. Això és fàcil de fer.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. El senyor Joan López té la paraula.

El Sr. López Alegre

Gràcies, senyor president. Per dir que nosaltres recolzarem la Moció, i per dir també que per un error d'inexperiència encara meva no he presentat a temps l'esmena que el Grup Parlamentari Popular volíem presentar i que consistia en què coincidim amb el termini

de dos mesos, que ens sembla suficient com perquè el Govern separi el gra de la palla del document d'experts i presenti quines són les seves prioritats, i el que volíem presentar com a esmena, que això ens sembla que en dos mesos no és una qüestió de pedra filosofal sinó que ens sembla que fins i tot aquell que estigui enrotllant els rotlles de les coves de la mar Morta tindria temps suficient per fer-ho amb tota la calma del món, sinó que el que enteníem, i sobre això volíem presentar l'esmena, que lamentem no haver pogut presentar, era que això servís com a base perquè en un termini d'un semestre poguéssim arribar a aquest acord sobre el finançament i gestió de la sanitat. I dèiem un semestre perquè això ens permetia incorporar totes les conclusions pactades sobre el treball presentat en dos mesos per al Govern als pressupostos de l'any que ve. Lamentem al Grup proponent de la Moció no haver-ho fet, i és realment culpa de la meua inexperiència com a diputat jove i amb poc temps en aquesta cambra.

Dir, ràpidament, que nosaltres recolzarem aquesta Moció, dir també que ens sembla que els grups del Govern tenen una mica..., o pateixen una mica la mateixa malaltia que la nena de *L'exorcista*, que se'ls ha quedat el cap cap endarrere, i sempre miren endarrere, i quan algú..., jo tinc un fill petit i quan tota l'estona mira endarrere el que li acaba passant és que se la fum contra la porta, i crec que una mica a vostès els està passant exactament el mateix: tenen tanta feina i tants problemes a dir el terroríficament malament que es vivia a Catalunya fins al dia que Pasqual Maragall es va convertir en president de la Generalitat, i tenen tanta feina a dir el terrible que és tot el que ens ha passat fins ara, que eren tots els desastres de l'univers centrats només a Catalunya, que després no tenen temps en dos mesos de llegir-se un document i fer un resum per ficar sobre la taula sobre el què és el que volem discutir, perquè al final, el que aquesta Moció demana –i per això nosaltres la recolzarem– és que vostès ens diguin quines són les bases que ens han de portar un consens.

És clar, quan el que se'ns diu és que nosaltres el que demanem, el Grup Parlamentari Popular, és reduir el diner públic, i no ho hem dit, difícilment es pot arribar a un consens, quasi que a un li vénen ganes de no fer d'oposició i de presentar com menys mocions millor, perquè quan més parlen, els grups que recolzen el Govern, més difícil ens posen, com a mínim a aquesta oposició –no sé si a l'altra–, arribar a qualsevol mena d'acord –d'acord amb vostès.

Li he de dir al senyor Bertran que, senyor Bertran, no estem parlant, quan es parla de mútues, de privatitzar la sanitat. Hauria de saber vostè que hi ha molts col·lectius professionals en aquest país que tenen l'opció lliure de triar entre la seva mútua o la cotització als autònoms, i ja seria el summum que vostè arribés a saber que, quan manaven els que ara vostès recolzen a Madrid o els que vostès recolzen aquí, molts professionals només podien tenir prestació sanitària afiliant-se a una mútua privada, i que va ser un Govern del PP, recolzat per Convergència, qui va obrir la porta que molts professionals d'aquest país poguessin accedir a una sanitat pública. Això no sé si és molt demanar-li que vostè, quan surt aquí i ens renya, com a mínim aquesta dada, absolutament gens important sobre què és el que ha fet el PP,

perquè tothom, treballi el que treballi, accedeixi a la sanitat pública, en tingui vostè aquest coneixement.

(El vicepresident primer substitueix el president en la direcció del debat.)

I dir finalment, també per acabar, al Grup d'Iniciativa, que compremem que ells no creguin en les reduccions de l'IVA i que ells creguin en la redistribució. No els esmentaré tots els premis Nobel que han parlat que amb més recaptació equival a rebaixa d'impostos i, per tant, amb serveis, amb menys diners perquè hi ha més gent que paga, però sí que els diré que hi ha algú més proper als grups que governen, que no pas al Grup del PP, per allò que és molt nacionalista, com el Xavier Sala Martín, que recolza i que creu que allà on es paga menys la gent acaba pagant més i per tant s'acaba tenint més diners al calaix. Suposo que vostès només es queden amb la part del discurs que els interessa, depèn de quines persones, i això tampoc ho podran entendre. Realment desitgem que, com no va passar a la nena de la pel·lícula, vostès donin la volta sencera, noranta graus, al seu cap, comencin a mirar endavant i pensin que al seu costat hi ha gent que té ganes d'arribar a acords amb vostès en benefici dels ciutadans de Catalunya perquè tinguin una bona sanitat.

Suposem que en la confrontació es viu més còmode. I sobretot –ja que hem començat parlant de coves–, a les catacumbes i tirant rocs contra l'oposició, no s'hi viu ja còmode, sinó tirat en un sofà.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor López. Té la paraula, en nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, la senyora Dolors Comas d'Argemir.

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Gràcies, senyor president. Bé, el senyor Sancho ha començat dient que ens posava en una situació difícil. La veritat, no. I ho dic perquè, a allò que ens planteja en aquesta Moció, no és difícil dir que no, per una raó –i a més és la mateixa que abans he expressat quan es tractava de comentar la Moció presentada pel Partit Popular–, i és que la mateixa consellera de Sanitat i el conseller d'Economia i Finances, el senyor Castells, i la senyora Geli, s'han compromès a fer això que vostè demana, i s'hi han compromès públicament, i ho han dit, i, per tant, per què hem d'instar que ho facin si ja s'han...? Si no ho fan dintre d'un temps raonable, doncs, és clar que aleshores els ho haurem d'instar des del Parlament, però no és gens difícil, eh?, per tant, dir que no a això, perquè ja s'ha expressat aquesta voluntat.

I, per altra banda, doncs, expressant el que diu la Moció..., simplement, el que diu, com vostè mateix ha assenyalat ara fa un moment, és que es prenguin mesures polítiques amb relació a l'Informe del grup d'experts, per ara dir-ho amb termes més..., per no citar tot el títol del grup d'experts.

I el que aquí s'exposa, doncs, en tot cas, doncs sí, són aspectes de l'índex que apareix en l'Informe que han presentat el grup d'experts, que evidentment implica una reflexió global amb relació al sistema sanitari. I per mi

no és cap problema que es digui; aquestes coses ja hi eren, a la LOSC, o algunes d'elles ja hi són, a la LOSC. Al revés, és una virtut; vol dir que encara ens serveix com a instrument de referència bàsic i com a instrument legal per a fer la política sanitària. I això està bé.

I, per tant, crec que això no és cap problema. Però, per altra banda, voler, en dos mesos, que es facin les propostes que en vint-i-tres anys, doncs, en fi..., com a mínim en els últims, no dic en els vint-i-tres, es podien haver fet també per part de l'anterior Govern... I ara no vull parlar d'herència. No ho faré –no ho faré. Però sí que vull dir que almenys en aquesta legislatura s'estan posant les bases per fer aquesta reflexió i per fer actuacions a fons amb relació al sistema sanitari, i tenim la LOSC com a punt de referència. I aquest informe és un bon instrument, i és un bon instrument per al debat polític i social –torno a insistir en el tema del debat polític i social–, a més a més, també, dels professionals.

I mentre s'estan posant aquestes qüestions, les coses no s'aturen. I això també ho volia dir. No és cert que no s'estigui governant. I no és cert que no s'estigui governant en els temes de salut. No és cert. S'han fet tota una sèrie de mesures, que s'hi podrà estar d'acord o no, i algunes s'han citat aquí. El tema de la jubilació. Es va fer... És a dir, des del punt de vista de procediment podríem discutir, i ja es va fer en aquest Parlament, si va ser la millor manera o no de fer-ho, però nosaltres estem d'acord que es procedís a la jubilació, per exemple.

O el tema que s'està abordant ara, polèmic també: normalitzar el règim horari dels professionals dels centres d'atenció primària. No s'havia de fer, això? Vostès no s'hi van atrevir mai –no s'hi van atrevir. No s'ha acabat la reforma de l'atenció primària des del punt de vista real. S'havia de fer –s'havia de fer. Que sorgeixin a partir d'aquí reaccions en contra d'això és normal, i vostès ho saben; quan es governa, al mateix temps, lògicament també hi ha resistències a modificar determinats estats de coses.

Però sí que sabem que això és necessari, perquè els equips d'atenció primària funcionin correctament i al complet. O no? O no és necessari, això? Ho hem vingut reclamant quan estàvem a l'oposició. S'està fent. Són mesures valentes, polèmiques, però no diguem que no s'està governant, eh?, no diguem que no s'està governant.

Com s'està posant fil a l'agulla a la descentralització del sistema sanitari amb la implicació dels municipis. O no s'està fent? I això ho volíem. I s'està fent i es portarà a terme a partir del consens de tots. I s'està revisant tot el tema del transport sanitari. Es crearà l'agència de salut pública, que s'hi està posant fil a l'agulla, també. Que no es digui que no es governa.

Per tant, a partir de tots aquests elements, però bàsicament pels inicials que he exposat, nosaltres votarem en contra d'aquesta Moció.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Comas.

Truquem per votació. Senyor Bertran, em demana la paraula... Per quin motiu, si us plau?

El Sr. Bertran Arrué

Per al·lusions del senyor López.

El vicepresident primer

Té trenta segons.

El Sr. Bertran Arrué

Sí. Només per a explicar-me. Vostè defensa que amb la doctrina de pagar menys impostos finalment s'acaba cobrant més. Això és el que ha portat els Estats Units al dèficit més elevat de la seva història: 500.000 milions de dòlars. I, per tant, no és veritat. No és veritat perquè les rendes més altes tendeixen a estalviar més, i, per tant, quan s'acumula superàvit en aquestes rendes es tendeix a estalviar més, i, en canvi, quan l'Estat exerceix un paper redistribuïdor s'incrementa la capacitat de consum de les rendes més baixes i s'incrementa l'ocupació, i això impulsa l'economia. Per tant, en tot cas, no és qüestió de situar-nos en un debat acadèmic, però l'evidència empírica és aquesta.

I, d'altra banda, jo no he parlat que pagar mútues signifiqui privatitzar el sistema de salut. Només he dit que incentivar el fet que la població, per manca d'un servei adient, es passi a pagar les mútues..., això implica que automàticament vostès ens demanen que es redueixin els impostos i això finalment acaba repercutint...

El vicepresident primer

Senyor Bertran, si us plau...

El Sr. Bertran Arrué

...en el fet que les prestacions en salut també es repercuteixen. I per això no hi podem estar d'acord.

El vicepresident primer

Si us plau, ja ha acabat el temps. Gràcies, senyor Bertran.

El senyor López demana la paraula... (*Veus de fons.*) Té trenta segons, també, si us plau.

El Sr. López Alegre

Me'n sobran vint. Senyor Bertran, hi han dos models: el nostre, consistent a abaixar els impostos però treure la seguretat social de la fallida i portar-la al superàvit, i el seu, que és el d'entrar a governar i el dia següent posar el recàrrec de la benzina perquè no tenen un altre sistema d'arreglar la sanitat catalana.

Gràcies.

(*Pausa llarga. El president es reincorpora al seu lloc.*)

El president

Posem, doncs, a votació, la Moció subsegüent a la interpellació sobre el sistema sanitari català.

Comença la votació.

Aquesta Moció ha estat rebutjada per 54 vots a favor i 72 en contra.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el suport al sector del cava (tram. 302-00102/07)

El desè punt de l'ordre del dia és la Moció subsegüent a la interpellació sobre el suport al sector del cava; presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula per exposar-la l'il·lustre senyor Joan Raventós.

(*Pausa. El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.*)

El vicepresident primer

Un moment, un moment, senyors... (*Remor de veus.*) Si us plau, senyores i senyors diputats... (*Pausa.*) Té la paraula, senyor Raventós.

El Sr. Raventós i Pujadó

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, avui anem a defensar una moció com a conseqüència d'una interpellació que vam fer no fa gaires dies com a conseqüència de tot el que va ser un esdeveniment de boicot al cava, com a conseqüència, valgui la redundància, d'unes declaracions d'un líder polític català, que van ser d'una extremada sensibilitat en alguns territoris..., a nivell d'Espanya, i que després van repercutir negativament, desastrosament, de cara al sector vitivinícola, concretament del sector del cava.

Avui no em referiré als fets, ni molt menys, perquè són coneguts per part de tothom, però sí que em referiré a les propostes que entenem, per part de Convergència i Unió, que fóra bo que tinguessin el recolzament de la cambra, a fi i efecte de pal·liar la situació en què en aquest moment el sector del vi i el cava es troba com a conseqüència d'aquest boicot.

I en aquest sentit hi han unes propostes que es recolliran en aquesta Moció, que espero i desitjo de la sensibilitat de tots vostès, a fi i efecte de donar-hi el propi recolzament.

En primera instància ens agradaria que s'adoptessin..., o s'avalués la situació del cava com a conseqüència de la seva evolució econòmica des de, per exemple, l'any 2000, que va tenir un esclat molt i molt fort com a conseqüència del canvi de mil·lenni, i situant-lo en l'etapa actual, en què les vendes havien tornat a un índex creixent i d'exportació molt considerable.

Ara tenim aquest boicot, que ha fet aflorar que arreu d'Espanya es fes cava, i ha sigut d'una gran dimensió i d'un gran coneixement que fora del Penedès també s'estava elaborant cava. Bé, com em deia un pagès: «Els polítics, si voleu fer-vos propaganda, us la pagueu, no ens la feu pagar als cavistes, als pagesos.» I penso que tenia moltíssima raó, aquest pagès.

Ens agradaria també, i en la Moció ho contemplem, que hi hagués una campanya de sensibilització del que ha de ser el consumidor. Aquí, moltes vegades, la consellera Tura ens recorda el tema de la tolerància zero. Jo recordaria que fóra bo, també, tenir una formació deu. Què vol dir? Home, doncs, el que Convergència i Unió

feia quan estava al Govern, que es donaven directrius perquè el consumidor sabés fins on podia beure i tenir una quota de no sobrepassar el límit que en aquest moment pot ser infringible quan es condueix, per exemple.

O ens agradaria, també, que..., una cosa molt i molt concreta, i senzilla, que ahir m'ho recordava l'alcalde de Sant Sadurní d'Anoia, i que s'havia aprovat aquí, al Parlament de Catalunya, i és donar recolzament a Sant Sadurní d'Anoia, capital del cava, perquè pogués acollir, en l'esmentada població, una seu que hauria de ser l'observatori dels vins escumosos, que permetés, també, a la vegada, reforçar la capitalitat del cava. Una cosa tan senzilla com aquesta, que es va aprovar, i que ningú més..., aquest Govern, que deu estar enfeinat amb altres coses, ho entenc, ningú més li ha dit res, a aquest alcalde d'aquesta vila.

Ens agradaria que s'impullessin les rutes del vi i del cava, allò que va fer Convergència i Unió i que en aquest moment aquest Govern ho té ben aturat, i que fins i tot el mateix conseller Huguet deia que anava per la comarca del Penedès i no n'havia vist cap, de ruta. És que anava llegint tot el dia el diari i no es fixava amb el paisatge, suposo.

Ens agradaria, també, una cosa tan senzilla com que vostès, des del Govern, poguessin demostrar, fer, que el registre de les vinyes del Penedès..., les poguéssim tenir d'una forma directa. I ja els emplaço que ho puguin fer en sis mesos. El que passa, que han canviat l'equip director que feia tot això, no sé per quines conveniències, i això resta ben aturat.

Ens agradaria, i per això també els ho proposem en la Moció, que fessin alguna cosa més, i per això vam proposar la taula interprofessional del vi i el cava, que es complissin els paràmetres de qualitat en el vi i en el raïm que puguin ser valorats adequadament.

Ens agradaria, també, que fossin respectuosos amb el Pla director de l'Alt Penedès, que s'està fent en aquest moment, que no vingués tutelat i dirigit des del Departament de Política Territorial i Obres Públiques, i que pogués ser el Pla director de l'Alt Penedès com el petit estatut per a aquella comarca, que no vingués amb retallades des del seu Departament.

Ens agradaria, finalment –ens agradaria, finalment–, que la gent de la comarca del Penedès, acostumats a aguantar glaçades, pedregades i fins i tot alguna o altra filloxera, no hagués de patir altres filloxeres com la que ha hagut de patir aquest Nadal i pogués albirar amb satisfacció el fet que no es vegin atemptats els seus interessos econòmics, fins i tot els seus interessos sentimentals.

Moltes gràcies, i en virtut d'això, confio en la seva benevolència i sensibilitat per aprovar aquesta Moció.

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Raventós. En nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'illustre senyor Roberto Labandera.

El Sr. Labandera Ganachipi

Gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats..., senyor Raventós, jo crec que el problema que té aquesta Moció és que no és una moció sobre el sector del cava ni del vi. Jo crec que és una moció que és una excusa. Al cava, hi ha un conflicte segurament enutjós, però del qual la persona o el polític implicat ja ha donat les seves excuses. Però vostè el que pretenia, i a més a més es veu en el tipus de moció, és fer tota una barreja de temes i de conceptes per fer una operació de desgast polític del Govern tripartit i jo diria que fins i tot de les forces que hi donem suport, però que, evidentment, no va al fons de la qüestió.

Jo voldria aprofitar per fer-li un repte –i aprofito que avui és amb nosaltres el conseller d'Agricultura, que no hi va poder ser en el moment de la interpellació a causa que acompanyava productors de Catalunya a la Fira de Berlín de productes agroalimentaris–, doncs, justament per fer un repte en profunditat. Si volem parlar del sector del vi i del cava, deixem de banda allò que hauria de ser el partidisme polític i fem un debat en profunditat, una discussió en profunditat que, no li nego, segurament és necessària, i no només per al producte, per a l'elaborador, sinó, com diu el diputat Paladella –que ell és una persona, a més a més, que en sap molt d'aquest tema, és el nostre portaveu en aquestes qüestions, i m'ho deia aquest matí en una reflexió–, em deia «no només el producte, sinó també el territori que el sustenta», el territori i la cadena, perquè vostè parla del problema dels elaboradors del cava, però parla poc, té una frase –que jo crec, a més a més, que és oportunista, senyor Raventós, però que no és profunda– sobre el segment més feble d'aquesta cadena, que són els viticultors, que tenen problemes reals. Problemes reals que hem d'ajudar a solucionar, però que no tenen, segurament, tots la solució en la solució del sector, sinó també en tot el territori.

I, per tant, jo l'emplaço, el meu Grup l'emplaça a fer un debat en profunditat allà on calgui sobre aquest sector, per discutir les polítiques des del Parlament, el suport que donem a les polítiques, un debat en amplitud amb la conselleria, evidentment, que ho ha de liderar, i també amb el sector. Per tant, jo no entraré en aquells elements que fan que vostè parla de sector del cava, però jo li diré algunes qüestions que trobo en la seva Moció i que crec que hauríem d'esbrinar clarament. L'Observatori de Vins Escumosos, l'Observatori europeu; a mi m'agradaria saber, senyor Raventós, el nivell de gestió de l'anterior Govern en aquesta matèria. Jo sé que hi ha una altra diputada o un altre diputat que es referirà en aquest tema, per això no m'hi estenc. Però crec que reclamar-ho ara quan es va fer ben poc requeriria almenys un cert exercici d'autocrítica en l'actitud en relació amb aquesta iniciativa, que és una bona iniciativa, i de la qual aquest Parlament ja s'ha pronunciat en comissió.

Un altre tema que vostè diu: les rutes del vi i del cava. Miri, diu: «aquelles que va fer Convergència»; en tot cas, el Govern de la Generalitat presidit per Convergència i Unió. Però jo li haig de recordar que les rutes del vi i del cava, senyor Raventós, van ser també iniciatives dels governs locals, d'ajuntaments i dels consells

comarcals, i que hi va haver suport del Govern de la Generalitat, però també hi van haver recursos europeus que es van gestionar per iniciar aquest tema. I li voldria recordar, i voldria recordar a la cambra, que també les ciutats i pobles del vi de Catalunya formen part d'una associació de ciutats del vi, l'Associació Espanyola de Ciutats del Vi, que, entre altres, va ser promoguda per l'Ajuntament de Vilafranca; una xarxa europea, que també treballa en aquest tema, i que, per tant, el món local mereix, senyor Raventós, un reconeixement en aquest camí.

Finalment, perquè no tinc més temps, jo diria que hi ha dues coses importants: un tema que vostè tracta sobre el tema del Penedès. El Penedès no és feble, senyor Raventós, el Penedès no està afeblit, el Penedès ha, en tot cas, de resoldre els conflictes i una crisi que el creixement de la regió primera i el creixement general de Catalunya està provocant. Per tant, aquesta història que el Govern de la Generalitat s'abstingui de pronunciar-se, no, no..., el Govern de la Generalitat volem que es manifesti sobre el futur del Penedès, conjuntament amb els penedesencs, amb iniciatives conjuntes, perquè nosaltres no estem aïllats, senyor Raventós, ni volem estar aïllats, ni vostè vol estar aïllat, vostè vol que el Penedès sigui una regió de primera fila de Catalunya. I aquesta és una passió que compartim, una vocació que compartim vostè i jo, que volem que el Penedès arribi al Parlament amb capacitat d'iniciativa, però no ha triat el millor camí. Per tant, el nostre Grup no donarà suport a aquesta Moció.

Gràcies, senyor president.

(Alguns aplaudiments en un sector de l'hemicicle.)

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Labandera. En nom del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Jordi Castells.

El Sr. Castells i Guasch

Gràcies, senyor president en funcions. Esquerra votarà que no a aquesta Moció presentada per al suport al sector del cava, per dos motius; un, per oportunista, i l'altre, per parcial. Oportunista, perquè arrenca d'uns fets promoguts per uns sectors de la ultradreta més rànica de l'Estat espanyol, en justificar un pronunciament que va tenir el nostre president en veure com, una vegada més, la maquinària de l'Estat ens anava en contra d'uns interessos legítims que teníem d'aspiracions, el nostre poble, de veure representats internacionalment per mitjà d'un esport tan nostrat com és l'hoquei sobre patins.

Molts diputats d'aquesta cambra vam sentir vergonya aliena sentint els seus arguments, senyor Raventós, l'altre dia aquí, en aquesta cambra. Quin poc sentit nacional la seva argumentació! Quina genuflexió! *(Remor de veus.)* I menys es podia esperar que vingués d'un grup que es diu... i jo crec que hi ha molta gent de bona fe que així ho és i així ho expressa, i per a ells tots els meus respectes, de venir de la formació que ve. Em recorda una formació que va existir a començaments del

segle passat, aquí, al nostre país, que era la Lliga, que només era nacionalista quan no li tocaven la butxaca.

Miri, jo comprenc aquí perquè a mi m'ho han reconegut, algun gran propietari del sector del cava, que encara es recorden que Esquerra Republicana va votar la Llei de contractes de conreu; això ens ho tenen gravat, la dreta té memòria i vostè li fa el joc.

No entendria, jo tinc un bon amic que és diputat a l'Assemblea Nacional Francesa, eh?, diputat d'una regió vinícola, i que digués al president de la República per què no entra a la Guerra de l'Iraq per evitar així el boicot del vi francès en un mercat tan important com els Estats Units. Creu que aquest argument seria un argument nacional? Doncs és similar al que vostè ens va proposar l'altre dia aquí, en aquesta cambra.

També es va precipitar en les valoracions. El dia 2 del mes que ve la DO es presenta, o el dia 3, és igual, farem balanç que tot sembla apuntar que l'increment del sector serà d'un 1 per cent. Però no s'enganyi, ahir em deien que una gran superfície del Baix Llobregat aquest any havia baixat un 2,5 per cent la venda de cava, i no crec que sigui, precisament, per aquests motius. I vostè ho ha dit molt bé, que hi va haver una repuntada els anys 2000, el 99 envers el 2000 pel tema del canvi de segle.

Per tant, és per això que aquesta Moció, en no comptar amb xifres definitives i per la raó de fons que la motiva, més que oportuna jo diria que és oportunista.

L'últim raonament, la problemàtica és més dels productors de raïm que l'elaboració del vi base del cava. I aquí és on arrenca aquest rebuig de la Moció per considerar-la parcial. Mira, Unió de Pagesos ja va fer palès, molt abans que passés aquesta crisi, el seu malestar per la situació que es donava en tot el món del vi, i molt especialment amb el vi del Penedès, en general amb tots els vins, i els vins tranquils també. I això ho van fer palès en una manifestació que van fer a la seva vila, a Vilafranca del Penedès, alguns diputats d'Esquerra Republicana, com és costum, eh?, també en les lluites de la fruita seca, hi vam anar per atendre les peticions d'ells, no per fer de «pancarteros». Per cert, ho van fer a casa seva i a vostè no l'hi vaig veure, diferent del molt il·lustre diputat de Reus, que era un bon complidor quan hi havia tot el tema de les assemblees de l'avellana; potser té una altra sensibilitat. *(Remor de veus.)* I allí es posava palesa una cosa que els mals del vi vénen d'un fons estructural molt més profund. També haurien de fer una mica de reflexió quan es va crear DO del cava, que llavors com anaven de deixar-la en mans de l'Estat, no passa en cap regió vitivinícola de França, eh? Fer una regió per un sistema de producció d'un vi determinat no crec que sigui la millor idea, i no sé vostès si s'hi van oposar massa a fer-ho. Per exemple, a França hi ha la Xampanya, però també hi ha el Blanquet de Lletotges o hi ha el Vouvray, hi ha el Montlouis, no? O sigui, tot són caves. I, en canvi, vostès, una producció que és el 95 per cent de la producció que és d'aquí, del Principat, la van deixar en mans de l'Estat.

El vicepresident primer

Senyor Castells, se li ha acabat el temps.

El Sr. Castells i Guasch

Llàstima perquè per acabar... (*Rialles*.) Per acabar volíem dir que és llastimós que després de vint-i-tres anys només un 30 per cent del consum de la nostra restauració pertanyi a vins del nostre país. Aquest és un balanç que haurien fet de la seva gestió.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Castells. En nom del Grup Parlamentari Popular, té la paraula la il·lustre diputada senyora Dolors Montserrat.

La Sra. Montserrat i Culleré

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats, honorable conseller d'Agricultura, senyor Siurana. Senyor Joan Raventós, vaig escoltar pels serveis interns de la cambra la seva interpellació i, evidentment, la resposta del conseller senyor Huguet a la seva interpellació. Estic segura que vostè no en devia sortir satisfet de la resposta, però, miri, a Catalunya estan passant coses que no passaven molts anys endarrere, i no sols afecten només el sector del cava, o sigui, tenen problemes altres sectors com puguin ser carnis, o com puguin ser la ceràmica, i la punta de l'iceberg, aquest Nadal, va ser el cava. Per tant, crec que tots els polítics d'aquesta casa ens ho hem de començar a fer mirar.

Miri, senyor Raventós, el cava és quelcom molt important i els nostres avis o els nostres pares a més d'algun de nosaltres, en moltes ocasions ens han dit que alguns mals no volen soroll. Per tant, crec que de demagògia no se'n pot fer sobre aquestes qüestions, estic segura que el senyor Carod-Rovira, ben lluny de pensar-se que –a uns declaracions que va fer, amb què no estic d'acord– poguessin sortir una quantitat impensables de SMS en contra del nostre producte i d'un producte tan preuat i, precisament, no solament per a Catalunya sinó, evidentment, per a la gent que som del Penedès.

Però jo n'he tret una conclusió, senyor Joan Raventós, i la conclusió de la interpellació que vostè mateix va fer, jo li haig de dir que presentar aquesta Moció és una demagògia. Vostè ha volgut fer demagògia amb el contingut de tots aquests punts de la seva proposta. Qualsevol persona, fins i tot el mateix sector, acostumat a treballar amb el Govern de la Generalitat, amb el COPCA, amb l'ICECS, amb el MAPA, amb la Comissió Europea, sap que no hi ha cap pressupost possible que pugui portar a terme tots els continguts de cada una de la seva exposició de motius en aquesta Moció. El sector vitivinícola és un sector que toca de peus a terra, i ja s'ha vist moltes vegades com ha vingut o ha anat a la Generalitat i no se'ls ha fet pràcticament gens de cas. I això vostè ho sap per experiència, perquè ha estat vint-i-tres anys al Govern de la Generalitat. Miri, de campanyes..., vostè parla de l'Estudi d'evolució comercial del cava. Oh, i tant, però quina necessitat té l'Administració de fer un estudi d'evolució comercial quan el propi sector –i molt bé ho deia el diputat que m'ha precedit–, dins de molt pocs dies tindrem les dades. Vostè pot consultar les dades del sector, a través del Consell Regulador, cada tres mesos, cada sis mesos o cada any; ara, el dia 2 o el dia 3, falta una setmana. D'aquí a una setmana tindrem les dades que ens donarà el mateix

Consell Regulador. Per tant, el Govern de la Generalitat no té cap necessitat de fer-nos un estudi d'evolució comercial del cava i, per tant, no puc coincidir en aquest primer punt.

Miri, de campanyes de promoció, vostè diu: «endegar, d'acord amb el sector, campanyes de sensibilització». Miri, de campanyes de promoció han de saber –i vostè ho sap millor que jo– que el Copca n'ha fet a Alemanya, a Polònia, als Estats Units, a Finlàndia, a Noruega. Les campanyes de promoció amb l'ICECS que s'estan portant a terme es fan a Dinamarca, a Alemanya, als Estats Units, a Suïssa, a Àustria. Campanyes de promoció a Espanya i a Portugal, i a Alemanya, que és el primer consumidor de cava català, finançada per la Comissió Europea i pel Ministeri d'Agricultura i pel mateix sector, en més d'1.800.000 euros, aproximadament, que era el que abans s'anomenaven més de 300 milions de pessetes.

El sector, en el seu moment, i vostè se'n recordarà, va proposar a l'Incavi una campanya institucional on tots els programes de societat i de telesèries catalanes fessin una menció més intensa del cava, però d'això no en van aconseguir res. Per tant, quan parlem, quan fem mocions, quan presentem punts determinats, hem de saber exactament què hem fet, què podem fer i amb què millorarem en el mateix sector. Vostè parla d'impulsar, d'endegar iniciatives de suport a l'Ajuntament de Sant Sadurní. Oh, i tant que sí! Miri, el conseller que avui ens acompanya ens ho podrà dir molt bé perquè ell mateix ens acaba de respondre la proposta de resolució, de la resolució que es va aprovar al Parlament de Catalunya, i hi ha el control del compliment. Han fet gestions, les estan fent, i és possible –és possible– que puguem tindre, doncs, un observatori per a les petites i mitjanes empreses; la conselleria i el Govern, o sigui, el Ministeri, hi estan treballant, i el que hem de fer nosaltres, com a penedesencs, com a polítics, és instar la conselleria, poder aconseguir que aquest Observatori, l'OIVE, evidentment, vingui al Penedès i –com no?– vingui a Sant Sadurní d'Anoia.

Vostè ha fet aquí tot un seguit de pronunciaments..., a evitar pronunciaments governamentals relatius a possibles instal·lacions i infraestructures. Home, mal aniria que no s'hi pronunciés. Sort que sabem que hi ha una voluntat manifesta que probablement vulguin fer una presó; si no s'arriben a pronunciar i... –(*veus de fons*) dues, sí senyor diputat, dues–, si no s'arriben a pronunciar ens farien la presó, que, evidentment, els penedesencs no ens n'assabentaríem.

El vicepresident primer

Senyora Montserrat...

La Sra. Montserrat i Culleré

Jo crec que en aquests moments –gràcies, i acabo, senyor president– tenim un pla director molt important al Penedès, que ens dona la possibilitat que totes les forces polítiques i tota la societat socioeconòmica del Penedès hi puguem participar. I és des d'aquest Pla director que tenim en aquests moments, que és una eina a la mà, que podem treballar i saber cap a on i cap a quin cantó podem anar.

De totes maneres, permeti'm, senyor president, que faci ús d'aquests breus moments. El Grup Parlamentari Popular hem presentat un seguit de proposicions no de llei encaminades verdaderament a aconseguir allò que li fa falta al sector. Aquesta demagògia genèrica...

El vicepresident primer

Se li ha acabat el temps, senyora Montserrat.

La Sra. Montserrat i Culleré

...de veritat, senyor Joan Raventós, que no porta enlloc. I per aquest motiu aquesta vegada hi votarem en contra. Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies. En nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, té la paraula la il·lustre diputada senyora Bet Font.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

La Sra. Font i Montanyà

Gràcies, senyor president. Encara em costa de refer-me de la impressió en sentir les paraules de la senyora Montserrat. És que de fet, si no fos perquè tinc el deure de fer el posicionament, la intervenció en nom del meu Grup, diria que ja no hi ha res més a dir, perquè crec que ha estat... *(rialles)* una intervenció d'allò més assenyada. I no és que ara ens hàgim conxorxat per fer una pinça a les dues bandes...

El cert és que la Comissió d'Agricultura, Ramaderia i Pesca fa molt de temps que parlem del sector viticultor i vitivinícola. Ja no és només d'aquesta legislatura, sinó que en l'anterior, quan vam tenir l'oportunitat de fer una llei, doncs, vàrem treballar-hi a fons, i sabem que aquesta Llei s'ha de desplegar i que de fet s'està desplegant, i hem posat deures al Govern. Ja li'n vam posar anteriorment, que encara s'estan acabant de complir, però a més a més encara hem fet noves resolucions sobre aquest tema en la Comissió. I jo crec que aquesta Moció és d'allò més sobrer i és oportunista i demagògica i tots els adjectius que anteriorment s'han anat dient.

Des de la Comissió –jo crec que els portaveus, doncs, estaran d'acord amb mi– ens mirem aquest sector d'una manera global, no des d'una única DO, i és que ja ni tan sols des d'una comarca sola, perquè en alguns casos..., és que, fins i tot quan es parla del registre de vinyes, es parla del registre de vinyes només a l'Alt Penedès. Quin sentit té, això? La Moció diu: «garantir l'existència, en el termini de sis mesos, del registre de vinyes de la comarca de l'Alt Penedès». Senyor Raventós, això ho diu; eh?, no m'ho negui ara, que no. Per tant, és que no fa ni l'esforç de mirar-s'ho amb uns ulls globals.

I, per tant, nosaltres el que creiem és que és important veure què passa, precisament, amb el fet que arribi aquest registre de vinyes de totes dels DO, que arribi el Pla estratègic... I mentrestant, tal com ens hem compromès i tal com hi anem insistint repetidament en la Comissió, doncs, col·laborarem amb el sector del cava i demanarem al Govern que continuï col·laborant amb el

sector del cava, donant suport institucional a aquelles accions que el mateix sector proposa; farem que la Resolució que ja es va fer, la 95/VII del Parlament, per manifestar el suport a la candidatura de Sant Sadurní d'Anoia..., independentment de com estiguin els processos, doncs, també hi estem d'acord, perquè ja ho vam dir en la Resolució; continuarem pensant que aquest Pla sectorial és fonamental i que, per tant, s'ha de fer al més aviat possible, i, evidentment, a més a més –una cosa que no té tant a veure amb la Comissió d'Agricultura sinó amb la de Política Territorial–, recolzarem tot allò, en el planejament, que serveixi per respectar els valors paisatgístics, agrícoles de la comarca de l'Alt Penedès, però també de tot arreu de Catalunya.

I, per tant, a nosaltres ens sembla que, a aquesta Moció, no cal donar-hi més voltes, no la recolzarem, i esperem que no es tornin a presentar propostes d'aquest tipus quan precisament, doncs, hi han unes certes polítiques unànimes en aquesta Comissió i en aquest tema.

Moltes gràcies.

El president

Cridarem a votació.

(Pausa llarga.)

Posem, doncs, a votació la Moció subsegüent a la interpellació sobre el suport al sector del cava.

Comença la votació.

Aquesta Moció ha estat rebutjada per 39 vots a favor i 86 vots en contra.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les beques (tram. 302-00103/07)

L'onzè punt de l'ordre del dia és la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les beques. Presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula, per exposar-la, la il·lustre senyora Pilar Dellunde.

(Remor de veus. Pausa.) Senyora diputada...

La Sra. Dellunde i Clavé

Senyor president...

El president

Pot començar.

La Sra. Dellunde i Clavé

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, bé, aquest és l'últim punt de l'ordre del dia, però de fet, des que aquest matí hem començat amb una proposta de resolució sobre el Registre Civil, sembla que estem una mica instal·lats en la repetició, no?, com aquella pel·lícula d'aquell protagonista que estava atrapat en el temps. Ho dic perquè en principi hi ha una sèrie de llocs comuns, com aquest de les beques, que es van repetint una i una altra vegada, i, fent servir una terminologia cinematogràfica potser una miqueta més

moderna, si ens fessin un «rememorial», aquella persona que hagués de fer el muntatge veuria aquest debat potser una i una altra vegada, sigui aquí o en comissió.

L'objectiu d'aquesta Moció és doble. El primer és instal·lar-nos en la normalitat, i això vol dir que arribem a veure acomplerta aquesta Sentència del Tribunal Constitucional 188/2001, del 20 de setembre, que ens permet el traspàs de les beques i dels ajuts a l'estudi. Bé, hem de valorar una mica com estan les negociacions, com s'han portat les negociacions des de la Comissió Mixta de Transferències de l'Estat i la Generalitat. Per tant, la Moció està relacionada una mica amb aquest estat de les negociacions. Nosaltres voldríem que en aquest moment s'aprovés un Reial decret, que es fes amb caràcter d'urgència i que, per tant, es donés compliment al compromís de la ministra Sansegundo, que s'hi donés compliment en les convocatòries del 2005-2006. Però aquest traspàs de les beques, nosaltres no demanem que es doni de qualsevol manera; creiem que hi han dos punts importants que estan reflectits en aquesta Moció.

El primer, que la Generalitat pugui desenvolupar la normativa i l'execució de les convocatòries; és a dir, en definitiva, poder fer una política pròpia de beques –quins estudis hauran de tenir aquestes beques, quins tipus de beques s'hauran de donar, quins imports, quins requisits econòmics i acadèmics s'hauran de demanar per a les persones que puguin ser beneficiàries d'aquestes beques– i, per tant, poder desplegar veritablement allò en què tenim competència plena segons l'Estatut d'autonomia de Catalunya, l'article 15: la competència plena en beques i en educació.

El segon punt de la Moció té a veure amb els criteris territorials. Creiem que ha d'haver-hi uns criteris territorials per a l'assignació de fons. Quantitativament també és important fer una valoració d'aquest traspàs de beques, perquè aquestes beques puguin arribar a ser proporcionals a la població universitària respecte a l'Estat, perquè en aquest moment no tenim les que ens pertoqueu. Ja, la valoració, no la vull repetir, perquè la vam fer en el moment de la interpellació, però recordem que anava de vuit punts, que tenim aproximadament un 16 per cent de la població universitària, però en canvi només rebem un 8 per cent de beques.

I ho volia expressar amb tota la contundència que sigui possible, perquè hem d'acabar amb aquesta situació d'estancament; creiem que és una situació injusta per a la joventut catalana, perquè no li permet l'accés en igualtat d'oportunitats a l'ensenyament superior i, en definitiva, perjudica la seva entrada al món del treball. Potser un govern d'esquerres, el Govern de l'Estat, hauria de ser més sensible a aquesta desigualtat d'oportunitats, perquè en definitiva això hauria de ser una prioritat de govern per a un govern d'esquerres. Són una peça clau, les beques, per poder combatre les desigualtats de tot tipus, ja siguin territorials, de gènere o d'altres tipus, en l'accés a l'ensenyament universitari.

Però això no vol dir eximir de responsabilitats l'antic Govern del PP, perquè si examinem la llarga història que ve de..., que no hi ha aquest traspàs de les beques, potser el primer responsable en el sentit quantitatiu del terme és també el Govern del PP. Per tant, no cal exi-

mir-lo de responsabilitats i posar l'èmfasi només en la demanda que adrecem en aquest moment al Govern de l'Estat. Recordem els conflictes plantejats per la Generalitat en el seu moment per l'anterior Govern, quan se li va donar la raó per part del Tribunal Constitucional, i finalment les valoracions que ens feia el conseller Solà en la interpellació de quin és l'estat actual de les negociacions.

Finalment, per fer una mica d'arqueologia parlamentària, ara que al Grup d'Esquerra Republicana ens han traslladat, doncs, podríem dir, al soterrani, he trobat un *Diari de Sessions* de la Comissió de Cultura del març del 2001, i només volia llegir-ne una frase que pertany a l'il·lustre diputat senyor Rull, del Grup de Convergència i Unió, que deia: «Primer, perquè el tema de beques –i ho sabem perfectament tots els diputats i diputades que participem d'aquesta Comissió– ha sigut i és el *delenda est Carthago* permanent del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, i hem intentat desplegar tot un seguit d'actuacions, aquí i a Madrid, per aconseguir la transferència efectiva de les beques a Catalunya.» Demano, doncs, el vot favorable perquè sigui una denúncia per part d'aquest Parlament de l'eternització d'aquesta situació, perquè sigui de debò la darrera vegada que en parlem i perquè, en definitiva, es pugui satisfer aquesta demanda justa de la societat catalana.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. Ha presentat una esmena el Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Té la paraula, per a la seva defensa, la il·lustre senyora Pilar Díaz.

La Sra. Díaz i Romero

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, estem veient la Moció subsegüent a la interpellació sobre beques a què vam poder assistir en el darrer Ple, i realment pensem que, ja no tant la interpellació, sinó aquesta Moció, segurament són conseqüència de l'incompliment d'una sentència del Tribunal Constitucional, la Sentència 188, del 20 de setembre de 2001, una sentència que va ser incomplerta per part del Govern del Partit Popular en els tres cursos següents, coincidint amb els tres anys següents a la publicació de la dita Sentència, perquè realment no hi va haver voluntat, no hi havia voluntat de complir aquesta Sentència. En aquests tres anys, el Partit Popular havia preparat l'Ordre ministerial i, com es va poder comprovar, doncs, l'arrel de l'incompliment va ser ni més ni menys que la voluntat del Govern del Partit Popular d'incomplir aquesta Sentència.

Certament, aquesta no és l'actual situació, perquè des del Ministeri d'Educació i Ciència del Govern de l'Estat s'ha reiterat, ara sí, la voluntat de voler complir aquesta Sentència. Avui, en aquests termes també, s'ha definit la mateixa ministra en una resposta a una pregunta del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, de la senyora Rosa Núria Aleixandre i Cerarols, del Grup Parlamentari, en aquest cas, Català, en el Senat, i, per tant, doncs, està clar que sí que hi ha voluntat per part de la ministra. La mateixa ministra no només ex-

pressava la voluntat d'acompliment d'aquesta Sentència, sinó la necessitat de complir-la amb la màxima urgència possible.

Certament, no és que ens trobem amb problemes per complir aquesta Sentència, però és una sentència en què, com molt bé es diu en el Dictamen, doncs, ja no només, malgrat la reclamació... –la reclamació va sorgir d'aquí, de Catalunya–, ja no només hi estem involucrats nosaltres, sinó també hi han involucrades d'altres comunitats autònomes, i, per tant, sembla que s'han de posar, d'alguna manera, totes d'acord per complir allò que diu la Sentència que és el tema de la territorialització dels crèdits.

Llavors, és en aquest sentit que nosaltres hem presentat l'esmena. Hem pensat que..., és més aviat una esmena tècnica, que el que preteníem era seguir els termes, més aviat en aquest cas, textuais del que diu la Sentència. I, per tant, nosaltres el que proposem és que allà on diu «seguint principalment criteris respectuosos amb la proporció de població universitària», parlem del que diu la Sentència, que és: «seguint criteris territorialitzats que tinguin en compte la població universitària de Catalunya». És en aquest únic sentit, ja dic, de més aviat una mena d'esmena tècnica, per seguir rigorosament el que diu la Sentència del Constitucional, que hem presentat una esmena en aquesta línia.

I certament, nosaltres, des del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, som optimistes en el sentit que sabem que ara hi ha una voluntat real, una voluntat real de complir aquesta Sentència, que s'estan portant a terme les negociacions necessàries per fer-ho, però pensem que és molt important que s'aprovi aquesta Moció aquí, i que tots, de manera unànime, puguem dir des de Catalunya que això és urgent. És urgent perquè es pugi donar compliment abans no comenci tota la preparació del curs 2005-2006, i, per tant, doncs, que ja és hora que, per fi, es compleixi la Sentència del Tribunal Constitucional, perquè els que som aquí sabem molt bé que les lleis són per complir-les i també que el que diuen els tribunals és per complir-ho.

I, per tant, nosaltres donarem suport a aquesta Moció.

El president

Gràcies, senyora diputada. Té la paraula, per fixar posició ara, i en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, el senyor Antoni Castellà.

El Sr. Castellà i Clavé

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, pujo a l'estrada per donar posició sobre la Moció presentada per Esquerra Republicana, sobre una històrica reclamació de la transferència de les beques..., la transferència de les beques, com a tema, una cosa reivindicada, ja, pel doctor Laporte en el seu moment, del qual en lamentem la pèrdua, i, per tant, estem parlant de quelcom que és una lluita de molt i molt i molt temps, històrica, d'aquest país.

Ara, deixin-me'ls dir que, quan a aquest diputat se li fa a mans aquesta Moció, i ja intuïa en la interpellació prèvia, un no deixa de tenir una altra vegada, després d'una anterior moció en el passat Ple, una sensació de

perplexitat, o potser, fins i tot, permetin-me dir-los-ho, una sensació, potser, d'aquest diputat, de no fer exactament els deures com a oposició. Perquè possiblement aquesta Moció l'havia d'haver fet l'oposició; i, per tant, també tindre tots els dubtes de per què es presenta aquesta interpellació i la subsegüent Moció. Un ho pot intuir, ho pot intuir en el passat Ple quan alguna diputada ja recriminava a la diputada d'Esquerra Republicana, Pilar Dellunde, quan feia la interpellació al conseller, que a què venia ara començar a barrejar coses i a recriminar quina era l'actitud del Govern Socialista.

En tot cas, l'important és que les coses surtin, però, al final, el que estem proposant en aquesta Moció és quelcom que, com deia a l'inici de la meua intervenció, ja fa molt temps que estem reclamant; però que, a més, concretament, en termes del que estem proposant en aquesta Moció, ja estava acordat a la Comissió Mixta, l'any 98, en els mateixos termes... Sí, en el Govern de Convergència i Unió i en el Govern de Convergència i Unió. I així ho acceptem. Però això s'ha mantingut en aquests termes. I ara entra un nou govern, a nivell de la Generalitat de Catalunya, un nou govern a nivell d'Estat, i estem exactament igual. I el que hem de fer? Una moció. I com que, a més, l'oposició... –i ho reconec, i aquí els ho reconec–, la falta d'agilitat no ho fa l'oposició, doncs, l'oposició de l'oposició, o no sé com anomenar-ho, doncs, un grup del mateix Govern que dóna suport al Govern, un membre del tripartit, fa la funció de l'oposició i li diu al Govern: «Escoltin, què estan fent amb això?» Perquè això ho vam acordar i es va anunciar a bombo i platerets, i el senyor Saura va sortir en roda de premsa i va dir «escolti, ho desbloquegem tot», i estem igual. Si no és que, estic segur, perquè com que les coses no poden ser com les estic esmentant en aquest moment, estic segur que el conseller, en qualsevol moment, ens anunciarà que això queda desbloquejat la setmana que ve, perquè, si no, no puc entendre quin és el motiu d'aquesta Moció.

En tot cas, com que el que se'ns demana en aquest moment és que establim quina és la nostra posició, per descomptat que hi donem suport, per descomptat! I tant! Si la qüestió és desbloquejar-ho, i, per tant, si es fa una moció des d'un grup del mateix Govern, un intueix que això quedarà desbloquejat la setmana que ve, ho aplaudirem, no tenim cap complex per fer-ho, és quelcom que hem reclamat des de fa molt, molt, molt de temps. Ara veurem si això és així.

Abans de fer aquesta intervenció, i parlant amb un advocat, amb un jurista prestigiós d'aquesta ciutat, el senyor Sitges, que va seguir molt, molt, molt properament la LOU en el seu moment i la Llei Catalana d'Universitats, venia a dir: «Això segueix sent la perspectiva de sempre». És dir, ara reclamem això, quan sabem que difícilment hi han, d'alguna manera, actuacions des de Madrid perquè això es desbloquegi; sabem que el recurs d'inconstitucionalitat de la LOU no està retirat; sabem moltes coses que estaven bloquejades en funció de les beques, en funció de la LOU, que no queden desbloquejades per l'actual Govern.

Se'ns diu amb aquesta Moció, ho intueixo, que això serà desbloquejat. Per al cas de les beques, no vull parlar del recurs. Si això és així, ho celebrarem, donem suport

a aquesta Moció i esperem que durant aquesta setmana, la setmana que ve o d'aquí a quinze dies, tant el Govern de l'Estat o el Govern de la Generalitat ens anunciaran...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Castellà i Clavé

...ens donarà la bona notícia que això finalment està desbloquejat.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè. Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'il·lustre senyor Rafael López.

El Sr. López i Rueda

Gràcies, senyor president. Pujo a la tribuna per defensar la posició del Partit Popular de Catalunya, que ja li anuncio que s'abstindrà en aquesta Moció.

I ens abstindrem per una senzilla raó. Miri, ara que ens estan veient també ciutadans, ciutadanes, que pacientment han seguit tot el plenari pel 3/24, sabran que el Govern, el tripartit, per dir que no a tot allò que ha presentat l'oposició, a les mocions de l'oposició, utilitza tres arguments bàsicament: un, vostè és professor de lògica, ho entendre perfectament, perquè no hi estem d'acord. Això està molt bé. Un segon, perquè ho estem fent, i, per tant, com que ho estem fent, per què hem de votar a favor d'una cosa que estem fent? I un tercer argument, que cada cop s'utilitza més, perquè estem parlant a la Comissió de l'Estatut d'autonomia, i, per tant, no hem d'interferir en la Comissió de l'Estatut d'autonomia.

Doncs, clar, nosaltres ens abstindrem per dues d'aquestes raons: primer, perquè és un tema que ja s'està fent. Ja ho ha dit el senyor Castellà molt bé, i aquí tenim el conseller. Suposo que si nosaltres llegim el que va dir el conseller en la seva interpellació, diu: «La Generalitat ha reclamat la gestió de beques, reclama la gestió de les beques i ajuts a l'estudi, alhora que demana també que es declari la seva competència per complementar les normes de concessió de les ajudes per tal d'adaptar-les a la realitat del nostre país.» És més, nosaltres veiem aquesta Moció, i, com també ha dit el senyor Castellà, ens sembla un *déjà-vu*, em sembla que es diu, *déjà-vu*. És a dir, ja ho hem viscut això... *Déjà-vu*..., doncs, *déjà-vu*. Ja ho hem viscut això!... (*Veus de fons.*) *Vu?* Bé..., no entrarem ara en classes de francès amb el temps que tenim.

Perquè si nosaltres llegim la Moció que va presentar vostè mateixa, senyora Dellunde, el 4 del 5 del 2004, deia: «Traspasar les competències en matèria de beques i ajuts tant a l'estudi com a la recerca.» I ara diuen: «Urgir al Govern de l'Estat la tramitació i aprovació d'un nou decret regulador dels sistemes de beques, ajuts a l'estudi, etcètera». Deia, a la segona part de la seva Moció: «Amb els recursos adequats i suficients

per a gestionar eficaçment aquest àmbit.» I ara diuen: «El fons necessari, etcètera.» És a dir, tornem un altre cop al mateix.

Tornem un altre cop al mateix, però no només això, sinó que ara tenim que li està dient, al conseller i al Govern de la Generalitat, que faci una cosa que ja està fent. Amb la qual cosa tenim la gran paradoxa que una representant d'Esquerra Republicana diu a un conseller, proposat per Esquerra Republicana, que faci una cosa que en teoria ja està fent. Amb la qual cosa estem *rizando el rizo*, com dirien. I és més, és que el Ministeri d'Educació ja ho ha anunciat –ja ho ha anunciat–, però, escolti'm, no perquè el Govern del Partit Popular fos molt dolent i no ho volgués fer. Perquè, sap per què ho ha anunciat? I li llegeixo el que posava Lamalla.net: «El secretari general d'Educació ha anunciat que s'efectuarà el canvi després que el portaveu del Govern català Joaquim Nadal amenacés de portar l'incompliment de la Sentència al Tribunal Constitucional.» Després.

És més, el senyor Tiana ens va anunciar un real decret al febrer i encara l'estem esperant. No ho sabem. És més, l'important d'aquest Decret, perquè li vull recordar que quan se li va preguntar a l'anterior ministre d'Educació i Cultura del Govern del Partit Popular, deia: «Se señala que el Ministerio está trabajando en colaboración con todas las comunidades autónomas para elaborar una normativa relativa a la gestión de dichas becas, sin que en este momento se disponga de un borrador de consenso.» És el que està dient el senyor Tiana ara, el que ha dit la representant del Partit Socialista: hem de trobar un consens perquè hi han més comunitats autònomes. I el senyor Tiana ens deia: «Un cop que presenti l'esborrany del Decret, el text s'ha de portar davant la conferència sectorial en què hi han representades totes les comunitats autònomes.» És a dir, les dificultats tècniques encara les seguim tenint, i, per tant, encara, el procés pot ser llarg.

Però, escolti'm una cosa, miri, nosaltres..., no faci tant de mal contra el Partit Popular de Catalunya, contra el Partit Popular perquè ja no estem governant, és a dir, ara fixi's en el Govern de l'Estat. El Govern de l'Estat que, precisament vostès, en aquest Govern, són una part que estan recolzant el Govern de l'Estat. Nosaltres li vam votar a favor la Moció que va presentar fa un any, perquè, com deia..., em sembla que ho deia la senyora Díez, les lleis estan per complir-les... (*Veus de fons.*) Díaz... Perdoni, senyora Díaz. Les lleis estan per complir-les. Per tant, s'ha de complir la Sentència del Tribunal Constitucional, i s'ha de complir bé.

Però és que a més, nosaltres... –i això és una cosa que interessa molt als ciutadans i ciutadanes de Catalunya i als estudiants universitaris–, vostè deia: «El responsable quantitatiu, el Govern del Partit Popular.»

Miri, vol dades? Nosaltres, quan vam agafar el Govern de l'Estat, hi havia..., la mitjana de becats –de becats– pel Govern de l'Estat, a Catalunya, era de 28.500 persones estudiants. Quan ho vam deixar, ho vam deixar en 43.184; un augment del 51 per cent. Aquesta és la realitat que han viscut els universitaris i universitàries de Catalunya. Però, clar, la població ha crescut, però només ha crescut la població universitària un 18,22 per cent.

Per tant, escolti, nosaltres hem fet les nostres tasques; és més, hem creat noves beques. Què són les beques de mobilitat? O, què són les beques Sèneca? O l'exempció de pagament de les taxes de famílies nombroses amb tercer fill? O, què són les convocatòries d'ajuda perquè estudiants becaris universitaris segueixin cursos d'idiomes a l'estranger? O, què són les noves beques de mobilitat, que es van crear per a tercer cicle? Tot això ho va crear el Govern del Partit Popular de Catalunya. De tot això se'n van beneficiar els estudiants de Catalunya. I se'n van beneficiar perquè vam apujar un 51 per cent els beneficiaris de beques. Aquesta ha estat la gran tasca que va fer el Govern del Partit Popular.

Per tant, ara no és hora de demanar, ara és hora de fer. Ara és hora que el Govern de l'Estat presenti el Reial decret, que faci, efectivament, i que intenti superar, almenys quantitativament, com vostè ha dit, els excel·lents resultats que nosaltres vam fer en política universitària.

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies. Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, l'il·lustre senyor Lluís Postigo.

El Sr. Postigo i Garcia

Gràcies, senyor president. Si em permeten que m'adreïci a vostès des d'aquí, des de l'escó... Avui... –i em permetran també que faci una cita– va de cinema, i malgrat que me l'ha trepitjada el diputat del Grup del Partit Popular, té raó la senyora Dellunde quan comentava que aquest és un tema ja recurrent, no? És com a la pel·lícula *Matrix*, que es parlava del *déjà-vu* quan era una situació ja viscuda, no? I en aquella pel·lícula, doncs, es deia que era un error del sistema. De ben segur, eh?, alguna cosa falla, perquè de forma recurrent hàgim de parlar d'aquest tema.

El sistema de beques i ajuts als estudis universitaris i a l'ensenyament no universitari ha de ser gestionat per la Generalitat. Això em sembla que a aquestes alçades és una evidència, i no pas perquè ho diguem nosaltres o perquè coincidim tots plegats, sinó perquè hi ha un suport legal: així ho estableix l'Estatut quan dóna competència plena en tema d'ensenyament; així s'ha reconegut per sentència del Tribunal Constitucional, de què ja s'ha fet esment, i fins i tot així ho han manifestat diferents responsables del Govern de l'Estat, amb manifestacions que feien preveure o fan preveure una –sembla– imminent resolució d'aquest problema.

D'aquesta manera, amb la gestió del sistema de beques, podem combatre, com es deia, els diferents desequilibris que es donen, les diferents desigualtats, garantint la igualtat d'oportunitats.

Reclamem la transferència de la gestió del sistema de beques, d'aquesta competència, i no volem aprofitar l'avinentesa per aconseguir més calés perquè sí. No es tracta d'aconseguir més calés per avarícia. Reclamem els recursos econòmics, els necessaris, els suficients, els proporcionals, els que ens toquen, en definitiva. Recla-

mem l'aplicació d'un criteri de distribució just que tingui en compte la població universitària de Catalunya. Res més que això. Em sembla que en aquest apartat tots coincidim.

Malgrat que pugui semblar que és una moció supèrflua o redundant, atesa la resposta que en el seu dia es va donar per part del conseller, pensem que no està de més insistir-hi, encara que sigui a mode de denúncia o per reiterar aquesta demanda, essent perfectament conscients que per part del Govern s'està fent el que toca, eh?, tant el portaveu del Govern, amb les reclamacions que ha fet, com per part del conseller del DURSI o del mateix Departament d'Educació, o en el marc de la mateixa Comissió Mixta de Transferències, que tenim constància que en els propers dies o les properes setmanes s'han de tornar a trobar.

O sigui que, per tot plegat, nosaltres donem suport a la Moció, esperant que aquesta vegada es resolgui definitivament.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula, per posicionar-se sobre l'esmena, la il·lustre senyora Pilar Dellunde.

La Sra. Dellunde i Clavé

Gràcies, senyor president; de l'escó estant. Només un aclariment per al representant del Partit Popular. En tot cas, quan parlava quanta..., «quantitativament» –avui tots parlem malament, de fet..., encara ens queden dos dies de Ple, però em sembla que...–, estava parlant de la història, del percentatge de temps –per tant, percentatge d'anys– de responsabilitat d'estancament d'aquest traspàs de beques. Per tant, no de la quantitat de beques.

I, en tot cas, la pregunta oberta –perquè ara només és per posicionar-me– és quantes d'aquestes beques van anar a parar a Catalunya. És a dir, jo abans he donat les dades, no? Eren: un 16 per cent de població universitària, i, en canvi, hem rebut només un 8 per cent.

I dit això, doncs, acceptàvem l'esmena, perquè efectivament era gairebé una esmena tècnica per posar-nos d'acord en el dictamen que s'havia fet.

El president

Gràcies, senyora diputada.

Cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Posem, doncs, a votació la Moció subsegüent a la interpellació sobre les beques. S'ha acceptat l'esmena.

Comença la votació.

Aquesta Moció ha estat aprovada per 108 vots a favor i 11 abstencions.

S'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a tres quarts de set del vespre i nou minuts.

Notes de rectificació

Correcció d'un títol.

Al DSPC-P núm. 30, del 9 de desembre de 2004, a la pàg. 50 i al sumari.

On diu:

«Pregunta al Consell Executiu sobre les mesures relatives a l'accidentalitat a les carreteres de les comarques meridionals (tram. 310-00331/07)»

Ha de dir:

«Pregunta al Consell Executiu sobre l'Informe d'avaluació de la gestió de la Generalitat (tram. 310-00269/07)»

Al DSPC-P núm. 31, del 21 de desembre de 2004, a la pàg. 3, no es va publicar, per omissió, l'acord corresponent, el qual es reproduïx tot seguit:

Resolució sobre la situació de compatibilitat de diputats

Tram. 234-00011/07 i 234-00012/07

PLE DEL PARLAMENT

El Ple del Parlament, en sessió tinguda el dia 21 de desembre de 2004, ha estudiat el dictamen de la Comissió de l'Estatut dels Diputats i, d'acord amb l'article 7.2 del Reglament, ha adoptat la següent

RESOLUCIÓ

1. D'acord amb la legislació vigent i amb les dades relatives a la professió i als càrrecs públics manifestats pel diputat d'acord amb l'article 7.2 del Reglament, el Ple del Parlament estableix la situació de compatibilitat del diputat Sr. Jordi Carbonell i Sebarroja.

2. D'acord amb la legislació vigent i amb les dades relatives a la professió i als càrrecs públics manifestats per la nova diputada d'acord amb l'article 4.1. segon del Reglament, el Ple del Parlament estableix la situació de compatibilitat del la diputada Elisenda Albertí i Casas.

Palau del Parlament, 21 de desembre de 2004

La secretària segona
Carmen Carretero Romay

El president del Parlament
Ernest Benach i Pascual